ஏன் ?

சிவசங்கரி

சி. பா. ஆதித்தனார் எழுதிய

எழுத்தாளர் கையேடு

பத்திரிகை எழுத்தாளர்களுக்காக தமிழில் எழுதப்பட்டுள்ள ஒரே நூல் இதுதான். (விரிவுபடுத்தப்பட்டு, 2-ம் பதிப்பாக வெளிவந்து இருக்கிறது.) பத்திரிகைகளுக்கு எப்படி எழுத வேண்டும் என்பது இந்நூலில் தெளிவாக விளக்கப்பட்டு உள்ளது.

196 பக்கம். விலை ரூ. 4.

தபாலில் பெற விரும்புவோர் (பதிவுக் கட்டணம் சேர்த்து) ரூ. 7-40 மணியார்டர் அனுப்பவும். அனுப்ப வேண்டிய முகவரி:

நிர்வாகி, "ராணி முத்து", சென்னை-600 007.

அமெரிக்க மாடல்

பாரதத்தின் முதலாவது ரிபோல்டிங் ஆட்டோமெட்டிக் ரிவால்வர்

மடக்கக் கூடிய, 50 முறை சுடக்கூடிய ஹெவி டியூட்டி ஆட்டோமெடிக் மேஜர் 50 விலை ரூ. 59-50.

தபால் மற்றும் இன்சூரன்ஸ் கட்டணங்கள் ரூ. 8-50. 200 தோட்டாக்களும் தோல் உறையும் இலவசம். எக்ஸ்ட்ரா தோட்டாக்கள் 100-க்கு ரூ. 5-00. உங்களது ஆர்டருடன், முன்பணமாக ரூ. 5-00 அனுப்பவும். (லைசென்ஸ் தேவையில்லை).

இந்த ரிவால்வர் கடினமான உலோகத்தால் செய்யப்பட்டது. இந்த ரிவால்வர் உண்டாக்கும் பெரும் சப்தமும், கண்ணை கூசச் செய்யும் வெளிச்சமும், வனவிலங்குகளிடமிருந்தும், திருடர்களிடமிருந்தும் உங்களை காப்பாற்றும்.

SHOOTWELL INDIA (M-RM) RAILWAY ROAD, ALIGARH.

ராணி முத்து

இலக்கியத் திங்கள் இதழ்

முத்து 126 சித்தார்த்தி ஆண்டு ஆனி (ஜூன்) 1979

பொருளடக்கம்

இதயம் பேசுகிறது 4
அறிவுப் போட்டி: ரூ. 1000 பரிசு 6
அறிவுப் போட்டி (96) முடிவு 8
அமெரிக்காவில் ஆறு லட்சம் 9
பருவகாலம் மாறுகிறதா? 13
எழுத்துச் சீர்திருத்தம் 15
ஏன்? 17

சந்தா விவரம்

ஓர் ஆண்டு	ரூ. 15-00
6 மாதம்	ரூ. 8-00

சந்தாத் தொகை அனுப்ப வேண்டிய முகவரி:

நிர்வாகி,
"ராணி முத்து",
சென்னை-600007.

எழுத்தாளர்களுக்கு நிதி!

எழுத்தாளர்களுக்கு உதவி செய்ய நிதி ஒன்றை பாகிஸ்தான் அரசாங்கம் உருவாக்கியிருக்கிறது.

வயதான— உதவியில்லாத—எழுத இயலாமல் முடமாகி விட்ட எழுத்தாளர்களுக்கு இந்த நிதியில் இருந்து உதவிப் பணம் கொடுக்கப்படும்.

பாகிஸ்தான் அரசாங்கம் இந்த நிதிக்கு ரூ 5 இலட்சம் கொடுத்து இருக்கிறது.

எழுத்தாளர்கள் தாமே தங்கள் புத்தகங்களை அச்சிட்டு வெளியிடவும் பண உதவி செய்யப்படும்.

சிவசங்கரி

எழுதிய

ஏன்?

அடுத்த முத்து

சாண்டில்யன் எழுதிய

வசந்த காலம்

சரித்திர நாவல்

ஜூலை 1-ந் தேதி
எல்லாக்
கடைகளிலும்
கிடைக்கும்!

"ராணிமுத்து"
சென்னை-600007

1

அந்தப் பெரிய அழகான அறையில் அமர்ந்திருந்த வாலிபனுக்கு பத்தொன்பது, அல்லது இருபது வயது இருக்கலாம். நல்ல சிவப்பாக இருந்தான் அவன். அந்த சிவப்புக்கு ஒளி கூட்டுவது போல் கறுத்த நீண்ட தலைமுடி—அதே கறுமைக் கொண்ட புருவங்கள்—அகன்ற நெற்றி—பெண்கள் ஆசைப்படும் அளவுக்கு நீண்ட இமைகள்—சற்றே மேல் தூக்கிய மூக்கு. ஆண் அழகுக்கு அழகு ஆண்மை சொட்டும் விதத்தில் கம்பீரமாக இருந்த அவனின் உடல் மாத்திரம் சற்று மெலிந்து இருப்பது புரிந்தது. மடித்து மடிமேல் வைத்திருந்த கையில் ஒரு பைல்—அதனுள் பல நற்சான்று இதழ்கள்—

அவன் அந்த அமெரிக்க பாங்கிற்கு வேலை தேடி வந்திருந்தான். ஏற்கனவே உதவி மேனேஜர்களுடன் இரண்டு பேட்டிகள் வெற்றிகரமாக முடிந்துவிட்டதால், அவன் கடைசி பேட்டிக்கு—மேனேஜருடன் பேட்டிக்கு—அழைக்கப்பட்டு வந்திருந்தான்.

இங்கும் அங்குமாக அலைந்து கொண்டிருந்த அவன் கண்களில் ஏதோ ஒரு ஆர்வம் இருப்பது நன்றாகத் தெரிந்தது. நினைத்து நினைத்து காலமெல்லாம் தவம் செய்து வந்ததை சாதிக்க வேண்டுமே என்ற வெறியாக அந்த ஆர்வம் சில சமயங்களில் பளிச்சிட்டது.

"மன்னிக்க வேண்டும். நான்தான் நாராயணன், மானேஜர்".

அவன் திடுக்கிட்டுத் திரும்பினான்.

அவன் கவனத்தைச் சற்றும் ஈர்க்காமல் மெதுவாக இன்னொரு பக்கம் இருந்த கதவின் மூலம் அறைக்குள் வந்துவிட்ட நாராயணன்—அந்தக் கிளை பாங்கின் முதல் இந்திய மானேஜர்—பியூனை அனுப்பி வேலை வாங்கும் பழக்கம் இல்லாதவராம்,

தானே அந்த வரவேற்பு அறைக்கு வந்துவிட்டு. அங்கு சோபாவில் அமர்ந்திருக்கும் வாலிபனை ஊன்றிக் கவனித்தவாறு ஒரு சில வினாடிகள் நின்றார்.

முதல் பார்வையிலேயே அவனை அவருக்குப் பிடித்துப் போய்விட்டது. சென்ற வாரம் உதவி மானேஜர்கள் கொடுத்திருந்த ரிப்போர்ட்டில் இருந்த ஒரே வார்த்தை "எக்சலெண்ட்" நினைவுக்கு வர ஓடி முன்சென்று அவனிடம் தன்னை அறிமுகப்படுத்திக் கொண்டார்.

"குட் மார்னிங் சார்."

அவன் எழுந்து நின்ற விதமும், மரியாதையுடன் முறுவலித்த விதமும்கூட அவருக்குப் பிடித்தது.

"என் அறையில் போய் பேசலாமா, மிஸ்டர் ரகு...?"

அமெரிக்க பாங்கின் சென்னை கிளைக்கு மேனேஜராக நாராயணன் பதவியேற்று ஒரு வாரமே ஆகியிருந்தது. கடந்த மூன்று ஆண்டுகளாக அமெரிக்க தலைமைக் காரியாலயத்தில் வேலை பார்த்து வந்தவர் சென்ற மாதம் மாற்றல் ஆகி சென்னை பாங்கிற்கே முதல் இந்திய மானேஜராக வந்தபோது மனம் மகிழ்ந்து போனார்.

சொந்த ஊரான சென்னைக்கு வந்ததும் தெரிந்தவர்களை சந்தித்து தன் பழக்கத்தை மீண்டும் நாராயணன் நிறுவிக் கொள்ள ஒதுக்கிய சமயத்தில் முன் தான் படித்த கல்லூரியின் முதல்வரும், தனக்கு மிகவும் வேண்டியவருமான ஃபாதர் காலின்ஸ்—பார்த்தார்; பேசினார்.

"ஃபாதர் என்னை தெரிகிறதா? உங்கள் பழைய மாணவன்"

"இதென்னப்பா, உன்னை மறக்க முடியுமா? என்னுடைய சிறந்த மாணவர்களில் நீயும் ஒருவனாயிற்றே...? அமெரிக்க பாங்கில் சேர்ந்து பதவி உயர்வுடன் அமெரிக்கா சென்றபோது பார்த்தது—இப்போது மானேஜர் பதவியில் இந்த இடத்திற்கே வந்து விட்டதாகக் கேள்விப்பட்டேனே..."

பேசிக்கொண்டே இருவரும் அருகில் இருந்த கல்லூரி தோட்டத்துக்குச் சென்றுவிட்டார்கள்.

தன் வாழ்க்கையைப் பற்றி, தான் சிறிய வயதில் வகிக்கும் உயர்ந்த பதவியைப் பற்றி, தன் மனதில் உள்ள வருங்காலத் திட்டங்களைப் பற்றி விரிவாக நாராயணன் சொன்னபோது ஃபாதருக்கு சந்தோஷமாக இருந்தது. டீ அருந்தியவாறு நாராயணனிடம்

பேசிக் கொண்டு இருந்தவருக்குத் திடீரென ரகுவின் ஞாபகம் வர அவர் கேட்டார்.

"என், நாராயணன் உன் பாங்கில் ஒருவனை வேலைக்கு எடுத்துக்கொள்ள வேண்டும் என்றால் அவனுக்கு என்னென்ன தகுதிகள் இருக்க வேண்டும்?"

எதற்காக ஃபாதர் இப்படிக்கேட்கிறார் என்று புரியாவிட்டாலும், அவர் கேட்கும் கேள்வி எப்போதும் அர்த்தம் நிறைந்ததாகவே இருந்ததை உணர்ந்திருந்த நாராயணன் "என் பாங்கில் நீங்கள் எந்த ரக வேலையைக் கேட்கிறீர்கள் ஃபாதர்? குமாஸ்தா அல்லது நிர்வாகம்" என்று பதிலுக்குக் கேட்டார்.

"நிர்வாகம்."

"இதற்குப் பெரிய பெரிய பட்டங்கள் தேவை என்று அமெரிக்கர்கள் எதிர்பார்ப்பது இல்லை ஃபாதர். ஒருவனிடத்தில் அசாதாரண புத்தி இருக்குமானால், இளமையின் துடிப்பு இருக்குமானால், அதுதான் எங்களுக்குத் தேவையானது...உங்களுக்குத் தெரிந்தவர் யாராவது இருக்கிறாரா ஃபாதர்?"

ஃபாதரும் ரகுவைப் பற்றி, அவன் புத்தியைப்பற்றி, அவன் சூட்டிகையைப் பற்றி, அவன் கஷ்டங்களைப்பற்றி, அவன் தன்னைத் தானே ஆளாக்கிக் கொண்ட விதத்தைப்பற்றி விளக்கமாகச் சொன்னார்.

"வாழ்க்கையில், ஏமாற்றத்தின் உச்சிக்கு சென்று வந்த பிள்ளை அவன், நாராயணன். அவனுக்குக் கடவுள் பேரில் நம்பிக்கை இல்லை. அதிர்ஷ்டத்தின் பேரில் நம்பிக்கை இல்லை. சொந்த வைத்து தன் பேரில்தான் நம்பிக்கை இருக்கிறது. அவன் அதி புத்திசாலி— படிப்பில் மட்டுமல்ல— நடத்தையில், பண்பில் எல்லாவற்றிலும் சிறந்தவன். நீ அவனை பேட்டிக்கு அழைத்துப் பார், உனக்கும், உன் அலுவலகத்தின் விதி முறைகளுக்கும் அவன் சரிபட்டு வந்தால், அவனை வேலைக்குச் சேர்த்துக் கொள்—எனக்காக வேண்டாம்—ஆனால், எனக்காக அவனுக்கு ஒரு சந்தர்ப்பம் கொடு—கொடுப்பாயா, நாராயணன்?"

எதிரே அமர்ந்திருந்த ரகு, ஃபாதர் காலின்ஸின் நம்பிக்கையை அழிக்காத வண்ணம் தேர்வுகளில் நடந்து கொண்டு விட்டது நாராயணனுக்குப் பெருமையே.

அதிகார பூர்வமான தேர்வுகள் முடிந்துவிட்டன.

"பாங்கில் இருந்து நாங்களே உங்களுக்குத் தகவல் சொல்லி அனுப்புவோம் ரகு" என்று சொல்லி எழுந்தார், நாராயணன்.

போட்டி முடிந்து நான்கு நாட்கள் ஆகிவிட்டன.

ஐந்தாம் நாள் காலை முதல் போஸ்டில் அமெரிக்க பாங்கில் இருந்து அந்த கடிதம் வந்துவிட்டது.

பிரித்து படிக்கக்கூட முடியாதபடி ரகுவின் கைகளும், மனமும் படபடத்தன.

அதை அப்படியே பிரிக்காமல் அம்மாவின் மங்கிப் போன புகைப்படத்தின் முன் வைத்தான்.

“அம்மா...” என்று ஒரு கணம் வேண்டிக் கொண்டு பிரித்தான். படித்தான்.

“வருகிற ஒன்றாம் தேதியில் இருந்து மாதம் எழுநூறு ரூபாய் சம்பளத்தில், பாங்கின் நிர்வாகப் பயிற்சியாளராக நீங்கள் நியமிக்கப்பட்டு இருக்கிறீர்கள் என்பதை மகிழ்ச்சியுடன் தெரிவித்துக் கொள்கிறோம்...”

உடலும், மனம் எல்லாம் லேசாகி, வானவீதியில் காற்றோடு காற்றாய் பறக்கின்ற உணர்வு, ரகுவிற்கு.

நிரந்தரமான உழைப்பால் வேலையில் சேர்ந்த ஒன்றரை வருட காலத்திற்குள் ஆயிரத்து இருநூறு ரூபாய் சம்பளத்தில் நிர்வாக அதிகாரியாக மாற்றப்பட்ட பொழுது அவன் “என் சபதத்தின் முதல் படியை தொட்டுவிட்டேன்” என்றே நினைத்தான்.

அன்று காலை பாங்கில் வேலை அதிகம். சென்னையின் பெரிய வியாபாரப் புள்ளிகளில் ஒருவரான ராமதுரை தன் உதவியாளர்களுடன் புதுத் தொழிற்சாலை ஒன்றின் வளர்ச்சிக்காக அமெரிக்க பாங்கிற்கு பேச்சுவார்த்தை நடத்த வர இருந்ததால், அந்தத் திட்டத்தை விரிவாகத் தயாரித்து வைத்திருந்த ரகுவிற்கு ஒரு நிமிடம் தலை நிமிரக்கூட நேரம் இல்லாமல் சரியாக இருந்தது.

ராமதுரையின் தொடர்புக்காகப் பல நாளாக நாராயணன் பாடுபட்டு வருவது ரகுவிற்குத் தெரியும். ராமதுரையின் அறிமுகம் மட்டும் கிடைத்துவிட்டால் சென்னையின் பல கம்பெனிகள் அவர்கள் பாங்கை நாடி வருவது நிச்சயம்.

ஒரு தொழில் அதிபராக மட்டும் இன்றி, மனிதாபிமானம் நிறைந்த மனிதரான ராமதுரையின் சிறப்பைப் பற்றி ரகு பலமுறை கேட்டு இருந்ததால், ராமதுரையைச் சந்திக்க அவனும் ஆவல் கொண்டு இருந்தான்.

பிற்பகல் மணி மூன்று.

பாங்கின் பண வியாபாரம் மூடப்பட்டுவிட்டது.

நாராயணன் உள்பட அனைவரும் தயார்.

மூன்று மணி பதினைந்து நிமிடத்திற்கு ராமதுரையும், சகபாடிகளும் வந்துவிட்டார்கள்.

காரில் இருந்து இறங்கி உள்ளே வந்த ராமதுரையை ஒரு விநாடியில் அடையாளம் கண்டுகொண்டு விட்டான், ரகு.

மானேஜரின் அறையை நோக்கி செல்ல முற்பட்ட ராமதுரையின் கண்களுக்கு ரகு தெரிந்தபோது, “அடடே இவன் எப்படி இங்கே!” என்று ஒரு கணம் வியந்துவிட்டு உள்ளே போய்விட்டார்.

அதிகாரிகளின் கூட்டம் ஆரம்பமாகியது.

நாராயணனும், பாங்கு அதிகாரிகள் முறையாக ராமதுரையிடம் அறிமுகப்படுத்தப்பட்டனர்.

ரகுவின் முறையும் வந்தது.

“ரகுராமன் எங்கள் அபிவிருத்தி அதிகாரி”

நாராயணன் சொன்னதைக் கேட்டு கண்கள் விரிய, ஆச்சரியத்துடன் குறுக்கிட்டு “ஓ! இந்தப் பையனை எனக்கு நன்றாக...” என்று பேச ஆரம்பித்தவர், என்ன நினைத்துக் கொண்டாரோ, தன் முகபாவத்தை மாற்றி “அலோ” என்று மட்டும் சொல்லி நிறுத்தினார்.

இப்போது ரகு பேசினான். “நான் திரு ராமதுரையை பார்த்திருக்கிறேன், நாராயண—நான் பங்க் பாயாக வேலை செய்த பெட்ரோல் பங்கிற்கு இவர் எப்போதாவது பெட்ரோல் பிடிக்க வருவார். இல்லையா, மிஸ்டர் ராமதுரை?”

ஒருசில கணங்களுக்கு அங்கு யாருமே பேசவில்லை.

பத்து அதிகாரிகள், இரண்டு வேற்று மனிதர்கள் நடுவிலும் தன் பழைய நிலையை வெளிப்படுத்தியதாக எடுத்துரைத்த ரகுவின் நேர்மை நாராயணனுக்கும், ராமதுரைக்கும் மதிப்பை ஏற்படுத்தியது.

2

மீனம்பாக்கத்தில் மனித கூட்டத்தின் நடுவில், இளைஞர்களின் நடுவே, ஏதோ பேசிக் கொண்டு இருந்தார்கள். ரகுவும் ஃபாதர் காலின்சும், தனியே நின்று பேசிக் கொண்டு இருந்த

[illegible] ஒரு வேலையாய் மறு பக்கம் போன போது அது நேரம் வரை அதிகம் பேசாமல், தன் மன பாரத்தைக் காட்டிக் கொள்ளாமல், நின்றிருந்த ரகுவின் தோள்களை சற்றே மெல்லத் தட்டினார் ஃபாதர்.

பிரான்சுக்குப் போகிறார், ஃபாதர். இந்திய மண்ணில் உழைத்தது போதும் என்று எண்ணி தன் வாழ்நாளின் எஞ்சிய காலத்தை சொந்த நாட்டில் கழிக்க எண்ணிப் போகிறார்.

உண்மையிலேயே துக்கம் தொண்டையை அடைத்தது, ரகுவிற்கு.

"என்மீது தனியான பரிவையும், அன்பையும் காட்டிய உங்கள் பிரிவு என்னை மிகவும் பாதிக்கும் ஃபாதர்..."

என்றுமே தன் விருப்பு, வெறுப்புகளை வெளியில் எடுத்துச் சொல்லாத ரகு, அன்று அவ்வளவு தூரம் பேசியது அவன் நெஞ்சக் குமுறலை, ஃபாதருக்குத் தெளிவாக்கியது.

ரகுவிடம் தானும் மனம் விட்டுப் பேச வேண்டிய நாள் இதுதான் என்று உணர்ந்தவராக மெல்லிய குரலில் சொன்னார். "ரகு! பல விஷயங்களில் புத்திசாலியான நீ, ஒரு சில விஷயங்களில் மட்டும் குழந்தையாக இருப்பது எனக்கு வினோதமாக இருக்கிறது. நீ மனதால் வளர வேண்டிய காலம் எப்போதோ வந்துவிட்டது, ரகு. இன்னும் பழையதையே நினைத்துக்கொண்டு, நீ உன்னை உனக்குள்ளேயே ஒடுக்கிக் கொள்வது நியாயம் அல்ல. உன் வாழ்க்கை வெகுவாக மாறிவிட்டது. உன் மனோ நிலையையும் நீ அதற்கு ஏற்றாற்போல மாற்றிக் கொள்ள வேண்டும். படித்து உயர்ந்த நிலைக்கு வருவேன் என்று உன் தாய்க்கு நீ கொடுத்த வாக்கை நிறைவேற்றிவிட்ட நீ, இன்று உன் தற்கால வாழ்க்கையைக் காணத் தாய் இல்லையே என்று ஏங்குவது எனக்கு நன்றாகப் புரிகிறது...ஆனால், ரகு, நீ உன் மனதை உடனடியாக மாற்றிக் கொள்ளவில்லை என்றால், நீ பாடுபட்டுக் கட்டிய உன் நல்வாழ்க்கை என்ற கோட்டையை இந்த ஏக்கமே அழித்துவிடுமோ என்று எனக்குப் பயமாக இருக்கிறதப்பா..."

ரகு பதில் பேசாமல் கேட்டுக் கொண்டிருந்தான். தொடர்ந்தார் ஃபாதர்—"உன் அக்கறையில் வெகுவாக ஈடுபாடு கொண்டவன் என்ற விதத்தில் சொல்லுகிறேன், தவறாக எடுத்துக் கொள்ளாதே—அம்மாவிடம் கொட்ட வேண்டிய அன்பையெல்லாம், உன் மனதில் தற்சமயம் அடக்கி வைத்திருக்கின்ற அன்பையெல்லாம், உனக்கு என்று ஒருத்தியைத் தேர்ந்து எடுத்து, அவள் மேல் பொழியக் கூடாதா? உன் மனைவி மூலம், உன் குழந்தை

கள் மூலம், உனக்கு என்ற அன்பு உலகத்தை படைத்துக் கொள்ளலாமே......"

ஃபாதர் பேசப் பேச, இத்தனை நாளாக தன் மனதில் தூங்கிக் கொண்டிருந்த ஓர் உணர்வை அவர் தட்டி எழுப்புவதாகவே ரகு உணர்ந்தான்.

மங்கலாக எரிந்து கொண்டு இருந்த அவன் மனக் கனவுகளை, வார்த்தைகள் என்ற தூண்டுகோலால், "தக தக"வென்று எரியும் ஜ்வாலைகளாக ஃபாதர் மாற்றினதும் அன்றுதான்.

அதன் பிறகு ரகுவின் மனதில், சிந்தனையில் ஏன் பழக்கங்களில் கூட ஓரளவு வெளிப்படையான மாறுதல்கள் இருந்தன என்றுதான் சொல்ல வேண்டும்.

சின்ன வீட்டில் மாலையில் நுழையும் போதே அவன் கற்பனை சிறகு விரித்துப் பறக்கத் தொடங்கிவிடும்.

அவனுக்கு என்று ஒருத்தி.

அழகாய், அமைதியாய், அவனுக்காகவே, அவன் வருகைக்காகவே தவம் இருப்பாள்.

மாலையில் களைத்து வரும் அவனுக்காக வழிமேல் விழி வைத்துக் காத்திருந்து, அவன் களைப்பைப் போக்கி, அவனுக்குப் புத்துணர்ச்சி கொடுப்பாள்.

அவன் மனதிற்கு இதமாக இருப்பாள்.

அவன் நெஞ்சுக்கு இனியவளாக இருப்பாள்.

அவன் வெள்ளமாக அவள் மேல் கொட்டும் அன்பை ஏந்திக் கொண்டு, அவனோடு அன்பாய் கலந்து வாழ்வாள்.

ஓ—ஓ!

கற்பனையே இவ்வளவு இனிமையாக இருந்தால்—அவன் உண்மை வாழ்க்கை எப்படி இருக்கும்?

இதுநாள் வரை ஓட்டுக்குள் ஒடுங்கிய நத்தையாய் வாழ்ந்த ரகு மெல்ல, மெல்ல ஓரளவிற்கு சாதாரண வாழ்க்கையை வாழும் மனிதனாக மாற ஆரம்பித்தான்.

ரகுவின் சின்னச் சின்ன மாற்றங்களில் மகிழ்ச்சி கொண்டவர்களில் ராமதுரையும் ஒருவர்.

அமெரிக்கன் பாங்குடன் தொடர்பு கொண்ட எட்டு மாதங்களில் ரகுவிடம் ஒரு தனி கவனம் கொண்டு அவனைக் கவனித்த போது அவனின் அசாதாரண புத்தியையும் அடக்கத்தையும் பண்பாட்டையும் புரிந்துகொண்டார், அவன் வாழ்க்கையில் நல்ல

நம்பியே உயர்ந்தது அவருக்கு ரொம்பப் பிடித்தது.

அன்று ராமதுரை தன் வீட்டில் இரவு விருந்து ஒன்றுக்கு ஏற்பாடு செய்திருந்தார்.

சென்னையின் சில முக்கியஸ்தர்களுடன், பாங்கின் அதிகாரிகளும், அழைக்கப்பட்டு இருந்தார்கள்.

முதன் முறையாக ரகு அவர் இல்லத்திற்குச் சென்முன்.

அதிகக் கூட்டம் இல்லை.

பனிரெண்டு அல்லது பதிமூன்று பேர் இருக்கலாம்.

ஆடம்பரமான, அழகான மாளிகையின் நுழை வாசலில் நுழைந்து, பக்கவாட்டில் இருந்த புல்வெளியில் நடந்து கொண்டிருந்த விருந்தை அடைந்தான், ரகு.

அவனுக்கு முன்பாகவே அங்கு வந்திருந்த நாராயணன், அவனைப் பார்த்துக் கை அசைத்தார்.

இருபத்திரண்டு வயதுக் காளையாக, கம்பீரத்துடன் நின்ற ரகுவை ராமதுரை பார்த்தார்.

ரகுவிற்கு முதுகுப்புறம் காட்டி நின்று கொண்டிருந்த பெண்ணின் கையைப் பிடித்து அழைத்துக்கொண்டு, ரகுவிடம் வந்தார்.

அந்தப் பெண்ணிற்கு பதினெட்டு வயது இருக்கலாம்.

சின்ன பொம்மையைப் போல, கோவில் சிலை போல இருந்தாள்.

நல்ல நாகப்பழமும், ஆழ்ந்த மஸ்டர்டும் மாறி மாறி ஓடின கட்டப் புடவை, தகுந்த சோளி—அடர்த்தியாய் வழிந்த கூந்தல் பின்னல், கையில் கம்பிவளை—காதில் தங்க வளை—குறுகுறுத்த பார்வை, வரிசையாய் சிரித்த பற்கள்.

அந்தப் பெண்ணை பார்த்ததும் ஏனோ ரகுவிற்குச் சிலிர்த்துப் போயிற்று.

அருகில் வந்த ராமதுரை—

"இதுதான் ரகு. உன்னிடம் அடிக்கடிச் சொல்லுவேனே, அந்த பையன்" என்று அறிமுகம் செய்துவிட்டு, ரகுவை நோக்கிச் சொன்னார். "ரகு. இவள் என் ஒரே மகள் சாந்தி..."

3

"இதுதான் என் முடிவு...நீங்கள் என்ன சொல்லுகிறீர்கள், நாராயண்...?" ராமதுரை பேசி முடித்துவிட்டார்.

"இன்று பிற்பகலுக்குமேல் என்னை வந்து சந்திக்க சவுகரியப்படுமா, நாராயண்? அலுவலக விஷயம் ஒன்றும் இல்லை. கொஞ்சம் சொந்த விஷயம் பேச வேண்டியிருக்கிறது..." என்று காலையில் ராமதுரை டெலிபோனில் அழைத்ததன் பேரில் அவருடைய அலுவலக அறையில் ராமதுரையைச் சந்தித்தார், நாராயண்.

இரு நாழிகை ராமதுரை பேசின விஷயத்தைக் கூர்ந்து கேட்டுக் கொண்டு இருந்தவருக்கு, அவர் பேச்சைக் கேட்கக் கேட்க முகம் மலர்ந்து கொண்டே வந்தது. சில கணங்கள் பேசாமல் இருந்தார். பிறகு மெல்லச் சிரித்துக்கொண்டே, "உங்கள் நல்ல எண்ணத்துக்கு என் வாழ்த்துக்கள்" என்று சொல்லிக் கையை நீட்டி, மேஜை மேல் கிடந்த ராமதுரையின் வலக்கையை எடுத்துக் குலுக்கினார்.

"என்னிடம் உங்களின் அந்தரங்கத்தைச் சொன்னீர்கள். அதைப் போல் நானும் ஒரு விஷயம் உங்களுக்குச் சொல்லுகிறேன்...... பிலிப்பைன்ஸ் பாங்கிற்கு நான் மானேஜராக மாற்றப்பட்டு விட்டேன். இது எனக்கு மட்டும் தெரிந்த விஷயம். இன்னும் பதினைந்து அல்லது இருபது நாளில் வெளியில் தெரியும். எனக்குப் பதிலாக ஒரு அமெரிக்கன் வருகிறான். அவனுக்கு இந்த பாங்கைப் பற்றின விவரங்களோடு உதவி புரிவதற்காக, ரகு உதவி மானேஜராக உயர்த்தப்பட்டு இருக்கிறான். புத்திசாலி பையன்... "மடமட"வென்று உயர்ந்துவிடுவான்...... பிடித்துக் கொள்ளுங்கள்..."

அன்று இரவு தன் மனதில் உறுதிப்பட்டுப் போன விவரத்தை மனைவியிடம் சொன்னார், ராமதுரை. கணவனின் எண்ணத்தை முழுமையாக ஆதரித்த லட்சுமி "உங்களுக்குத் தெரியாததா?" என்று மனம் நிறைந்து சொன்னாள்.

இது சாந்தியை சம்பந்தப்படுத்தின விவரம். ஆதலால், அவளிடமும் கேட்டுவிடுவது என்று தீர்மானித்த ராமதுரை "சுபஸ்ய சீக்கிரம்" என்ற பெரியவர்கள் வாக்கை நினைவில்

கொண்டு மறுநாள் காலை சாந்தியின் அறைக்குச் சென்றார்.

அன்று வெள்ளிக்கிழமை; நல்ல நாள்; நல்ல நேரம்.

சுற்றி வளைக்காமல் பேச்சை எடுத்தார் ராமதுரை:

"அம்மா, நான் உன் தாயாரைக் கைபிடிக்கும் போது எனக்கு வயது இருபத்தி எட்டு. அந்தக் காலத்திற்கு இது அதிகம் தான். "கல்யாணம் வேண்டாம்" என்று நான் பிடிவாதம் பிடித்ததின் விளைவு அது. ஒன்பது ஆண்டுகள் கழித்து நீ பிறந்த போது, எனக்கு முப்பத்தியேழு. இப்போது ஐம்பத்தைந்து வயதில் எனக்கு பேரன் பேத்தி எடுப்பதில் ஆசை வந்திருப்பது ஒன்றும் வேடிக்கையானது அல்ல. சுற்றி வளைப்பானேன், சாந்தி உன் அம்மாவும் நானும் உனக்கு திருமணம் செய்ய ஆசைப்படுகிறோம். என்ன சொல்கிறாய்?"

சற்றும் இத்தகைய பேச்சை எதிர்பார்க்காத சாந்தி திணறிப் போனாள். இன்னும் ஓராண்டு படிப்பு இருக்கிறது. வயது பதினெட்டுதான் ஆகிறது இது என்ன திடீர் என்று?

"கல்யாணமா, எனக்காப்பா?...... என்னப்பா... நீங்களே நான்...என் படிப்பு?...என்னப்பா...நீங்கள்" தந்தை விளையாடாமல், மெய்யாகவே தன் திருமணத்தைப் பற்றி பேசுகிறார் என்று உணர்ந்தவளுக்கு பேச வார்த்தைகள் கிடைக்கவில்லை.

"எல்லாம் எனக்குத் தெரியும்மா...உனக்குக் கல்யாணம் பண்ணுவதாக நான் இப்போ நினைக்கவில்லை...ஆனா திடீரென்று ஒரு நல்ல பையன் கையில் இருப்பது புரிந்தது...அவனை விட எனக்கு இஷ்டம் இல்லை...திருமணத்தை இப்போ வைத்துக் கொள்ள வேண்டாம்மா...... நிச்சயம் பண்ணிக் கொண்டால் போதும்...பிறகு உன் படிப்பு முடிந்ததும் கல்யாணத்தை நடத்தலாம்...என்னம்மா சொல்கிறாய்?"—அவர் தீர்மானமாக ஒரு முடிவுக்கு வந்து பேசினார்.

தனக்கு நினைவு தெரிந்த நாள் முதல் அப்பா தன் ஆசை என்று ஒன்றை வெளிப்படுத்தி அறியாத சாந்தி இன்று அவர் ஆசையைப் புரிந்து கொண்டாள். மணமகன் யார் என்பது தெரிந்ததும் அவள் தந்தையின் நெஞ்சம் அவளுக்கு இன்னும் நன்றாகத் தெளிவாகவே "சம்மதம் அப்பா" என்று மலர்ந்த முகத்தோடு சொல்லிவிட்டாள்.

என்றும் இல்லாத அதிசயமாய் அன்று பிற்பகல் போன் செய்து "நீ இன்று மாலை வெளியில் எங்கும் போகப் போகி

..., ரகு?" என்று ராமதுரை கேட்டதும் ஒரு கணம் ஒன்றும் புரியவில்லை ரகுவிற்கு.

ராமதுரை வந்து போய்விட்டார்.

தெளிவாக இருந்த அவன் மனதை மல்லிகைப்பூ போன்ற இனிமையான வார்த்தைகளால் குழப்பிவிட்டு "நாளைக்கு யோசித்து சொல்லப்பா" என்று போய் விட்டார்.

சாந்தியை, பூவை போன்ற அவளை, நினைக்கையிலேயே ரகு உடல் மீண்டும் சிலிர்த்துப் போயிற்று.

ஆயிரம் ஆயிரம் கனவுகளை மனதில் ஏந்திக் கொண்டிருந்தாலும் ஒரு பெண்ணையும் ஏறிட்டுப் பார்க்காதவன், அன்று மட்டும் சாந்தியைக் கண்டதும் சிலிர்த்தது இப்படி ஒரு பந்தம் வரப் போகிறது என்பதை உணர்த்தத்தானோ?

வாழ்க்கையில் எங்கோ ஒரு மூலையில் தூங்கும் கேடு கெட்ட மனிதப் பிறவியாய் உழன்று கொண்டு இருந்தான். இன்று எப்படி உயர்ந்து விட்டான்?

ராமதுரை அவனைத் தேடி வந்து "என் மகளை மணம் செய்து கொள்கிறாயா?" என்று கேட்கும் அளவிற்காக வளர்ந்து நிற்கிறான்?

இரவு முழுவதும் நன்றாக யோசித்து ஒரு முடிவுக்கு வந்த ரகு, மறுநாள் காலை ராமதுரையை அவர் இல்லத்தில் சந்தித்தான்.

புல்வெளியில் தனித்து அமர்ந்து பேப்பர் படித்துக் கொண்டிருந்த ராமதுரைக்கு ரகுவின் முகத்தையும், அதில் அடங்கிக் கூத்தாடும் மகிழ்ச்சியையும் கண்டதும் அவன் முடிவும் தெரிந்து விட்டது.

என்ன பேசுவது, எப்படிப் பேசுவது என்று ரகுவிற்குப் புரியவில்லை.

அவன் தயக்கத்தை உணர்ந்த ராமதுரை "என்னப்பா சாந்தியைக் கூப்பிடட்டுமா, ஏதாவது பேச விரும்புகிறாயா?" என்று மெதுவாகக் கேட்டார்.

"சட்"டென்று ரகுவின் காதுகள் சிவந்து போயின, மனதைப் படித்தவர் போல இப்படி அறிந்து பேசுகிறாரே—

"இந்தக் காலத்துக் குழந்தைகளை எனக்குத் தெரியும், ரகு"

மௌனமாக ரகு அமர்ந்திருக்கையில் ராமதுரை எழுந்து சென்றுவிட்டார்.

அடுத்த சில நிமிடங்களில் அவன் அருகில் சலசலப்பு—

அவன் இதுநாள்வரை உணர்ந்திராத ஒரு பெண்மையின் மணம்—

சாந்தி

குனிந்திருந்த தலையை நிமிர்த்தி சாந்தியின் பெரிய கண்களைச் சந்தித்தான், ரகு.

கணங்கள் நிமிடங்களாக மாறிக் கரைந்து ஓடின.

சாந்தி மவுனமாக அவன் அருகில் அமர்ந்தாள்.

இனியும் பேசாமல் இருந்தால் எப்படி என்ற நிர்ப்பந்தத்தில் தன் கனத்த குரலில் ரகு மெல்லப் பேச ஆரம்பித்தான்.

"உங்கள் தந்தை விவரத்தை உங்களிடம் சொல்லியிருப்பார். அவர் எதனால் எப்படி இந்த முடிவிற்கு வந்தார் என்று எனக்குப் புரியவில்லை. நீங்கள் ஒரு முடிவிற்கு வரும் முன்னும் என்னைப் பற்றி, என் கடந்த கால வாழ்க்கையைப் பற்றி விவரங்களைத் தெரிந்து கொள்வது முக்கியம் என்று நான் நினைக்கிறேன்..."

அழகாய் சிரித்தாள் சாந்தி. "உங்களைப்பற்றி அப்பா எல்லா விவரமும் சொன்னார்" என்று நிதானமாகச் சொன்னாள்.

மேற்கொண்டு இருவரும் ஒருவார்த்தைகூடப் பேசவில்லை.

ரகு தன் சம்மதத்தைத் தெரிவித்துவிட்டான்.

"திருமணத்தை உடனடியாக வைத்துக் கொள்ள முடியுமா?" என்று ரகு கேட்ட கேள்வியில் பொதிந்திருந்த ஆசைகளை, ஏக்கங்களை, அர்த்தங்களைப் புரிந்து கொண்ட ராமதுரை அதற்குச் சம்மதித்துவிட்டார்.

டிபன் முடிந்துவிட்டது.

காபி அருந்துகையில் ரகுவும், சாந்தியும் தனித்து விடப்பட்டார்கள்.

சாந்தி காபியை கலந்தாள்.

கப்பில் காபியை ஊற்றியவள் ரகுவைக் கேட்காமலேயே ஒரு ஸ்பூன் சர்க்கரையை அதில் போட்டுக் கலக்கினாள். ரகுவிடம் அதை நீட்டி, "இனிப்பு போதுமா, இல்லை இன்னும் ஒரு ஸ்பூன் போடட்டுமா" என்று மெல்லக்கேட்ட போது, "நான் இனிப்பு சேர்த்துக் கொள்வது இல்லை" என்று சொல்ல நினைத்த ரகு ஒன்றுமே சொல்லாமல் காபியை வாங்கிக் கொண்டான்.

இனிப்பை கண்ணால் பார்த்து எத்தனையோ ஆண்டு ஆகியிருந்த

தான். அந்தப் பானத்தின் இனிமை அவள் வாயை நிறைத்து, நெஞ்சுக்குள் தொட்டது.

ஏதோ ஓர் உணர்வு உந்த, குனிந்து சாந்தியின் கையை எடுத்தான் ரகு. உள்ளங்கையைத் தன் வாய்க்கு நேரே உயர்த்தி அதில் மெல்லியதாக முத்தமிட்டான்.

4

அந்த அறையில், கட்டிலில், ஆஜானுபாகுவாய் படுத்திருந்தான் ரகு. பனியனோ, சட்டையோ இல்லாமல் வெறித்துக் கிடந்த அவன் புஜமும், மார்பும் "பம்"மென்று விரிந்து உடலின் வலிமையை எடுத்துக் காட்டியது. இடத் தோளிலும், சற்றே மார்பிலும் சேர்த்து தன் தலையை வைத்து அவன் அருகில் ஒட்டிப் படுத்து ஆழ்ந்து உறங்கிக் கொண்டு இருந்தாள் சாந்தி.

இடக்கையால் சாந்தியை அணைத்து அவளது சுருண்ட முடியை லேசாகக் கோதிக் கொண்டு இருந்தான் ரகு. சாந்தி உறங்கிப் போய் பல நிமிடம் ஆகியும், முடியைக் கோதுவதை அவன் நிறுத்தவில்லை. சாந்தியின் சுருண்ட முடி பிரிந்து காற்றின் வேகத்தில் அவன் முகத்திலும் மார்பிலும், புறத்திலும் விளையாடிய போது அது அவனுக்கு சந்தோஷத்தைத் தந்தது.

சாந்தி உறங்கிக் கொண்டிருந்த வேளையிலும் அவள் முகத்தில் பரவிக்கிடந்த "நான் ஒரு பெண்" என்று கணவனுக்கு மட்டுமே எடுத்துக் காட்டிவிட்ட ஓர் அகம்பாவப் பெருமை அவனுக்குப் புரிந்தது.

பெண்மை—

அதன் மென்மை—

அதன் இனிமை—

அத்துடன் சேர்க்கை—

இவையெல்லாவற்றையும் சுவைத்துவிட்ட திருப்தியில் இடக்கையால் மனைவியைச் சற்றே இறுக அணைத்தான் ரகு.

வாழ்க்கை இவ்வளவு இனிமையாக இருக்க முடியுமா, என்ன?

அவன் ஒரு ஆண்,

அப்பட்டமான ஆண்—

நித்தமும் மனைவி தேவையான ஒரு ஆண்—

என்பதை எல்லாம் உணர்ந்து விட்டாலும், பல விஷயங்களில் அவன் செய்கையை அவளால் புரிந்து கொள்ள இயலவில்லை.

தோளில் தலையை வைத்து அவள் படுத்தால் அவனுக்கு அது நிம்மதியைத் தரும். ஆனால், அதே போல இரவு முழுவதும் அவள் படுக்க முடியாமல் புரண்டு கொள்ளும் நேரத்தில் அவனும் விழித்துக் கொண்டு விடுவான்.

பரீட்சைகளுக்காக இவள் படித்துவிட்டு வரும் நாழிகையில் ஏதாவது படித்துக் கொண்டு காத்திருப்பான். "நீங்கள் தூங்கக் கூடாதா ரகு?" என்று எத்தனையோ முறை கேட்டு விட்டாள். பதில் சொல்லாமல் இருப்பான். மிஞ்சிப் போனால் "நீ இல்லாமல் என்னால் உறங்க முடியாது சாந்தி" என்பான்.

இந்த மாதிரிப் பேச்சு சாந்திக்குச் சிரிப்பை உண்டாக்கும். "அப்போ பிறந்து வளர்ந்ததில் இருந்து தூங்கவேயில்லையா?" என்பாள்.

முதல் நாள் ரகு படுக்கையில் புகை பிடித்தபோது அந்தப் புகையின் மணத்தில் விழித்துக் கொண்ட சாந்தி அவன் புகை பிடிப்பதைப் பார்த்து வியந்து போனாள்.

"நீங்கள் புகை பிடிப்பீர்கள் என்று நான் நினைக்கவில்லை" என்ற அவள் அதிசயித்த குரலில் சொன்னதும், ரகுவிற்குத் தன் செய்கை மனைவிக்குப் பிடிக்கவில்லையோ என்றுதான் தோன்றியது.

"எப்போதாவது தான் சாந்தி—உடம்பு அயர்வாக இருக்கும்போதுதான்—மற்றபடி பழக்கமாக இல்லை..."

"உடம்பு இப்போது அயர்வாக இருக்கா?" குறும்பு வழிந்தது சாந்தியின் பேச்சில்.

"உம்..."

"ஏன் அயர்வு?"

"கழுதை!" அவன் செல்லமாக அவள் அருகில் முணுமுணுத்தான்.

"ஏனும்?" அவள் விடவில்லை.

இப்போது அவன் ஆறிப் போனான்,

"ஏதாவது அசர்வு என்று நினைக்கிறீர்களா?"

நாணம் கவ்விக் கொண்டது சாந்தியை.

பிறகு மறுபடியும் சிகரெட்டைப் பற்ற வைக்க முற்பட்டவன் சாந்தியைப் பார்த்துவிட்டு, அதை உதட்டிலிருந்து எடுத்து விட்டான்.

"உனக்கு இந்தப் பழக்கம் பிடிக்கவில்லை என்றும் விட்டு விட்டேனே, சாந்தி?"

"எதுவும் வேண்டாம். புகையின் மணத்தை நுகர நான் பழகிக் கொள்கிறேன்"

தனக்காக சாந்தி விட்டுக் கொடுக்கிறாள் என்ற எண்ணம் எழுகின்றுத் தோன்றியபோது அவனுக்குப் பெருமையாக இருந்தது.

ரகுவும் சாந்தியும் தனிக் குடித்தனம் போட்டுவிட்டார்கள். நுங்கம்பாக்கம் நெடுஞ்சாலையில் இருந்து பிரிந்து செல்லும் ஒரு சந்தில் அவர்களுடைய பங்களா இருந்தது.

ரகு சொந்தமாக கார் வாங்கிவிட்டான். சாந்தியின் [illegible] சீதனத்திற்காக ராமதுரை அவனுக்கு என்று பிளாட் வாங்கிக் கொடுத்திருந்தார். இதில் ரகுவிற்கு விருப்பம் இல்லை. "நம் வசதி ஒன்று போதுமே சாந்தி" என்றவனிடம் "எங்கள் அப்பா விருப்ப ஆசை கொடுக்கிறார்" என்று சாந்தி சொல்ல அவன் பேசாமல் இருந்துவிட்டான்.

சாந்திக்கு "மாதம்" ஆக ஆக அவள் தாய் வீட்டில் அவள் இருப்பதும் அதிகமாயிற்று.

"வேலை இருப்பதை மறந்து—அதனால் இங்கு வந்திருக்கிறேன்.—நீங்களும் நேரே இங்கு வரேளா?" என்று உண்மை விபரமே ஒன்றும் தெரியாத குழந்தைக் குரலில் அவள் கேட்கும் போது "சரி" என்று சொல்லிவிடுவான், ரகு.

அன்று சீமந்த விழாவைப் பெரிதாக நடத்தினார் ராமதுரை.

இரவு கணவனும் மனைவியும் சேர்ந்து படுக்க வேண்டும் என்பது சம்பிரதாயம்.

சம்பிரதாயத்திற்கு நாட்டம் உடைய வீட்டில் அவர்கள் அறையை ஜோடித்திருந்தார்கள். படுக்கை பூராவும் ஒரே மல்லிகை. அவனுக்குப் போதை ஊட்டும் மணம்—

அவள் தனித்து படுக்கையில் அமர்ந்து இருந்தாள்.

கதவை தாளிட்டுவிட்டு அவனுக்குப் பின்பக்கமாய் வந்து அவன் கண்களைப் பொத்தினாள், சாந்தி.

அடுக்கிலிருந்த வளையல்களின் கலகலப்பு—

மென்மையான உள்ளங்கைகளின் குளிர்ச்சி.

இருந்தும் அவளைச் சீண்ட விரும்பினான் அவன்—

குனிந்து, மாதம் அதிகமாகிவிட்டதால் சற்று இரைக்க மூச்சுடன் அவன் காதில் "யார் என்று சொல்லுங்கள்" என்றாள், சாந்தி.

திடீர் என்று அவனுக்குள் குறும்பு வந்தது.

"ரம்பா?"

"..............."

"லலிதா?"

"...............?"

"கீதா?"

"அடேயப்பா! பெரிய பட்டியல் வைத்திருக்கிறீர்கள் போல் இருக்கிறதே...... போய்க் கொள்ளுங்கள்— அவர்களிடமே—" கையை எடுத்த சாந்தி செல்லமாய் சிணுங்கினாள்.

அள்ளி அவளைத் தூக்கி படுக்கையில் கிடத்தினான், ரகு.

குனிந்து நெற்றியில், கன்னத்தில், உதட்டில், அவள் கைகளில் அலங்கரித்த வளையல்களில், "பம்" என்று உயர்ந்திருந்த வயிற்றில் வரிசையாய் முத்தமிட்டான்.

பிறகு "என் பேர் என்ன தெரியுமா, சாந்தி? ரகுராமன். நான் ஏக பத்தினி விரதன்—இது உனக்குத் தெரியாது?" என்று சொல்லிவிட்டு முகத்தோடு முகம் வைத்து அணைத்துக் கொண்டான்.

நாட்கள் நகர்ந்து, சாந்தியின் தாய்மைக்கு பூரணத்துவம் கொடுத்தது. அவர்கள் ஆவலுடன் காத்திருந்த நாளும் வந்தது.

அவனுடைய நிறத்தையும் சாந்தியின் கண்களையும் கொண்டு பிறந்த குழந்தையை சாந்திக்கு அருகில் பார்த்த அன்று அவன் டாக்டரிடம் குரல் கரகரக்க "சாந்தி, இவன் என் பிள்ளை..." என்றான்.

"உனக்கு உன் அப்பா சாந்தி என்று பேர் வைத்து, "உன் [illegible] தன் வாழ்க்கையில் நிம்மதி அடைய வேண்டும்" என்று சொன்னது போல, நானும் என் மகனின் பிரியமான பேச்

சாந்தி, நடந்ததைச் சொல்லாமலே [illegible] அன்று என்றும் [illegible] என்பதை [illegible], அவருக்குப் ப்ரியா என்று [illegible]" என்று ரகு சொன்னதை ஆமோதிப்பது போல, தொட்டிலில் கிடந்த அந்த சின்னப் பெண் குழந்தை "ங்கா..." என்றது.

வீ[illegible] சரிசெய்து கொண்டே காபியைச் சிற்றுண்டி அருந்தி முடித்தான், ரகு.

நாப்கினை மடித்து மேஜை மேல் போட்டுக் கொண்டே ரகு சமையல்காரனை நோக்கி "அம்மா எங்கே?" என்றான்.

"காலையிலேயே புறப்பட்டு வெளியே போயிட்டாங்க"

ரகுதான் மறந்துவிட்டான்.

அடுத்த ஒருவாரமாய் சாந்திக்கு சரியான அலைச்சல்.

ஆஸ்திரேலிய மிஷனரியினர் திறந்திருந்த கை, கால் அற்றவர் விடுதிக்காக, அதன் வளர்ச்சிக்காக ஒரு புதுத் திட்டத்தில் ஈடுபட்டு இருந்தாள் அவள். சென்னையிலும், அதன் சுற்றுப் புறங்களிலும் உள்ள மாதர் சங்கத்தினரைச் சந்தித்து, ஒவ்வொரு சங்கமும் ஓர் அங்கஹீனமுடைய மனிதனையாவது பராமரிக்கும் பணியை ஏற்றுக் கொள்ளச் செய்ய உறுதி கொண்டிருந்த சாந்தி, தன் முயற்சியிலும் பெருமளவுக்கு வெற்றி கண்டுவிட்டாள்.

சாந்தியின் பொதுநல ஈடுபாடு சாதாரணமானது அல்ல என்பது அவளுடன் வாழ்ந்த இந்த ஆண்டுகளில் ரகுவிற்கு நன்கு புரிந்து போன விஷயம்.

பலரைப்போல, தன் புகைப்படம் பத்திரிகையில் வெளிவருவதற்கோ, பலர் தன் புகழ் பாடுவதற்கோ சமூக சேவையில் ஈடுபடுகிறவள் சாந்தி அல்ல என்பதை அவன் தெரிந்து கொண்டான்.

சமூக சேவை என்ற போர்வையில் தாங்கள், தங்கள் அறியாமையை, ஊழல்களை மறைத்து, விளம்பரத்திற்காகவே அதில் ஈடுபடுபவர்களைக் கண்டால் சாந்திக்கும் கசந்து போகும்; எரிச்சல் வரும், அப்படிப்பட்ட போலியான கூட்டங்கள் அருகில் கூட நெருங்கமாட்டாள்.

"நான் குழந்தையைக் கொண்டு வந்திருக்கேன்."

சிந்தனையில் ஆழ்ந்தவாறு உணவு அருந்திக் கொண்டு இருந்த ரகு நிமிர்ந்தான்.

அவனுடைய ப்ரியா—

உருண்டை முகம்—

சுருண்ட நாவல்பழக் கூந்தல்

குண்டுக் கன்னங்கள்—

அமுதாய் சிரிக்கும் உதடுகள்—

கைகளை நீட்டி மகளை வாங்கிக் கொண்டான், ரகு.

அப்பாவிடம் வந்துவிட்ட திருப்தியில் எட்டு மாதக் குழந்தை ப்ரியா துள்ளிக் குதித்தாள்.

தட்டில் இருந்த இட்லியைச் சிறிது விண்டு மகளின் வாயில் துளித்துளியாய்க் கொடுத்தான், ரகு.

சப்பிக்கொண்டு விழுங்கினாள் ப்ரியா.

மகள் தன் விரலை எச்சில் ஒழுக வாயில் வைத்துச் சப்பி இழுக்கும் போது ரகுவிற்கு அது மிகுந்த இன்பத்தைக் கொடுக்கும்.

தினமும் இப்படித்தான்.

ரகு காலை உணவு அருந்துகையில் மகளும் உடன் இருக்க வேண்டும்.

"எதுக்காக இப்படி ஒரு பழக்கம் ரகும்மா?" என்று சாந்தி கேட்டபோது அவன் அதைக் காதில் வாங்கிக்கொள்ளவில்லை.

பாதி நாட்கள் மனைவி வெளியில் சென்றுவிடும் நேரத்தில் அவனுக்கு இதமாக இருப்பது ப்ரியாதான்.

காலையில் எழுந்ததும் மகளைப் பார்த்துவிட்டு, பேப்பரை எடுத்துக் கொண்டு குளிக்கப் போவான் ரகு. சிற்றுண்டி மகளோடு—பிறகு வாசல் வரைக்கும் குழந்தையை எடுத்துக் கொண்டு போய் "போய்விட்டு வரேன் ப்ரியா" என்று சொல்லிக் கொண்டு பாங்கிற்குப் போவான்.

மாலையில் அவன் வீட்டுக்கு வரும் நேரத்தில் ப்ரியா தயாராக இருப்பாள்.

சாந்திக்கு வேலை இல்லாமல் இருந்தால் அம்மா, அப்பா, மகள் மூவரும் கடற்கரைக்கோ, இல்லை காரில் உலாவவோ போய் வருவார்கள்.

பாதி நாட்கள் ப்ரியாவும் ரகுவும் மட்டும் போவது உண்டு.

ரகுவிற்கு நாழியாகிவிட்டது.

"குழந்தையைப் பிடி ஆயா, நாழியாயிடுத்து"

வாசலுக்கு வந்தான். வராந்தாவில் இரண்டு நபர்

அமர்ந்து இருந்தனர்.

ரகுவைக் கண்டதும் எழுந்து வணக்கம் தெரிவித்தனர்.

"சாந்தம்மா இருக்காங்களா? நாங்கள் சேவா தளத்தில் இருந்து வந்திருக்கோம்."

"அம்மா இல்லே, மத்தியானம் வருவாங்க, நீங்கள் அப்போ வந்து பாருங்கள்."

இந்தமாதிரி "சாந்தம்மா"வைப் பார்க்க எக்கச்சக்கமாய் மனிதர்கள் வருவதும், "அம்மா என் குடும்பத்தைக் காப்பாற்றின புண்ணியவதி நீ" என்று அவள் காலில் பலர் விழுவதும் ரகுவிற்குப் பழகிப் போய்விட்டிருந்தது.

அன்னிய மனிதரின் சொந்த விருப்பு வெறுப்புகளில் ஆழ்ந்த ஈடுபாடு கொள்ளும் சாந்தி, தன் சொந்த வாழ்க்கையில் அதிகம் பற்றுதல் இல்லாமல் இருப்பது ரகுவிற்கு புரியாத ஒரு விஷயம்.

ப்ரியா பிறந்த நாளாய் அவளைக் குளிப்பாட்டி, உடை உடுத்தி, கொஞ்சி, வெளியே அழைத்துப் போய் ஒன்றும் செய்து அவள் பார்த்தது இல்லே. அதேபோல அவனுடைய தேவைகளை கூட அருகில் இருந்து கவனித்தவள் இல்லே, சாந்தி. "வாழ்க்கையில் நாம் ரொம்ப அதிருஷ்டம் பண்ணினவர்கள், ரகு. நமக்குப் பணம், ஆட்கள் சவுகரியம், தேவையான பொருட்கள், எல்லாம் இருக்கு. அன்பைக் கொட்ட நெருங்கிய உறவினர்கள் இருக்காங்க. வாழ்க்கையிலேயே தொண்ணூற்று ஒன்பதாவது படியில் நாம் இருக்கோம். நமக்கும் மேலே எல்லாம் நிறைஞ்சு இன்னும் இருந்தால்தான் இருக்கலாம். ஆனால் கீழே இருக்கிற தொண்ணூற்று எட்டு பேரை நாம் நினைக்கணும், ரகு. இல்லாதவர்களுக்கு நம்மால் இயன்றதைப் பண்ணணும். பணத்தால் உதவி பண்ணினால் மட்டும் போதாது. உடலாலும், உண்மையான உள்ளத்தாலும் உதவணும். ப்ரியாவைக் கவனிக்க என்றால் ஆயா போட முடியும். வீட்டைக் கவனிக்க நாலு ஆட்கள், உங்களுக்கும் குழந்தைக்கும் தேவையானதைக் கவனித்துச் செய்ய எத்தனை ஆட்களை வேண்டுமானாலும் நியமிக்கும் நிலையில் நான் இருக்கேன்! இந்தத் தருநிலை நான் உணர்ந்துவிட்டது மெய் என்றால், இல்லாதவர்களுக்கு இனிமேல் அதிகமாக என் உழைப்பைத் தரணும். நீங்கள் என்ன சொல்கிறீர்கள்?"

ஆவேசத்துடன் சாந்தி தன் கருத்தைச் சொல்வதில் நியாயத்தை உணருவான், ரகு. அதனால் தான் "இன்னும் கொஞ்ச நாளைக்கு என்னுடனும் ப்ரியாவுடனும் இரு, சாந்தி" என்று ஆசையாய் சொல்ல வந்ததைச் சொல்லாமலேயே இருந்து விடுவான்.

5

பார்லிமென்றத் தெருவில் இருந்த பாங்கில் இருந்து ரகு வெளியே வரும்போது மணி ஆறே முக்காலை நெருங்கிக் கொண்டு இருந்தது. டெல்லியில் குளிர் காலம் ஆரம்பித்து விட்டதால் வானம் கருமையாகி உடலில் குளிர் நன்கு உறைத்தது.

வண்டியை எடுத்த ரகுவிற்கு உடலும், உள்ளமும் சோர்ந்து இருந்தது. வீட்டிற்குப் போக அவனுக்கு மனம் இல்லை. வீட்டிற்கா? தவறு, தவறு—டெல்லிக்கு மாற்றலான இந்த மூன்று மாதகாலமாய் அசோகா ஓட்டலில், நாலாவது மாடியில் ஓர் இரட்டைப் படுக்கை அறையில் தங்கி இருப்பவனுக்கு அது எப்படி வீடு ஆகும்? நன்முகக் காலை வீசி நடக்கக்கூட இடம் இல்லாத அந்த அறையும், அதன் திரைச் சீலைகளும், சீருடை உடுத்தி ஓட்டல் சிப்பந்தி பணிவிடை செய்வதும், பணிப் பெண் "குட்மார்னிங் மிஸ்டர் ரகு" என்று சொல்வதும் அவனுக்குக் கசந்துபோய் பல நாட்கள் ஆகிவிட்டன.

மூன்று மாதம் முன் சற்றும் எதிர்பாராதவிதமாய் ரகு டெல்லிக்கு மாற்றப்பட்ட போது, சாந்திதான் தடுமாறிப் போனாள்.

"மாற்றலா? இப்பவா? என்ன ரகு? இங்கே எவ்வளவோ பொறுப்பில் நான் ஈடுபட்டுக் கொண்டு இருக்கேன்—இப்போ எப்படி..." என்று அவள் மெல்லப் பேசிய போது ரகுவிற்கும் ரொம்பவும் ஏமாற்றமாகவே இருந்தது.

இதே நேரத்தில் சாந்தியின் ஆஸ்திரேலியப் பயணமும் நிர்மாணமாகிப் போகவே ரகு மட்டும் டெல்லிக்குப் போவது என்றும், சாந்தி ஆஸ்திரேலியா போய்விட்டு டெல்லிக்கு வருவது என்றும், அதுவரை ப்ரியா தாத்தா, பாட்டியுடன் இருப்பது என்றும் முடிவாயிற்று.

ரகுவிற்கு இதில் எல்லாம் அவ்வளவாக விருப்பம் இல்லை. என்றாலும் "இரண்டு மாதங்களுக்குத்தான்" என்று ஒப்புக் கொண்டான்.

இரண்டு மாதப் பயணம் என்று சாந்தி மேற்கொண்ட பயணம் ஐந்து மாதம் நீடிக்கப் போகிறது என்பதை அவன்

அன்று அறியவில்லை.

"சாந்தி...என்னை ஏன் புரிந்து கொள்ளாமல் இப்படித் தவிக்க விடுகிறாய்?" என்று வாய்விட்டு முணுமுணுத்தவன், மனப் பாரம் தாங்காமல் வேகமாய் வண்டியை ஓட்டினான்.

அவனுள் ஒரு தவிப்பு—

உடலும் மனமும் அங்குலம், அங்குலமாய் துடித்தது

ஓட்டலுக்குப் போனால் என்ன இருக்கிறது?

அதே பிணமாய், சலனம் இல்லாமல் இருக்கும், அறை—

ஓட்டல் ரெடி—

ரகு ஒரு முடிவிற்கு வந்து வண்டியை ரேஸ் கிளப்பிற்கு ஓட்டினான்.

"ஹலோ ரகு......"

அவன் பாங்கின் வாடிக்கையாளரான ஒரு சர்தார்ஜி, கை அசைக்க அந்த டேபிளுக்குப் போனான், ரகு.

"என்ன சாப்பிடுகிறீர்கள்?"

"ஸ்காட்ச் அண்ட் சோடா"

மது வந்தது.

பேசிக் கொண்டே இரண்டு "பெக்"குகளை முடித்துவிட்ட போது, சுற்றி இருந்தவர்களில் பாதிப்பேர் கிளம்பி விட்டனர்.

சர்தார்ஜி, இன்னும் ஒருவன் ரகுதான் பாக்கி—

"உங்களுக்கு நாழியாகி விட்டதா ரகு—?"

நாழியாகிவிட்டதா? எனக்கா?

"இல்லை"—என்றான் ரகு.

இன்னும் ஒரு "பெக்" உள்ளே போயிற்று. சர்தார்ஜியின் நண்பனும் போய்விட்டான்.

ரகுவிற்கு "தண்ணி" உள்ளே போகப் போகத் தன் கஷ்டங்கள் எல்லாம் ஓடி மறைவதைப் போன்ற எண்ணம்

"கிளம்பலாமா?" சர்தார்ஜி தயாரானான்.

"கிளம்பலாமா" என்று சர்தார்ஜி கேட்டதும், தனக்கு இருக்கும் ஒரே துணையும் தன்னைவிட்டுப் போய்விடுமோ என்று பயந்த ரகு, அவன் கையை எட்டிப் பிடித்துக் கொண்டு "இருங்களேன்—இன்னும் கொஞ்ச நாழிகை இருந்துவிட்டுப் போங்களேன்" என்று கெஞ்சும் குரலில் கேட்டான்.

"வீட்டுக்குப் போக வேண்டாமா? நாழி ஆகவில்லை?"

"வீடா? எனக்கா?"

கோபம் பொத்துக் கொண்டு வந்தது ரகுவிற்கு, "எனக்காக ஓட்டல் அறைதான் காத்துக் கொண்டு இருக்கும்" என்று தான் இருக்கும் இடத்தையும் மறந்து உரக்கக் கத்தினான்.

ரகுவின் தவிப்பை புரிந்துவிட்டது, சர்தார்ஜிக்கு. "உங்களுக்கு "துணை" வேண்டுமா? நான் ஏற்பாடு செய்கிறேன்..." என்று சகஜமாகவே கேட்டான். அவனுக்கு இதெல்லாம் பழக்கம்.

குடிபோதையில் இருந்த ரகுவிற்கு சர்தார்ஜி சொன்ன வார்த்தைகளின் அர்த்தம் சரியாக விளங்காவிட்டாலும், "துணை" என்கிறானே, "சரி வா" என்று கிளம்பிவிட்டான்.

அது ஓர் அழகான வீடு.

நுழையும் போதே ஊதுபத்தி, பூக்கள் மணம்,

"என் நண்பன் முதல் தடவையாக வருகிறான், பார்த்துக் கொள்" என்றான், சர்தார்ஜி, அங்கு இருந்த நடுத்தர வயது மாதிடம்.

அசிங்கமாகச் சிரித்தாள், அவள்.

பிறகு உள்ளே போய் ஒரு பதினைந்து வயதுப் பெண்ணை அழைத்துக்கொண்டு வந்து "என்னிடம் இருப்பவளில் சிறந்தவள் இவள்தான், சந்தோஷமா?" என்றாள்.

சல்வா துணியில், ஜரிகை வேலைப்பாடு கொண்ட சல்வார் கமீஸ் அணிந்திருந்த அந்தப் பெண்ணின் கண்களில் அளவுக்கு மீறிய வயது முதிர்ச்சி—

சீ......

எல்லாம் நொடியில் புரிந்து போதை விலகியது ரகுவிற்கு

கத்தவில்லை—குதிக்கவில்லை.

"என்னைத் தவறாகப் புரிந்து கொண்டுவிட்டாய், நண்பனே" என்று சொல்லிவிட்டு வெளியே வந்துவிட்டான்.

அனுபவிக்க, வேண்டிய கஷ்டங்களையெல்லாம் நான் அனுபவித்துவிட்டேன், இனி என் வாழ்க்கையில் தென்றல்தான் உண்டு. இனிமைதான் உண்டு என்று இறுமாந்திருந்த ரகுவிற்கு தன் நிகழ்காலம் ஒரு பெரும் ஏமாற்றத்தையே தந்தது.

எனக்கு என்று ஒரு மனைவி—

எனக்காக, எனக்குப் பணிவிடை செய்வதற்காகத் தனம் இருப்பாள்—

எனக்கென்று ஒரு குழந்தை—

எனக்கென்று ஓர் உலகம்—

அன்பைச் சொரிந்து நாங்கள் கட்டும் எங்கள் வாழ்க்கை—

என்றெல்லாம் மனக்கோட்டை கட்டியது கனவு என்று அவனுக்குப் புரிய ஆரம்பிக்கும்போது அதன் வலியை அவனால் தாங்க முடியவில்லை.

அவனுக்கென்று மட்டும் வாழாமல் ஊருக்காக வாழும் மனைவி—அவனிடம் இருந்து பிரிந்து அன்பைக் கவைக்காமல் எங்கோ பிரிந்து இருக்கும் மகள்—எங்கே அவனுடைய அன்பு உலகம்? எல்லாம் தப்புக் கணக்கு ஆகிவிட்டது. மாறுதல்களைப் புரிந்து கொண்டு ஏற்கும் சக்தி அவனிடத்தில் இல்லாமல் போய் விட்டதால், "என் வாழ்க்கைத் தப்புக் கணக்கு ஆகிவிட்டதே" என்ற ஏக்கம் அவனுள் தலைவிரித்தாடத் தொடங்கியது.

சாந்தி ஆஸ்திரேலியாவில் இருந்து திரும்பிவந்த போது கூட அவள் தலையைப் பிடித்துக் கொண்டும் சுற்றும் தாசனாக இருந்தவன் எப்போதில் இருந்து இப்படி மாறத் தொடங்கினான்? முன்னே இருப்பது போல ஒரு நிமிட காலத்தில் ரகு மாறிப் போகவில்லை. ஆனால், டெல்லியில் வாழ்ந்த முதல் ஒரு வருடகாலத்தில் அணு அணுவாய் தினம் தினமும் ஒவ்வொரு நிகழ்ச்சி அவனுக்குக் கொடுத்த ஏமாற்றத்திலும் கொஞ்சம் கொஞ்சமாய் மாறிப்போனான் என்பதுதான் உண்மை.

ஆஸ்திரேலியாவில் இருந்து சாந்தி திரும்பியதும் "உடனே வா சாந்தி" என்று கணவன் பரபரத்ததால் அவள் டெல்லிக்கு வந்தாள். அசோகா ஓட்டலில்தான் வாசம். ஆறு மாதமாகப் பிரிந்து இருந்த மனைவியிடம் ஆவேசமாகத் தன்னைக் கட்டுப் படுத்த முடியாத வேகத்துடன் நடந்து கொண்டான் ரகு. முதல் நாள், இரண்டாம் நாள் பொறுத்தாள் சாந்தி. மூன்றாம் நாள் "என்ன ஒரு ஸைக்ப் பார்த்தாலும்? எனக்கு களைப்பாக இருக்கு" என்று சொல்லித் திரும்பிப் படுத்துவிட்டாள்.

ஆஸ்திரேலியப் பயணம் சாந்தியை நிறைய மாற்றி இருந்தது. அவள் மனதில் என்னென்னவோ புதிய புதிய திட்டங்கள்— [illegible] வளர்ச்சிக்கும், ஏழ்மையை மாற்றவும் புதிய புதிய

[illegible]—

ஒரு வார காலம் மனைவியாக அவனுடன் வாழ்ந்தவள் "வீடு பாருங்கள், நான் குழந்தையுடன் வந்து இருக்கிறேன்" என்று சொல்லிவிட்டு சென்னைக்கு வந்து விட்டாள்.

டெல்லியில் வீடு கிடைப்பது சுலபமா என்ன?

ஆனாலும் விடவில்லை ரகு. அடுத்த மாதத்திற்குள் ஏகச் சக்கமாய் அட்வான்ஸ் கொடுத்து, எக்கச்சக்கமாய் எதற்கெல்லாமோ பணம் கொடுத்து, ஒரு வீட்டைப் பிடித்தபோது அவனுக்குத்தான் எவ்வளவு சந்தோஷம்!

வீட்டை அமர்த்தியும் சாந்தி உடனடியாக வரவில்லை. அவளுக்கு அதற்குள் ஆயிரம் வேலைகள். "வருகிறேன் வருகிறேன்" என்று சொல்லிக் கொண்டு இருந்த சாந்தியும் பிரியாவுடன் ஒரு வழியாக வந்தாள்.

அந்த ஒரு மாதத்தை ரகுவின் வாழ்க்கையில் சீதள வீசிய தென்றல் என்று சொல்லலாமா? சொல்லலாம்.

"அப்பா...அப்பா" என்று அவனைச் சுற்ற ஆரம்பித்து விட்டாள் மகள்—வேறு என்ன வேண்டும் அவனுக்கு.

போனை எடுத்து மழலையில் அவனுடன் பேசுவாள் பிரியா.

"என்ன வேணும் ராஜாத்தி?" என்பான்.

"பிக்கி..." என்பாள் இவள்.

மாலையில் வரும்போது கைக் கொள்ளாமல் பிஸ்கெட் பொட்டலங்கள் வாங்கி வருவான், ரகு. "பிஸ்கெட் கடை வைக்கலாம் போல இருக்கு—எதற்கு இத்தனை?" என்று சாந்தி கோபிப்பதைக் காதில் வாங்கிக் கொள்ளமாட்டான்.

இந்த முறை சாந்தி வேலைகளைக் கையோடு கொண்டு வந்திருந்தாள். மேலும் சாந்தி டெல்லிக்கு வந்திருப்பதை சென்னையில் இருந்து பலர் டெல்லியில் இருந்த சங்கங்களுக்கு அறிவித்து விட அவர்களாகவே இவள் அறிமுகத்திற்கு வர ஆரம்பித்து விட்டனர். "இன்னிக்கு சுகாதார மந்திரியைப் பார்க்கப் போனேன்—அந்த அறைத இல்லை விஷயமாய் பேச. இன்னிக்கு சாயங்காலம் கரோல் பாக் க்ளப்பில் அறிமுகம்..." என்றெல்லாம் அவள் நிறையச் சொல்லி ரகு கேட்டுவிட்டான்.

சாந்தியை எதிர்பார்த்து பிரயோசனம் இல்லை என்பது அவனுக்குப் புரிய ஆரம்பித்ததும் அப்போதுதான். அவள் வரா விட்டால் பரவாயில்லை. பிரியாவோடு இருக்கிறேன் என்று ஆரம்பித்ததும் அப்போதுதான்.

ஆனால் இதுகூட நீடிக்கவில்லை. ஆயா இல்லாமல் ப்ரியாவை சாந்தியால் முழுசாக ஒருமாதம் கூட பார்த்துக் கொள்ள இயலவில்லை. டெல்லி ஆட்களும் சரிபட்டு வரவில்லை. சாந்தியின் வேலைகளுக்கு ப்ரியாவை பார்த்துக் கொள்ளுவது இடைஞ்சலாக இருக்க ஆரம்பிக்கவே ஒருநாள், "இவளை சென்னையில் விட்டுவிட்டு வரேன்—வேறு நல்லதாக ஆள் கிடைக்கும் வரை" என்றாள் சாந்தி.

தூக்கி வாரிப் போட்டது ரகுவிற்கு.

"ஆள் இல்லை என்பதற்காகக் குழந்தையை விட்டுப் பிரிந்து இருக்கிறதா? என்ன சாந்தி சொல்றே நீ?"

பளிச் என்று பதில் வந்தது சாந்தியிடம் இருந்து. "என் கஷ்டம் உங்களுக்குப் புரியவில்லையே, ரகு? நான் திண்டாடறேனே..." என்றாள். "பைத்தியம் மாதிரி பேசாதே" என்று ரகு சொல்ல வந்ததைச் சொல்லவில்லை.

அடுத்த வாரம் சென்னையில் ஒரு மாதர் சங்கத்தின் ஆண்டு விழா என்றும் தந்தைக்கு லேசாக உடம்பு சுகமில்லை என்றும் புறப்பட்டுப் போன சாந்தி, மறு முறை டெல்லிக்கு வந்தபோது ப்ரியாவை அழைத்து வரவில்லை. ரகு எதிர்பார்த்ததுதான். "அப்பா அம்மா தனியா இருந்தார்கள். அதனால் கொஞ்ச நாளைக்கு ப்ரியாவை அங்கு விட்டுட்டு வந்திருக்கேன்—" தன் செய்கை கணவனுக்குப் பிடிக்கவில்லை என்று உணர்ந்தும் சப்பை கட்டு கட்டுவது போல் பேசிவிட்டு உள்ளே போய் விட்டாள், சாந்தி.

அசாத்திய கோபம் ரகுவிற்கு—

"இவள் சொல்லி நான் என்ன கேட்பது? நான் சொல்லி இவள் கேட்கிறாளா?" என்ற உந்தலில் மறுபடியும் கிளப்பிற்குப் போக ஆரம்பித்துவிட்டான்.

பெண்மைக்கு அடங்கமாட்டேன் என்று கூக்குரலிட்ட ரகுவின் ஆண்மை மதுவை ஒரு டம்ளரில் நிரப்பிக் கொண்டு இரவைக் கழித்தது.

6

ரகுவும் சாந்தியும் சரியாகப் பேசிக் கொண்டு இரண்டு நாளாகிவிட்டது. முதல் தடவையாக இப்படி கோபித்துக் கொண்டவர்கள் ஆதலால் முதல் நாள் இருவருக்குமே இப்படி

கஷ்டமாக இருந்தது என்றாலும்—"அவர் பேசாததினை அவர் விட்டுக் கொடுக்கட்டுமே" என்று சாந்தியும், "ஏன்? அவள்தான் முதலில் பேசட்டுமே"—என்று ரகுவும் தங்களை அடக்கிக் கொண்டு விட்டார்கள்.

இரண்டாம் நாள் இப்படி பழகிப் போய்விட்டது.

முதல் நாள் சமர்த்தாக மாலையில் வீட்டுக்கு வந்து விட்டான், ரகு. அவன் வந்தபோது சாந்தி வீட்டில் இல்லை. குளித்து விட்டு, காபி அருந்திவிட்டு முன்கூடத்தில் புத்தகம் படித்துக் கொண்டு ரகு காத்திருந்தான். இருள் மங்கும் நேரத்தில் சாந்தி வந்தாள்.

"எனக்குப் பசிக்கிறது, நான் சாப்பிடப் போகிறேன்" என்று சுவரிடம் பேசுவது போலப் பேசிவிட்டு சாப்பிடப் போய் விட்டாள். போனால் போகிறது என்று அவனும் எழுந்து போய் சாப்பிட உட்கார்ந்தான்.

இரவு பொம்மைகள் போல அருகு அருகே படுத்துக் கொண்டு உறங்கினார்கள். ரகு நடுவில் தூக்கம் வராமல் எழுந்து அடுத்து அடுத்துப் புகைபிடிக்கும் நேரத்தில் சாந்தியும் விழித்துக் கொண்டாள். "என்ன சிகரெட், ராத்திரி நேரத்தில்?—எனக்குத் தலையை வலிக்கிறது" என்று முணுமுணுத்துவிட்டு அந்தப் பக்கம் திரும்பிப்படுத்துக் கொண்டாள்.

ரகுவிற்கு ஏனோ அவர்கள் இருவருமான புதிதில் கழித்த இரவுகள் நினைவுக்கு வந்து போயின. "பரவாயில்லை, பிடியுங்கள்" என்று சொன்னவளா, இந்த சாந்தி?

ஏன், சாந்தி, உனக்குக் கணவன் என்பவனின் உறவே வேண்டாமல் இருக்கிறதா?

உன்னால் எப்படி இப்படி உணர்ச்சிகள் அற்ற ஜடமாய் இருக்க முடிகிறது?

உன் உலகமே சமூக சேவைதானா?

என் தவிப்பு புரியவில்லையா, சாந்தி?

எழுந்து வராந்தாவில் அமர்ந்து கொண்டு புகை பிடித்த ரகுவிற்கு அன்றும் ஒரு சிவராத்திரியாகவே கழிந்தது.

சுரீரென்று காலை வெயில் மேனியில் உறைக்கக் கண்விழித்தான், ரகு.

மணி ஆறரை.

கைக் கடிகாரத்தில் மணியைப் பார்த்தபோது அருகில்

இருந்த நேரத்தில் கண்கள் ஓடி, ஒரு கணம் அவனுக்குச் சிலிர்த்தது.

இன்று அவர்களுடைய திருமண நாள்—

அடக் கடவுளே! இந்த நினைப்பு நேற்று தோன்றியிருந்தால் எப்படியாவது சாந்தியைச் சமாதானப்படுத்த முயன்றிருப்பானே.

அவசரமாக எழுந்து படுக்கை அறைக்குப் போனான் ரகு.

சாந்தி எழுந்துவிட்டாள்.

பல் விளக்கி முகம் அலம்பிக் கொண்டு, பீரோவில் தன் சட்டைகளுக்கு அடியில் வைத்திருந்த ஒரு பெரிய காகிதப் பொட்டலத்தை எடுத்தான். பிறகு சாந்தியைத் தேடிப் போனான்.

கூடத்தில் இரட்டை சோபாவில் அமர்ந்து அன்றைய பேப்பரை படித்துக் கொண்டிருந்தாள், சாந்தி.

"பொத்"தென்று அவள் மடியில் காகிதப் பொட்டலத்தை போட்டுவிட்டு, பின்புறமாக அவளை இறுக அணைத்துக்கொண்டு, "மெனி ஹாப்பி ரிடர்ன்ஸ் ஆப் த டே"—என்று அவள் காதுக்குள் பாடினான், ரகு.

ரகு எதிர்பார்த்த உற்சாகம் சாந்தியிடம் பிறக்கவில்லை.

இன்று தங்கள் மண நாள் என்பது நினைவில் இருந்தாலும் சந்தோஷமாக அதைக் கொண்டாடும் மன நிலையில் அவள் இல்லை.

"சேம் டு யூ—ரகு" என்று சொல்லிவிட்டு ரகு கொடுத்த பரிசைப் பிரித்துப் பார்த்தாள்.

"மாவ்" கலர் ஜப்பான் நைலான் ஜார்ஜெட் புடவை.

அதில் உடலெங்கும் "கட் வொர்க்" வேலைப்பாடு—

புடவை அழகாக இருந்தது.

"நான் எவ்வளவு கஷ்டப்பட்டு இந்தப் புடவையை உனக்கு வாங்கினேன், தெரியுமா? உனக்கு பிடிச்சிருக்கா சாந்தி?"

"அழகாத்தான் இருக்கு" சுரத்து இல்லாமல் சாந்தி பதில் சொல்லிவிட்டு, "டிபன் சாப்பிடலாம், வாருங்கள்" என்று எழுந்துவிட்டாள்.

ரகு சிற்றுண்டி முடித்துவிட்டு பாங்கிற்கு சென்று விட்டான். "சாயங்காலம் நான் சீக்கிரம் வந்து விடுகிறேன்—நீ தயாராக இரு—வெளியில் போகலாம்" என்று சொல்லிவிட்டு ரகு சென்றுவிட்டான்.

ரகுவின் தவிப்பு ஓரளவுக்கு சாந்திக்குப் புரிந்துதான் இருந்தது. மனைவி வேண்டும் என்று அவன் பரிதவிப்பதும் தெரிந்தது தான். என்றாலும், வேண்டும் என்றே ஒரு சில நாள் கொஞ்சம் கண்டிப்பாக இருந்து இவனுடைய புதிய பழக்க வழக்கங்களை மாற்ற வேண்டும் என்ற நினைப்பில் அவள் அவனிடம் இருந்து தள்ளியே நிற்கிறாள்.

ஒவ்வொரு மனிதனின் வாழ்க்கையிலும் ஒவ்வொரு குறிக்கோள் இருக்க வேண்டும் என்று எண்ணுபவள், சாந்தி. சும்மா அர்த்தம் இல்லாமல் பெண்டாட்டி தலைப்பைப் பிடித்துக் கொண்டு தாசனாய் திரிவது. முதலில் வேண்டுமானால் சரியாக இருக்கலாம். ஆனால் நாளாக ஆக அது குறைய வேண்டாமோ? பொறுப்பு வேண்டாமா? என்னது கிளப்பு, குடி இதெல்லாம்? தனியாக இருக்க நேர்ந்தால் அதற்காக இப்படி ஒரு பழக்கத்தை ஏற்படுத்திக் கொள்ள வேண்டுமா என்ன?—சாந்திக்கு இதெல்லாம் அறவே பிடிக்கவில்லை. ரகுவிடம் இனி மேல் கொஞ்சம் கண்டிப்பாக இருக்க வேண்டும் என்று நினைத்தவள் அதையே செயலாக்கினாள்.

அன்புக்கு ஏங்கும் ரகுவை அன்பு இல்லாமல் தவிக்கவிட்டுத் தன்வழிக்கு சாந்தி கொண்டுவர நினைத்துப் போட்ட கணக்கு தவறானது என்று அவளுக்கு அப்போது புரியவில்லை.

இன்று தங்கள் வாழ்க்கையில் முக்கியமான நாளாக இருந்தாலும்கூட தன் மனம் இருக்கும் நிலையில் அதைக் கணவனோடு சேர்ந்து களிக்க சாந்தி விரும்பவில்லை. பொறுப்பை முதலில் அவர் உணர வேண்டும்; பிறகுதான் கொஞ்சலும் குலாவலும் என்று நினைத்தவளுக்குத் தன் இஷ்டப்படி நடக்க ஒரு சரியான காரணமும் கிடைத்துவிட்டது.

சென்னையிலிருந்து போன் வந்தது. பிரபாவின் உடல் நிலை சரியாக இல்லை. இன்னும் 102 டிகிரி காய்ச்சல் அடிக்கிறது என்று தாயார் சொல்லவும் ஒரு முடிவுக்கு வந்து விட்டாள் சாந்தி.

"நீ என்ன சொல்றே, சாந்தி?"

போனில் சாந்தி சொன்ன விவரத்தை நம்பாதவனாய் மீண்டும் கேட்டான் ரகு.

"சென்னையில் இருந்து போன் வந்தது. பிரபாவிற்கு 102 டிகிரி ஜுரம் இருக்காம். நான் வந்தால் தேவலை என்கிறாள், அம்மா..."

சாந்திக்கு உடம்பு சரியில்லை என்ற செய்தியும், மனைவி நிறைமாதமான நாளான இன்று தன்னுடன் இல்லாமல் போகப் போகிறாள் என்பதும் சேர்ந்து கொண்டு வாட்டின ரகுவை.

"நானெக்குப் போவேன் சாந்தி......"

"எப்படி ரகு? குழந்தை முக்கியம் இல்லையா?"

அன்று சேர்ந்து இருக்க வேண்டும் என்ற துடிப்பில் அவளுடன் சென்னைக்குப் போக அவன் நினைத்தாலும் கூடப் போக இயலாது. பாங்கிற்கு லீவு போட்டுவிட்டு அவளை விமானத்தில் ஏற்றினான் ரகு.

மறுநாளும் போய் வேலை செய்ய மனமில்லை.

வீட்டிற்கு வந்து அலமாரியைத் திறந்தான். கண்களில் சாந்திக்குக் காலையில் கொடுத்தப் புடவை தெரிந்தது.

"இதைக் கட்டிக்கூட அவள் பார்க்கவில்லையே"

மார் அணைத்துக் கொண்டு "ஏன்? சாந்தி, நான் வேண்டாம்னு நான் கொடுத்த புடவை கூடவா? வேண்டாம்?" என்று கேட்டுவிட்டுத் துக்கம் வெடிக்க "ஓ"வென்று அழுதான்.

திடீர் என்று ஃபாதர் காலின்ஸ் ஞாபகம் வந்தது, ரகுவிற்கு.

"ஆண்மகன் ஆனவன் அழக்கூடாது ரகு......"

"நான் என்ன பண்ணுவேன், ஃபாதர்? என் ஆண்மையை வேண்டாம் என்று மனைவி ஒதுக்கித் தள்ளுகிறாளே, நான் ஆணாக இருந்து என்ன பயன்?" உரக்க அரற்றினான், ரகு.

"உனக்கு என்று ஒருத்தியைத் தேர்ந்து எடுத்து அவள் மூலம் அவள் கொடுக்கும் குழந்தைகள் மூலம் உனக்கு என்று ஓர் உலகத்தை படைத்துக் கொள்ளக்கூடாதா, ரகு?" என்று அன்று கேட்டீர்களே, ஃபாதர், எனக்கு என்று ஒருத்தி இருக்கிறாள். ஆனால், நீங்கள் சொன்ன அன்பு உலகம் இல்லையே, ஃபாதர். நான் என் நெஞ்சில் முட்டும் அன்பை எந்த உலகத்தில் கொட்டுவேன், ஃபாதர்? என் அன்பு, அரவணைப்பு அவளுக்கு வேண்டாமாமே... நான் என்ன பண்ணுவேன்..." பைத்தியம் பிடித்தாற்போல அரற்றிய ரகுவை நேரம் செல்லச் செல்ல, "எனக்கு ஏன்? என் வாழ்க்கை இப்படியாகிப் போனதே!" என்ற விரக்தி ஆட்கொள்ள, திடீரென்று எழுந்து நின்றான்.

"சாந்தி! உனக்கு என் அன்பு வேண்டாவிட்டால் போ. அதை வாங்கிக் கொள்ள ஆயிரம் பேர் உண்டு. அதைப் புரிந்து கொள்" என்று சொல்லியவாறு, அந்தப் புடவையையும் எடுத்துக் கொண்டு என்றோ ஒருநாள் சர்தார்ஜி நண்பன் அவனை

வளமான வாழ்வு வாழ்ந்து வாழ்க்கையில் வெற்றி பெறுங்கள்!

பிரபல பழனி

வைத்திய திலகம் | வைத்திய ராஜ

Dr. S. காளிமுத்து
R.M.P. (IND) V.V.C.
A.M.I.H.

வாழ்க்கையில் கவலைகளை மறந்த வாலிப வயோதிக அன்பர்கள் பிரபல-பழனி வைத்திய திலகம்-வைத்திய ராஜ டாக்டர் எஸ். காளிமுத்து, ஆர்.எம்.பி., வி.வி.சி., ஏ.எம்.ஐ.எச். அவர்களால் தயாரிக்கப்படும் மருந்துகளை உபயோகித்து வாழ்க்கையில் வெற்றி பெறுங்கள்.

[illegible]

ஒரு மாத சிகிச்சை மருந்துகள்:

மிக உயர்தரம் ரூ. 90. தங்கபஸ்பம் சேர்த்த தனி ஸ்பெஷல் 30 வேளை ரூ. 60
60 வேளை ரூ. 120
ஆஸ்த்துமா செட் ரூ. 124 சருமநோய் செட் ரூ. 140
மூலநோய் செட் ரூ. 92 வயிற்றுவலி செட் ரூ. 92

போன்: 316-316 A. வீடு: 420. கிராம்: 361-361 A. [illegible]

பழனி சித்தர் வைத்தியசாலை (REGD), பழனி-624601

[illegible]

அழைத்துக் கொண்டு போக இன்றைத்திறப் போகிறான், ரகு.

அதே மனம், காதுபட்டு கலந்த மனம்—

அதே மாது—

"என்னிடம் இருப்பவர்களில் சிறந்தவள் இவள்" என்று பலாங்கி ஓர் அறைக்குள் அனுப்பிய செல்லமேல் அன்று தன் நெஞ்சில் கூத்தாடிய அன்பை பொழிந்தான் ரகு.

"இந்த புடவையைக் கட்டிக் கொண்டு வா" என்றும் முதலில்,

காஷ்மீரப் பெண்ணுள அங்கூடைய சிறந்த மேனியை அந்தப் புடவை அழகாக இருந்தது.

"எம் காலைப் பிடித்துவிடு" என்றான்.

"கீழே உட்கார்" என்றான்.

"ஒரு பாட்டுப் பாடு" என்றான்.

எல்லாவற்றையும் செய்தாள், அவள்.

ரகு கொடுத்த பணம், "எனக்கென்று ஒருத்தி"

"எனக்காகத் தவம் இருப்பாள்."

"பட்டு அணிந்து, பூ அணிந்து எனக்கும் பணிவிடை செய்வாள்"

என்று என்றோ அவன் கொண்டிருந்த கனவுகளைப் பூர்த்தி செய்து வைத்தது.

7

அன்று ரகுவைத் தன் தனி அறைக்குள் அழைத்த மானேஜர், அவன் தலைமைக் காரியாலயத்திற்கு, அமெரிக்கா மாற்றப்பட்டு விட்ட விஷயத்தைச் சொன்னார்.

"நீ ரொம்ப அதிருஷ்டசாலி ரகு. உன் தரமான வேலைக்கு சரியான உத்தியோக உயர்வு கிடைத்துவிட்டது. அமெரிக்காவில் இரண்டு வருடம் கழித்துவிட்டு நீ இங்கு வந்தால் மானேஜர் ஆவது நிச்சயம்......"

செதி தெரிந்ததும் ரகு கேட்ட முதல் கேள்வி, "நான் எப்போது போக வேண்டி வரும்?"

"இன்னும் ஒரு மாதத்திற்குள்" என்று பதில் வந்ததும் பதினைந்து நாள் லீவு போட்டுவிட்டுக் குடும்பத்துடன் இருக்க என்று சென்னைக்கு வந்தான், ரகு.

விமான நிலையத்துக்கு சாந்தியே வந்திருந்தாள், குழந்தையுடன்.

ப்ரியா வளர்ந்திருந்தாள்.

குழந்தையை அள்ளி எடுத்தவன் நிமிர்ந்து மனைவியைப் பார்க்க முடியாமல் கூனிப் போனான்.

சாந்தியையும், அவள் குழந்தைத்தனமான முகத்தையும் பார்த்ததும் தான் முதன் முறையாக விமலாவின் வீட்டிற்குப் போனதும், திரும்பி வந்ததும், மறுநாள் காலை "நான் ரகு ராமனா? ஏக பத்தினி விரதனா? இல்லையே..." என்று தவித்துப் பறந்ததும் நினைவுக்கு வரத் தடுமாறிப் போனான்.

அன்று இரவு கணவனை சாந்தி அணைத்துப் படுக்கையில் படுத்தபோது அவன் நெஞ்சமும், அவள் உடலும் நெருஞ்சி முள்ளாக மாறி ரகுவை வதைத்தன. தான் அவளுக்குச் செய்த துரோகத்திற்கு ஈடுகட்டுவது போல சேர்த்துவைத்து சாந்தியிடம் மென்மையாக, இதமாக இருக்கவும் "என் ரகு என் விருப்பப்படி மாறிப் போய் விட்டார்" என்று மகிழ்ந்து போனாள், சாந்தி.

காலம் எப்பேர்ப்பட்ட வேதனையையும் தணிக்கும் என்று நம் பெரியவர்கள் சும்மா சொல்லவில்லை.

முதல் நாள் சாந்திக்குத் துரோகம் செய்து விட்டதாகத் தவித்த ரகு, மறுநாள், அதற்கு அடுத்த நாள் என்று நாட்கள் செல்லச் செல்ல சகஜமாகிப் போய், "சாந்தி இல்லாமல் இருக்கும் போதுதானே அப்படி செய்கிறேன். இது துரோகம் அல்ல" என்று தன்னைத்தானே சமாதானம் செய்து கொண்டு தன் குற்ற உணர்ச்சியை மரத்துப் போகும்படி செய்துவிட்டான்.

தான் அமெரிக்காவுக்கு மாற்றப்பட்டு விட்டதை ராமதுரை, சாந்தி முதலியோருக்குச் சொன்னான்.

அவன் எதிர்பார்த்த வரவேற்புதான் கிடைத்தது.

"அமெரிக்காவுக்கு இப்போ எப்படி இரண்டு வருடத்துக்குப் போக முடியும்? முடியவே முடியாது" என்று சாந்தியும்,

"அதுதானே" என்று ஆமோதிப்பவராய் ராமதுரையும், மௌனமாக லட்சுமியும் வரவேற்பு கொடுத்தார்கள்.

747 ஜம்போ ஜெட் விமானம், பாலம் விமானக் கூடத்தில் இருந்து புறப்பட்டு மேகங்களைக் கிழித்துக் கொண்டு உயரே,

[illegible]

ரகுவிற்குக் கோபத்தையும் வருத்தமே நெஞ்சில் நிறைந்து இருந்தது.

"இந்தச் சிறிய வயதில் இப்படி ஓர் உத்தியோகமா உனக்கு?" என்று பாங்கில் இருப்பவரும், அவனைத் தெரிந்தவர்களும் அதிசயப்பட்டுப்போன நேரத்தில், அவன் வீட்டில் மட்டும் "எதற்காக இந்த அமெரிக்கப் பயணம்? இதனால் சாதிக்கப் போவது என்ன?" என்று எண்ணுவதை உணர்ந்தபோது ரகுவிற்குக் கசப்பு உணர்ச்சி தோன்றி ஒன்றுமே பிடிக்காமல் போயிற்று.

சென்னையில் அவன் முழுதாகப் பத்து நாள்கூட இருக்கவில்லை. அமெரிக்கப் பயணம் "அட்வான்ஸ்" ஆகிவிட்டது. "நீங்கள் இன்னும் ஒரு வாரத்தில் புறப்பட வேண்டும்" என்று டெல்லியில் இருந்து அவனுக்கு செய்தி வந்தபோது சென்னையை விட்டுப் போவது அவனுக்கு ஓரளவு நிம்மதியையே தந்தது—

விஷயத்தைச் சொன்ன மறுநாள் சாந்திக்கும், அவனுக்கும் நடந்த பேச்சு வார்த்தைகள் அவனுக்கு நன்றாக நினைவு இருந்தது.

இரவு சாப்பாடானதும் மேலே படுக்கை அறைக்கு வந்த சாந்திதான் பேச்சை ஆரம்பித்தாள், சுற்றி வளைக்காமல், பீடிகை போடாமல் அவள் பேசினாள்.

"அப்பாவுக்கு வயசாயிண்டு வரது, ரகு. அவர் கம்பெனிப் பொறுப்பினை சரியா நிர்வகிக்க முடியாமல் தவிக்கிறார். ஒரு பிள்ளை இருந்திருந்தால் கவலை இல்லை. ஆனால் நான் பெண்ணாகப் பிறந்துட்டேன். பிள்ளைக்குப் பிள்ளையா நீங்கள் வந்துட்டதும் அவர் சந்தோஷப்பட்டுண்டு இருக்கார். நீங்கள் பொறுப்பை எடுத்துண்டால் ரொம்ப நன்னா இருக்கும், ரகு. நீங்க என்னடான்னா, அவர் மனதைக் கொஞ்சமும் புரிந்து கொள்ளாமல் அமெரிக்கா போறேன்னு சொல்றீங்க. அமெரிக்கா போறதால் இப்ப உங்களுக்கு என்ன பெரிய லாபம் இருக்கப் போறது, ரகு? நீங்கள் உங்கள் வேலையை விட்டுட்டு இப்போவே அப்பாவுக்கு உதவியாக இருக்கலாம்னு நானும் நினைக்கிறேன். நாம் சேர்ந்து இருக்க இது ஒரு நல்ல வழி—அப்பா

உங்கள் கிட்டே ஏற்கனவே இதைப்பற்றி பேசி இருக்காரா? நீங்கள் என்னன்னுட்டு சொல்லலே? ஏ... ஏ... நீங்க ரொம்ப மாறிப்போயிட்டீங்க, ரகு. உங்களை புரிந்து கொள்ளவே முடியவில்லை."

மடை திறந்தாற்போல சாந்தி பேசப் பேச மௌனமாக கேட்டுக் கொண்டிருந்த ரகுவிற்குக் கோபமும், எரிச்சலும் வந்தன.

"ஒரு மனுஷனுக்கு வேலையில் திருப்தி ரொம்ப முக்கியம் சாந்தி. எனக்கு அது என் பாங்க் வேலையில் கிடைக்கிறது. மேலும், உன்னோடு சேர்ந்து இருக்க உங்கப்பா பொறுப்புகளை நான் எடுத்துக்க வேண்டிய அவசியம் இல்லை. நீ என்னோடு வந்து இருந்தால்கூட நாம் சேர்ந்து இருக்கலாம்—புரியறதா? இல்லை, என்னை புரிஞ்சுக்கறது கஷ்டமாக இருக்கிற மாதிரி, நான் சொல்லுகிற இந்த விஷயமும் கஷ்டமா இருக்கா?"

ரகு இவ்வளவு ஆவேசமாகப் பேசி இதுநாள் வரை அறியாத சாந்தி திகைத்துப் போய் விட்டாள்.

"கணவனுக்கு மிகவும் பிடிக்காத விஷயத்தைப் பற்றிப் பேசி, அவருக்கு ஆத்திரத்தை கொடுத்து விட்டேனோ?" என்று தவிப்பதற்குப் பதிலாக, வரவர ரகுவின் குணமே மாறிவிட்டது. கோபமும், தாபமும் அர்த்தம் இல்லாமல் வருகின்றன என்று எண்ணியவள் கண்கள் கலங்கிப் போக "சட்"டென்று வெளியே போய் விட்டாள்.

பிறகு ரகு அங்கு இருந்த நாளில் தம்பதிகள் சகஜமாகப் பேசுவதும், வெளியே போவதும் வெகுவாகக் குறைந்து போயிற்று.

அடுத்த நான்கு நாளில் ரகு அமெரிக்காவிற்குப் புறப்பட்ட போது அவனை வழி அனுப்ப சாந்தி, ப்ரியா, லட்சுமி, ராமதுரை எல்லோரும் சென்னையில் இருந்து டெல்லிக்கு வந்தார்கள். ரகுவை அனுப்பிவிட்டு டெல்லி வீட்டை ஒழித்துக் கொண்டு சென்னை திரும்ப அவர்கள் திட்டமிட்டு இருந்தார்கள்.

விமான கூடத்தில் இன்று மதியம் நடந்ததுவோ மீண்டும் ஒரு முறை எண்ணிப் பார்க்கையில் உள்ளம் நெகிழ்ந்து போயிற்று ரகுவிற்கு.

சோபாக்களில் அவர்கள் அமர்ந்திருந்தனர். அவன் மடியில் இருந்த ப்ரியா பேசினாள். மழலை போய் விட்டதால் "தெளிவா" என்று பேசினாள், அவள்.

"அப்பா, நீ ப்ளேன்லே ஏறிண்டு "ஓ" போகப் போறயாப்பா?"—

"ஆமாம், கண்ணம்மா."

ஆயிரம் முறைகள் அவன் கேட்டுவிட்ட கேள்விதான். வழக்கமாக அடிக்கடி பிறக்கும் கேள்வி இன்றும் பிறந்தது.

"நானும் வரேன்ப்பா......"

ப்ரியா இப்படிக் கேட்கும் போது எல்லாம் "ஆகட்டும்" என்று பதில் சொல்லி வந்த ரகு, இன்று சாந்தியைக் காட்டி "அம்மாகிட்டே கேளு, ப்ரியா" என்றான்.

குடு குடுவென்று சாந்தியிடம் போனாள், ப்ரியா.

"அம்மா, நா அப்பா கூட "ஓ" போகட்டுமா?"

நிமிர்ந்து ரகுவைப் பார்த்தாள், சாந்தி. அவன் முகத்தில் தெரிந்த ஆவல் அவளுக்குப் புரிந்தது.

"அப்பா...அமெரிக்கா போய் வீடு பார்த்தப்புறம் நாம் ரெண்டு பேரும் போவோம், ப்ரியா, சரியா?" என்றாள்.

அதைக் கேட்ட ரகு எழுந்து அவள் அருகில் சென்று அமர்ந்து கொண்டான். தன் கையை அவள் தோள்களைச் சுற்றிப் போட்டு இறுக அணைத்துக் கொண்டான்.

"நீயும், குழந்தையும் இல்லாமல் என்னாலே இருக்க முடியாது, சாந்தி..." என்றபோது அவன் உணர்ச்சி வசப்பட்டுப் போனான்.

விமானம் ஒருமுறை லேசாகக் குலுங்கியதால் மூடிய கண்களைத் திறந்தான், ரகு. ஏதேதோ பயமான எண்ணங்கள். "தன் தனிமையையும், அது உண்டாக்கும் இரக்கத்தையும்" நினைத்து அவனுக்குப் பயமாகத்தான் இருந்தது.

சாந்தி வருவாளா?

எப்போது?

அவள் வரும்வரை நான் ஒழுங்காக இருப்பேனா?

தவித்தான் ரகு.

8

சாந்தி ஒரு முழு சமூக சேவகி ஆகிவிட்டாள்.

"கணவன் அமெரிக்காவுக்குப் போய் கிட்டத்தட்ட ஒரு வருடம் ஆகிவிட்டது. நானும் அங்கு போக வேண்டும்" என்று சாந்தி நினைத்

தாலும், அவள் நினைத்ததைச் சாதிக்க விடாமல் ஒன்று மாற்றி ஒன்று புதிது புதிதாக வேலைகள் வந்து கொண்டு இருந்தன. மேலும், அரைகுறையாக எதையும் விட்டுவிட்டுப் போக சாந்தியின் மனம் இடம் கொடுக்கவில்லை. நாட்கள், மாதங்கள் ஆகி ஓடிக்கொண்டு இருந்தன.

சாந்தியின் உண்மையான எண்ணம், திட்டம், உழைப்பு பல ஏழைகளின் உள்ளத்திலும், வயிற்றிலும் பாலை வார்த்தது. உண்மை—

கவர்னர் இல்லத்து தேநீரும், மந்திரிகள் வீட்டுச் சாப்பாடும் தீவிரமாக இரவு என்றும் பகல் என்றும் பாராமல் உழைத்த சாந்தி, சமூகத்தில் ஒரு மாபெரும் தூணாகிப் போனாள்.

குடும்பம் இல்லாமல் தனக்காகவே வாழக் கற்றுக் கொண்டு விட்டான், ரகு.

பூலோகத்தின் சொர்க்கமாகத் திகழ்ந்த நியூயார்க் அவன் மனதுக்கு இதம் தரும் நகரமாயிற்று.

"எனக்கு யார்?" என்ற பரிதாபம் போய், "எனக்காக எத்தனை பேர்கள்" என்ற அகம்பாவம் உண்டாயிற்று.

"ராமனாக இருப்பேன்" என்று உறுதி பூண்டவன் ஏக்கத்தினால், லீலைகளில் தேர்ந்த கிருஷ்ணனாகிப் போனான்.

நேர்மையும், உண்மையும் தன் இரு கண்களாக வாழ்ந்து வந்த மீனாட்சியின் தலைப் புதல்வன் ரகுராமன், கேவலமான பழக்கங்களில் ஈடுபட்டு, மனிதத் தன்மையை கொஞ்சம் கொஞ்சமாக இழந்து மிருகமாக மாறலானான்.

சமூக சேவை சமூகத்திற்கு அவசியமானது என்று நினைத்து, தன் குடும்பத்தைக் கவனிக்காத சாந்தியும், "எனக்கு யார்?" என்ற பழக்கங்களுக்கு அடிமையாகிக் கொண்டு இருந்த ரகுவும் ஒருவரை ஒருவர் சரியாகப் புரிந்து கொள்ளாததினால் தங்கள் வாழ்க்கையை மட்டும் பாழாக்கிக் கொள்ளவில்லை. அவர்களின் வேண்டாத வீம்பினாலும், தெரியாத்தனத்தாலும் ஒன்றுமே அறியாத ஒரு பிஞ்சு மனதையும் தவிக்கவைப்பதைச் சற்றும் அறியாதவர் ஆகிப்போனார்கள்.

குழந்தையாய் இருந்த ப்ரியா நாளுக்கு நாள் உடலாலும் மனதாலும் வளர்ந்து வருவதை உணர்ந்த ஒரே ஆத்மா லட்சுமிதான்.

"நாட்டுக்கு நல்லது பண்ணுகிறேன்—இல்லாதவர்களுக்காகப் பாடுபடுகிறேன்" என்று சொல்லிக் கொண்டு ஆயிரம் தான் நல்லது செய்தாலும், தாலி கட்டின கணவனுடனும் பெற்ற குழந்தையுடனும் சேர்ந்து குடித்தனப்பாங்காக மகள் இல்லாததும், "வா என்னுடன்" என்று ஆண்பிள்ளையாய் இலட்சணமாய் மாப்பிள்ளே அதட்டிச் சொல்லி மனைவியை அழைத்துக் கொள்ளாததும் லட்சுமிக்கு மிகுந்த வருத்தத்தைக் கொடுத்தன.

எல்லா விஷயங்களையும் ஆராய்ந்து, துருவிப் பார்த்து, புத்திசாலித்தனமாய் முடிவு எடுக்கும் தன் கணவர், மகள் விஷயத்தில் மாத்திரம் அதிக பாசத்தால் கண்மூடித்தனமாக, அவள் செய்வது எல்லாமே சரியாகத்தான் இருக்கும் என்று நடந்து கொள்வது அவளுக்குப் புரியா விஷயங்களில் ஒன்று.

ஆதி நாளில் இருந்தே வாயில்லாப்பூச்சியாக இருந்து பழகி விட்ட லட்சுமிக்கு நேரிடையாக தான் உணரும் தவறுகளைக் கணவனிடமே எடுத்துச் சொல்ல தைரியம் இல்லாதபோது, நிரம்ப நெருங்கித் தாயும் மகளுமாக வளர்ந்திராத சாந்தியையா மனம் விட்டுக் கண்டிக்கப் போகிறாள்?

கைகும்—இல்லே.

நினைவு தெரிந்த நாளாய் அப்பாவும், அம்மாவும் ஒரு சில நாளைத் தவிர சேர்ந்து வாழ்ந்து கண்டவள் இல்லே குழந்தை ப்ரியா.

ஆரம்ப வகுப்பில்—பள்ளியில் சேர்ந்த புதிதில் மற்றக் குழந்தைகளின் தாய் தகப்பனர் இவளைச் சுட்டிக் காட்டி "இவள் சமூக சேவகி சாந்தியின் பெண்ணாம்!" என்று அதிசயப்பட்டுப் பேசும் போது, அவளுக்குப் பெருமையாய் இருக்கும்.

டெல்லியில் இருந்தும், பிறகு அமெரிக்காவில் இருந்தும் வாரத்திற்கு ஒரு முறையோ, மாதத்திற்கு ஒரு முறையோ அப்பாவிடம் இருந்து பரிசு வரும் போது சந்தோஷமாய் இருக்கும்.

"என்னப்பா அனுப்பினர்" என்று பள்ளிக்கு அந்த பொம்மையை எடுத்துக் கொண்டு போய் முகம் பூரிப்பில் கூத்தாடிக் காட்டுவாள்.

ஆனால் நாள் செல்லச் செல்ல, மற்ற சிநேகிதிகளின் குடும்ப பழக்க வழக்கங்களைக் காணக் காண, இந்த மாதிரிப் பெருமைகளில் சந்தோஷம் கானுமலது குறைந்து போயிற்று.

சதாசிவம் அவள் தந்தை ஆபீசுக்குப் போகும் முன் காரில்

இறக்குவார். "ஹும்" என்று தந்தைக்கு அருகில் முன் இருக்கையில் அமர்ந்து அவள் வருவாள்.

சியாமளாவிற்குப் பகல் உணவை அவள் தாயே எடுத்துக் கொண்டு வந்து, உண்ணும் வரை அருகில் இருந்துவிட்டுப் போவாள்.

நிபா, ராஜி, சம்பா எல்லாரையும் மாலையில் அழைக்க தாயோ, தந்தையோ வந்து பள்ளி மைதானத்தில் காத்துக் கொண்டு இருப்பார்கள்.

பள்ளி மணி அடித்ததும் அது நாழிகை இவளுடன் சிரித்து விளையாடிக் கொண்டு இருந்தவர்கள் பையை எடுத்துக் கொண்டு மைதானத்துக்கு ஓடி, கைகளை விரித்துக் கொண்டு காத்திருக்கும் பெற்றோரிடம் ஓடுவார்கள்.

"சாப்பிட்டாயாம்மா?"

"பாடம் என்ன நடந்தது?"

"என்ன புதுப்பாட்டு?"

என்று எல்லாம் தலைமுடியை ஒரு கையால் ஒதுக்கி விட்டோ, உடையை சீர் செய்தோ, முகத்தில் இருக்கும் அழுக்கை அழுந்தத் துடைத்த வண்ணமோ அவரவர் அம்மா, அப்பா கேட்பதைத் தூரத்தில் நின்று கொண்டு பார்த்துக் கொண்டு இருப்பாள், ப்ரியா.

கார் இல்லாத ராதாவைக் கூட அவள் அம்மா வந்து பஸ்ஸில் கூட்டிக் கொண்டு போவதைப் பார்ப்பாள்.

மெல்ல நடந்து வந்து கப்பல் போல நிற்கும் காரில், தானாக ஏறிக்கொண்டு, டிரைவருடன் தனியாக வீட்டை நோக்கி வருகையில் உள்ளத்தின் அடியில் சதா ஏதோ நெருடும்—

அன்று பள்ளியில் ஒரு விழா—

நடனக் குழுவில் ப்ரியா இடம் பெற்று இருந்தாள்.

ஒரு நிகழ்ச்சியிலும் கலந்து கொள்ளாத நிபா, வதா, ராதாவின் பெற்றோர் கூட வந்து இருந்தனர்.

ஆனால், ப்ரியாவுக்காக ஒருத்தரும் வரவில்லை.

தாத்தாவுக்கு உடம்பு முடியலே—அதனால் பாட்டியும் வரலே. அம்மாவுக்கு ஏதோ மீட்டிங்—அப்பா ஊரில் இல்லையே!

நெஞ்சில் சதா உறுத்திக் கொண்டு இருந்த நெருடல் இதயத்தையே பிடித்து அமுக்க, வீட்டுக்குத் திரும்பி வந்த ப்ரியா பாட்டியைத் தேடிப் போனாள். மடியில் படுத்துக் கொண்டு

விசித்து விசித்து அழுதாள்.

"என் பாட்டி நீங்கள் ஒருத்தரும் வரலே?" என்று ஏமாந்து அடைந்த அந்தக் குழந்தை கேட்டபோது, "என் கண்ணே! இனிமேல் கண்டிப்பா வரேம்மா." என்று அணைத்துக் கொண்டு தேற்றினாள், லட்சுமி.

தாயிடம் போய் அழாத குழந்தை தன்னிடம் வந்து அழுவதில் இருந்து ப்ரியாவுக்கு அம்மாவிடம் ஒட்டுதல் இல்லாதது நன்கு புரிந்து போயிற்று, லட்சுமிக்கு.

அத்தனை நாளாக வராத துவிச்சல், அன்று வந்தது, லட்சுமிக்கு.

இரவு சாந்தி உறங்கப் போகும் முன் அவள் அறைக்குப் போனாள்.

ஏதேதோ புள்ளி விவரங்களைப் பார்த்துக் கொண்டு இருந்த சாந்தி தலை நிமிர்ந்தாள். தன் அறைக்குள் அத்தி பூத்தாற் போல வந்திருக்கும் அம்மாவைப் பார்த்து அதிசயித்தாள்

"என்னம்மா?"

பதில் கோவையாக வரவில்லை லட்சுமிக்கு.

எப்படியோ தட்டுத் தடுமாறிச் சொன்னாள், ப்ரியாவின் ஏக்கத்தை.

கேட்டுவிட்டு உரக்கச் சிரித்தாள், சாந்தி.

"குழந்தை என்னமோ பேசினதைப் பெரிசா எடுத்துக்காதேம்மா—குழந்தை மனசில் இன்னிக்கு ஒண்ணு தோணும்—நாளைக்கு மறந்துவிடும், இதைப் போய் பெரிசுபடுத்தாதேம்மா......"

மீண்டும் சிரித்துவிட்டு பைலைப் பார்க்கத் தொடங்கினாள், சாந்தி.

படித்துப் பட்டம் பெற்று, உலக அனுபவம் தெரிந்த சாந்திக்குக் குழந்தையின் மனநிலை புரியவில்லை,

9

இட்டுக்கட்ட ஒன்னரை ஆண்டுக்கும் மேல் தனியாகத் தனக்கு இஷ்டம் போல் வாழ்ந்து விட்ட ரகுவிற்கு "எனக்கு ஒரு குறையும் இல்லையே" என்ற எண்ணம் இப்போதெல்லாம் உண்டா

வது இல்லை.

பிசாசு போல் பாங்கில் உழைப்பான்,

மாலை மணி ஆறு ஆக வேண்டியதுதான். அன்றைக்கு எந்தப் பெண்ணை அழைத்து இருக்கிறானோ, அவளுடன் கண்ட படி சுற்றிவிட்டு, வயிறு நிறையக் குடித்துவிட்டு ஓட்டல் அறைக்கே அழைத்து வந்துவிடுவான்,

இரவு எந்நேரமானாலும் அவளை ஒரு டாக்ஸி பிடித்து அனுப்பிவிட்டு, பிறகு படுத்து உறங்குவான்.

காலையில் எழுந்து முதல் நாள் நடந்த ஒரு சம்பவத்தையும் நினைக்க மறுப்பவனும் குளித்துவிட்டுப் பாங்கிற்குப் போய் விடுவான்.

விதவிதமான மதுபானங்கள்—

சிட்டுக்குருவிகளாகத் தொடை தெரிய, மார்பகம் விம்ம, நீலக் கண்களால் ஜாலம் புரியும் அமெரிக்கப் பெண்கள்—

நிர்வாண நிகழ்ச்சிகள் நடக்கும் 42-வது தெரு—

அமெரிக்காவில் தன் புது வாழ்க்கையை அணு அணுவாய் அனுபவிக்க ரகு கற்றுக் கொண்டு விட்டான்,

"ப்ரியா—எழுந்திரும்மா...நாழியாச்சு..."

பொறுமையுடன் கடந்த அரைமணியாய் மன்றாடிக்கொண்டு லட்சுமி எழுப்பியும் ப்ரியா அசையவில்லை. லட்சுமி இப்படித் தட்டினால் அந்தப் பக்கம் திரும்பிப் படுப்பாள், அந்தப் பக்கம் வந்து உலுக்கினால், இப்படித் திரும்பி முகத்தைத் தலைகாணியில் புதைத்துக் கொள்ளுவாள்.

அன்றும் வழக்கம் போல ப்ரியாவுக்குப் பள்ளிக்குச் செல்ல விருப்பம் இல்லை. தேர்வு இருக்கிறது. இவள் ஒரு வார்த்தை கூடப் படிக்கவில்லை. அந்த சிடுமூஞ்சி டீச்சரிடம் அடி வாங்குவதுகூட பரவாயில்லை. "உங்கம்மா என்னமாய் படிப்பாள், தெரியுமா? நீ இப்படி இருக்கிறாயே" என்று மொத்த வகுப்பு மாணவர்களின் எதிரிலும் சொல்லிக் காட்டுவாள். இது ப்ரியாவுக்கு சுத்தமாகப் பிடிக்காத ஒன்று.

இன்னிக்கு என்ன காரணம் சொல்லிப் பாட்டியை நம்ப வைக்கலாம் என்று அவள் மனம் குறுகுறுத்தது. தெரிந்த எல்லா உத்திகளையும் ஒவ்வொன்றாகச் செய்தாகி விட்டது. போன வாரம்கூட பள்ளிக்கு "டிமிக்கி" கொடுப்பதற்காக விரலை தொண்டையில் விட்டுக் கொண்டு வாந்தி எடுத்துவிட்டு, "பாட்டி எனக்கு வாந்தி, வாந்தியாய் வரது...வயித்தை வலிக்

றது" என்று கண்ணில் நீர் மல்க அழுதபோது லட்சுமி நம்பி விட்டாள். அப்படியானால் தேர்வு இருக்கும் நாள் எல்லாம் அவள் பள்ளிக்கு மட்டம்தான்.

"தலை சுளுக்கிண்டிருக்கு பாட்டி. பாத்ரூமில் கீழே விழுந்துட்டேன்" என்பாள் ஒரு சமயம்.

"தலை வலிக்கிறது பாட்டி" என்று "ஓ"வென்று அழுவாள், மறுசமயம்.

பள்ளிக்குச் செல்ல விருப்பம் இல்லாமல் ப்ரியா பொய் சொல்லுகிறாள் என்று லட்சுமி நினைக்கவேயில்லை. பொய்யாகவே முடியவில்லையோ என்று எண்ணுவாள். மிஞ்சிப் போனால் குழந்தைத் தனமாய் நிமிஷத்துக்கு ஒன்று சொல்லுகிறாள் ப்ரியா, என்று நினைப்பாள். அவ்வளவுதான்.

அம்மா, அப்பாவின் செல்லம் இல்லாமல் வளரும் குழந்தை என்று பாட்டி தன்னிடம் விசேஷப் பாசத்தையும், பரிவையும் கொடுப்பது ப்ரியாவுக்குக் கொண்டாட்டமாய்ப் போயிற்று.

பள்ளியில் சின்ன வகுப்பில் இருந்தாலும், பாதி நாள் வகுப்புக்குப் போகாமல் ஐஸ்கிரீம், மாங்காய்த்துண்டு வாங்கித் தின்று கொண்டு ரோட்டில் நிற்பாள், ப்ரியா. "பெரிய வீட்டுப் பெண்" என்று பயந்து கொண்டும், "ராமதுரை நிதி உதவி செய்து வளர்ந்த பள்ளி ஆயிற்றே இது" என்ற நன்றி உணர்விலும் அவளை அதிகமாகக் கண்டிக்க மாட்டார்கள், பள்ளி நிர்வாகிகள்.

வகுப்பில் மற்ற பெண்களுடன் சதா சண்டை. இரண்டு பெண்களின் நடுவில் "கோள்" சொல்லிக் கொடுத்து தீவிரமான சண்டையை மூட்டிவிட்டு வேடிக்கை பார்ப்பாள். சாதுப் பெண் ஒருத்தியின் ஜோட்டு, ரப்பர், பேனாவைத் திருடி இன்னொரு பெண்ணின் பையில் போட்டு விட்டு, டீச்சர் கேட்கும்போது "எனக்குத் தெரியாது மிஸ்" என்று அடித்துச் சொல்லிவிடுவாள்.

ஆட்டம் பாட்டத்தில் அவளுக்கு அதிக ஆர்வம். வீட்டில் சுற்றுத் தொல்லை எல்லாம் பாட்டியை கேட்டாள். அவள் தாத்தாவைக் கேட்டால் "படிக்கிற குழந்தைக்கு இதில் எல்லாம் என்ன ஆசை? சாஸ்திரத்துக்குக் கூட இதெல்லாம் பிடிக்காது" என்று சொல்லி விஷயத்திற்கு ஒரு முற்றுப்புள்ளி வைத்துவிட்டார்.

ப்ரியா புத்திசாலிக் குழந்தைதான். ஆனால், அன்புக்காக ஏங்கிய மனதில் பிடிவாதமும், வீம்பும் நிறைந்து போகவே "எனக்குப் பிடித்ததை நீங்கள் செய்யாவிட்டால், உங்களுக்குப் பிடித்ததை நான் மட்டும் செய்வேனா?" என்ற குணம் மாத்திரம் வளர்ந்து போய், படிப்பில் என்றுமே சுழிதான்.

"ப்ரியா எழுந்திருக்கப் போறயா, இல்லையா?"

ஒரு திட்டம் உருவாகி விட்டது, ப்ரியாவின் மனதில்.

"பாட்டி! எனக்கு ஜுரம் வரா மாதிரி இருக்குப் பாட்டீ..." குரலை கரகரவென்று ஆக்கிக் கொண்டு மெல்லப் பேசினாள், ப்ரியா.

நெற்றியில் கை வைத்துப் பார்த்தாள், லட்சுமி. தொட்ட இடம் சில் என்று இருந்தது.

"ஜுரமும் இல்லே, ஒண்ணும் இல்லே. எழுந்திரு பொண்ணே" லேசாக அதட்டினாள், பாட்டி.

"இல்லே, இருக்கு"

"அடம் பண்ணாதே, எழுந்திரும்மா"

"நீ தர்மாமீட்டர் வைச்சுப்பாரு பாட்டி"

சொன்னால் இந்தப் பெண் கேட்காது என்று எழுந்து போய் தர்மாமீட்டர் கொண்டு வந்து உதறி, அவள் வாயில் வைத்தாள், லட்சுமி.

வாயில் வைத்த தர்மாமீட்டரை சற்று வெளியில் எடுத்து, "நான் பாத்ரூம் போயிட்டுவரேன்" என்று சொல்லி மீண்டும் வாயில் வைத்துக் கொண்டு, லட்சுமி தடுப்பதற்கு முன்னால் அடுத்து இருந்த பாத் ரூமிற்குள் சென்று கதவைத் தாளிட்டுக் கொண்டாள், ப்ரியா.

அங்கே வெந்நீர் குழாயைத் திறந்தாள்; வெது வெதுவென்று நீர் வருகையில் தர்மாமீட்டரை எடுத்து அந்தத் தண்ணீரில் காட்டினாள். பாதரசம் கிட்டத்தட்ட நூறு டிகிரியை நெருங்குகையில், அதை எடுத்துத் துடைத்து வாயில் வைத்துக் கொண்டு மீண்டும் படுக்கை அறைக்கு வந்தாள்.

தர்மாமீட்டரை பார்த்த லட்சுமிக்கு ஒரு கணம் ஒன்றுமே புரியவில்லை.

தர்மாமீட்டர் பொய் சொல்லுமா, என்ன?

ப்ரியாவின் "திரிசமம்" அவளுக்கு எப்படித் தெரியும்?

"ஆமாம்மா, ஜுரம் இருக்கே......"

"நான் சொன்னேனேல்லோ—நீதான் என்னை நம்பலே"

"படுத்துக்கோம்மா...... இன்னிக்கு ஸ்கூலுக்குப் போக வேண்டாம்."

"நான் காப்பியும் ஆஸ்ப்ரினும் கொண்டு வரேன்..மத்தியானமா டாக்டரைக் கூப்பிடலாம்..." லட்சுமி பேசிக்

கொண்டே வெளியில் போய் விட்டாள்.

அடுத்த ஒருவாரம் சமர்த்தாக இருந்தாள், ப்ரியா; மினி பரீட்சை நெருங்குகையில், "தர்மாமீட்டர் வைச்சுப் பாரு பாட்டி" என்று சொல்லி, தனக்கு ஜுரம் இல்லாததைப் பாட்டிக்கு நிரூபித்துவிட்டு விளையாட்டுத் தோட்டத்துக்குப் போய் விட்டாள்.

தாத்தா ஆபீசுக்குப் போய் விட்டார்; அவரோ இனி அதட்டுவாரும் இல்லையே!

அந்தத் தேர்வில், ப்ரியா முப்பத்தி எட்டாவது ராங்க்—

"ப்ராக்ரஸ் ரிப்போர்ட்"டைப் பார்த்ததும் செயலற்றுப் போனாள், சாந்தி.

குவார்ட்டர்லியில் முப்பத்தெட்டாவது ராங்க்—அதில் ராமதுரையின் கையெழுத்து இருந்தது.

அரை வருடப் பரீட்சையில் முப்பத்தெட்டாவது ராங்க்—தீவிரமான எச்சரிக்கையுடன் ஆசிரியை குறிப்பெழுதியிருந்தாள்—லட்சுமியின் கையெழுத்து ரிப்போர்ட்டில் இருந்தது.

நான் அப்போது இங்கு இருந்தேனே, ஏன் என்னிடம் கையெழுத்துக்குப் ப்ரியா வரவில்லை?

அப்போதே நான் பார்த்திருந்தால் எப்படியாவது படிக்க வைத்து பாஸ் பண்ணச் செய்திருப்பேனே!

என் மகளா இப்படி?

மகளை வளர்த்த விதம் சரியில்லையோ?

முதல் முறையாக இந்த எண்ணம் தோன்றி, சாந்தியின் நெஞ்சம் வலித்தது.

"நன்றாய் இருக்கு, நீ பேத்தியை வளர்க்கிற விதம், வகுப்பில் இவள் கடைசி தெரியுமா? சேச்சே...நம்ப சாந்திக்கு இப்படி ஒரு பொண்ணு..." என்று உரக்கக் கத்தினார், ராமதுரை.

அன்று இரவுதான் அவருக்கு பக்கவாதத் தாக்கு நேர்ந்தது.

எப்படி இருந்த ராமதுரை எப்படி ஆகிவிட்டார்?

ஆஜானுபாகுவாய், மிடுக்குக் குரலுடன், கம்பீரமாய் நடை போட்டு, ஆயிரக்கணக்கான ஊழியர்களின் வயிற்றில் பாலை வார்த்தவர், இந்த நாளாய், வாய் அடைத்து, கைகால் சுவாதீனம் இல்லாமல், ஒருத்தரின் பணிவிடையை எதிர்பார்த்து வாழும் நிலைக்குவிட்டாரே!

விதி இப்படி கோரமாகச் சிரிக்குமா, என்ன?

ராமதுரை வஞ்சி வஞ்சியாய் செய்திருக்கும் தானங்கள், தருமங்கள் எங்கே?

அவை கொடுக்கும் புண்ணியங்கள் எங்கே?

யாருக்குத்தான் இன்னது வருவது என்ற நியதி கிடையாதா?

மாரடைப்பு என்று ஒருகணத்தில் போய் விட்டால் கூட தேவலை—பொறுத்துக் கொண்டு, தேற்றிக்கொள்ளலாம்.

ஆனால், இந்தக் கொடுமையை?

பிறந்த குழந்தையை ஒருவர் தூக்கி, குளிப்பாட்டி, உடுத்தி, வேளை உணவு கொடுத்து ஒவ்வொரு கணமும் பார்த்துக் கொள்வது போல......

நினைக்க நினைக்க நெஞ்சம் வெடிக்கும் போல இருந்தது சாந்திக்கு.

ராமதுரையால் நடக்க முடியாது.

பேச முடியாது.

வலக்கையால் ஒன்றும் செய்ய முடியாது.

பேசினால் புரிந்து கொள்ளுவார்.

பார்ப்பார்.

கஷ்டப்பட்டு இடக் கையால் மெல்ல எழுதிக் காண்பிப்பார்.

போட்ட இடத்தில் படுத்துக் கிடப்பார், அவ்வளவுதான்.

முதல் ஒரு மாதம் இருபத்தி நாலு மணி நேர நர்ஸ் இருந்தாலும் தானே அப்பாவின் அருகில் இருந்து இரவு பகலாய் கவனித்துக் கொண்டாள், சாந்தி.

இரண்டு மாதமான பிறகு ஒரு நாள் மெல்ல இடக்கையால் எதையோ எழுதிக் காண்பித்தார், ராமதுரை.

"என் கர்மா நான் அனுபவிக்கிறேன்—நீ உன் காரியங்களை நிறுத்தாதே."

கோணலும், மாணலுமாய் இருந்த எழுத்துக்களைப் படித்து விட்டு வாய் மூடி மவுனமாய் அழுதாள் சாந்தி.

அடுத்த வாரத்திற்குள் மீண்டும் பழைய சாந்தி ஆகிவிட்டாள், அவள்.

அமெரிக்க உதவியுடன் அனாதை ஆசிரமத்தின் நிர்மாணிப்

பதில் பேசும் ப்ரியா என்றும் பகல் எல்லாம் உழைப்பாள். மாலை மட்டும் வீட்டுக்கு வந்து தந்தையுடன் ஒன்று விடாமல் கூறிக் கொண்டு அருகிலேயே இருப்பாள். கண்கள் விரிய, அவள் சொல்லுவதைப் புரிந்து கொண்டு மெல்ல தலையை ஆட்டுவார், ராமதுரை.

10

பம்பாய் நிர்வாக மானேஜர் என்ற பட்டத்துடன் இந்தியா திரும்பின ரகு, பம்பாய் மார்க்கெட் ஒரு மாட்டுக்கொட்டில் முழுமையாகப் பண்பாற்றும் வேலையை ராஜினாமா செய்த போது, பாங்கு முழுவதுமே அதிர்ச்சிக்கு உள்ளாயிற்று.

"ஏன் ரகு?" என்று பலர் கேட்ட கேள்விக்கு, "என் குடும்ப நிலை அப்படி" என்று பதில் சொன்னான், ரகு.

அமெரிக்காவில் இருந்து தாயகம் திரும்பிய ரகு, பல ஆண்டு கழித்து ராமதுரையைப் பார்த்ததும் கலங்கிப் போனான். எவ்வளவுதான் சாந்தி அவனுக்கு நிலைமையை எடுத்து எழுதினாலும், நேரில் பார்த்தபோது இருந்த மன வேதனை அவன் கற்பனை செய்து பார்க்காத ஒன்று.

அவர் கையைப் பிடித்துக் கொண்டு ஒரு நாள் முழுதும் அமர்ந்திருந்தவன், ஒரு முடிவுக்கு வந்து விட்டான்.

"நான் வேலையை விடுவதாகத் தீர்மானித்து விட்டேன். இன்னும் ஒரு மாதத்தில் இங்கு வந்து பொறுப்புக்களை ஏற்றுக் கொள்ளட்டுமா?" என்று அவன் கேட்டபோது, ராமதுரையின் கண்கள் பளபளத்தன.

அடுத்த மாதம் சென்னைக்கே குடிவந்து விட்டான், ரகு.

எத்தனையோ ஆண்டு கழித்து அவன் மனக்கோட்டை கட்டி வாழ்ந்த நகரில் மீண்டும் தன் மனைவியுடனும், மகனுடனும் வாழ்க்கையை ஆரம்பித்தபோது தன் மனதும், தன் விருப்பு வெறுப்புகளும் எவ்வளவு தூரம் மாறியிருக்கின்றன என்பதை அவன் உணர்ந்தான். அவன் மட்டும் அல்ல, அந்த வீட்டில் உள்ள அனைவருமே புரிந்து கொண்டார்கள்.

அலுவலக நிர்வாகங்களைப் பழகிக் கொண்ட முதல் ஓரிரு மாதம் ரகுவிற்கு அந்த வேலையில் இருந்த ஈடுபாடு நாளாக ஆகக் குறைய ஆரம்பித்தது.

அவனுடைய புத்திக்கு அந்த அரிசி வேலை இல்லை.

"செக்"கில் கையெழுத்துப் போடுவதும், போன் பேசுவதும், "எஸ் சார்" என்று தலை ஆட்டும் உதவியாளர்களை அதட்டுவதும் அவனுக்கு "போர்" அடிக்க ஆரம்பித்தது.

வேலையில் குறைந்த நாட்டம், நண்பர்கள் சகவாசத்திலும், மற்றதிலும் அதிகமாகப் போக ஆரம்பித்தது.

உழைத்தாக வேண்டும் என்பது இல்லை,

கொழுத்து அழைக்கும் பணம்—

இன்னும் என்ன வேண்டும்?

காலையில் அவன் இஷ்டத்திற்கு எழுந்திருப்பான். அரைமணி நேரத்திற்கு காலையுணவு சாப்பிடுவான். ஆபீசுக்குப் போவான். பன்னிரண்டு மணிக்கு திரும்புவான். "போட் கிளப்" பிறகோ போய்விட்டு ராத்திரி சாப்பிட்டு, நடு ராத்திரியில் வீட்டுக்கு வந்து விட்டு, தூங்கப் போய் விடுவான்.

மனைவிக்குப் பதில் மது என்று அவனுக்கு ஆகிவிட்டது.

ப்ரியா, ப்ரியா என்று ஒரு காலம் உருகியவன் இன்று அவளை ஒரு பொருட்டாக எண்ணவில்லை.

பெருக்கும் அவளை, மனைவியாக வெளியே போக வேண்டிய அவசியம் வரும்போதில் மட்டும் கூப்பிடுவான். பாதி சமயம் "நான் வரவில்லை" என்று சொல்லி விடுவாள் ப்ரியா. தவிர போய் வந்தாள். உள்ளது ஒத்திக்கொண்டு கேட்ட கேள்விகளுக்கும் பதில் அலட்சியமாய் ஏதாவதும் புரிந்து கொள்ள முடியாத ஒரு புதிராக இருப்பாள்.

ப்ரியா, மகன் என்ற பந்தபாசங்களை எல்லாம் மறந்து விட்டு, தன் பழைய வழக்கங்களை தவிர்த்து இல்லை என்று ரகு வாழ்ந்து கொண்டு இருந்த சமயத்தில் சமீபத்தில் இந்த மனநிலை மாறுதலாக விஷயங்கள் புரிய ஆரம்பித்தன.

அவர் வேலையாள் அடுத்து அடுத்த இரண்டு நாள் வீட்டில் தங்காமல் போனது தலைவனுக்கு போன் செய்ய நேர்ந்து ஒருநாள் போன் செய்தபோது "அவர் வீட்டில் இல்லை", "ஆபீஸ் டூர் சென்றிருக்கிறார்" என்கிற பதில்களை விஷயமாக வெளியே போயிருக்கிறார்" என்கிற பதில்களை கேட்டவள் "அது போகும், ரகு கொஞ்சம் இருக்கிறான் உழைத்துக் கொண்டு" என்று அந்த நேரத்து சமாதானம் தான் ஒரு நல்ல மனைவியாக இருக்கவில்லையோ? யாக அவள் மனதில் "தான் ஒரு நல்ல மனைவியாக இருக்கவில்லையோ?" என்று எண்ணம் தோன்றி நெஞ்சை கவ்வியது.

11

இரவெல்லாம் இமையோடு இமை சேர்த்து மூடாத சாந்திக்குக் காலையில் தலையை வலித்தது; கண்கள் எரிந்தன; மனம் பாறையாய் கனத்தது.

எப்படி இருந்த அவள் வாழ்க்கை எப்படி ஆகிவிட்டது!

"நான் ஒரு நல்ல மனைவியாக—தாயாக இருக்க வில்லையோ" என்ற சந்தேகம் அவள் மனதை மாம்பழத்து வண்டாகக் குடைய ஆரம்பித்ததாலோ என்னவோ—

தூணாக நின்று முழுபலம் கொடுத்த தந்தை ஒன்றுக்கும் பயன் இல்லாமல் ஆகிவிட்டதாலோ என்னவோ—

ரகுவிற்கும், ப்ரியாவிற்கும் விட்டுக் கொடுக்க எண்ணி, தழைந்து போக ஆரம்பித்த மனதில் மேலும் மேலும் புண்களை ஏற்றுக்கொண்டு விட்டதாலோ என்னவோ—

வரவர சாந்தியின் மனபலமும், உடல் பலமும் வெகுவாகக் குறைந்து விட்டிருந்தன.

"இத்தனை நாளாக ஒரு நல்ல மனைவியாக இல்லாத நான், இனி சேர்த்து வைத்து இருக்கப் போகிறேன்" என்று தனக்குத் தானே சாந்தி தீர்மானித்துக் கொண்டது ரகுவிற்குத்தான் கொண்டாட்டமாகப் போயிற்று. குற்ற உணர்வில் சாந்தி தழையத் தழைய இவன் முருங்கை மரத்தின் உச்சிக்கு ஏறும் வேதாளமாகிப் போனான்.

சாந்திக்கு அவன் குற்ற உணர்ச்சிகளைத் தூண்டும் விதத்தில் இன்னும் இன்னும் குடிக்கலானான். குடித்துவிட்டு நாராசமாகப் பேசவும் கற்றுக் கொண்டான்.

தனியாக ரகுவை விட்டதனால் இப்படி மாறிப் போய் விட்டார் என்று புரிந்து கொண்ட சாந்தி, தானும் அவனுடன் சேர்ந்து இருந்தால் அளவு மீறிப்போக மாட்டான் என்ற நினைப்பில் ரகுவுடன் முதல் சில நாள் விருந்துகளுக்கும், "கிளப்"பிற்கும் போகலானாள்.

ஆனால், பல நாள் அவளுக்கு அங்கெல்லாம் கிடைத்தது பெரும் அவமானம்தான்.

நண்பர்கள் சேர்ந்து குடித்துவிட்டுப் பேச்சும், சிரிப்புமாக இருப்பார்கள். அவர்கள் ரசனையும், சாந்தியின் ரசனையும் சுத்த

மாகச் சகிப்பட்டு வராது. பல்லைக் கடித்துக் கொண்டு பொறுத்திருப்பாள், சாந்தி.

மணி பன்னிரெண்டை நெருங்கினாலும் உடனே அந்த எழுந்திருக்க மாட்டார்கள்.

பாட்டுக் கச்சேரி ஆரம்பிக்கும்—

"[illegible]" என்ற சிரிப்பும், அர்த்தம் இல்லாத பேச்சும் அதிகமாகிப் போகும்.

"நாழி ஆகிவிட்டது...போகலாமா?" என்றோ, "அப்பா என்ன பண்ணுகிறீரோ, போகலாமா?" என்றோ சாந்தி தப்பித் தவறிக் கேட்டுவிட்டாள், போயிற்று. அது நாகரிக சாதாரணமாக இருந்த ரகுவின் குணம் அடியோடு மாறிப் போகும். "நாலு பேர் நடுவில் எனக்கு அடங்கி இருக்க வேண்டியவள் என்னை அதிகாரம் பண்ணுகிறாள்" என்ற தவறான அபிப்பிராயம் தோன்றி, அதுவரை அடக்கி வந்திருந்த முரட்டுத்தனம் தலை தூக்கும்.

"எனக்கு நீ புத்தி சொல்கிறாயா?" என்று கேட்பான், இல்லாவிட்டால், "பணம் இருக்கிற திமிரா? என்னை அது பண்ணு இது பண்ணு என்று தைரியமாகச் சொல்லுகிறாய்?" என்று நண்பர்கள் காதுபட உரக்கக் கேட்பான். இன்னும் வெறி அதிகமாகிப் போனால், சாந்திக்கு மேலும் கோபமூட்ட அவளைப் புண்படுத்த எண்ணி அங்கு இருக்கும் பெண்களுடன் நெருங்கிப் பழகுவான்.

பொறுக்கமாட்டாமல் சாந்தி ஒருசில சமயங்களில் காரை தானே ஓட்டிக் கொண்டு வீட்டுக்கு வந்திருக்கிறாள். அன்றைக்கு எல்லாம் வெகு நேரம் கழித்து ரகு வீட்டிற்கு வருவான். இல்லை, வரவே மாட்டான்.

மறுநாள் காலையில் எழுந்ததும் போதை இல்லாமல் இருக்கும் சமயத்தில் பாதி நாள் சாந்தியைச் சந்திக்க அஞ்சியவனாய் அவள் கண்ணில் படாமலே வெளியே போய் விடுவான். தப்பித் தவறி பட்டுவிட்டால் முதல் நாள் நடந்த பேச்சு வார்த்தைகளை மீண்டும் சாந்தி எடுத்து உரைத்து, "ஏன் இப்படி நடந்து கொள்கிறீர்கள், ரகு?" என்று கேட்டால், "எனக்கு ஒன்றுமே ஞாபகம் இல்லை, சாந்தி. ப்ளீஸ் மன்னித்துக் கொள்" என்று மாத்திரம் சொல்லி விட்டு வெளியே போய்விடுவான்.

இந்த மாதிரி ஒருவனை வைத்துக் கொண்டு என்ன பண்ணுவாள் சாந்தி? [illegible] மறைந்து விடுகிறது. [illegible]

இந்த ராமாயணங்கள் எல்லாம் பெற்றோருக்குத் தெரிய வேண்டாம் என்று தீர்மானித்த சாந்தி, கணவனுடன் தனி வீட்டிற்குக் குடி பெயர்ந்தாள்.

"எங்கே தனியா வீட்டுக்கு...என்னம்மா இது" என்று லட்சுமி கேட்டபோது "ஆயிரம் இருந்தாலும் அவர் மாப்பிள்ளை [illegible] சேர்ந்து இருந்தால் எப்படி அம்மா" என்று [illegible] பிடித்தமாகப் பதில் சொல்லிவிட்டாள் சாந்தி.

இந்த இரட்டை வீட்டு வாழ்க்கையிலும் பிரியாவுக்குத்தான் ஜாலி.

அம்மா ஏதாவது சொன்னால் "பாட்டி வீட்டுக்குப் போகிறேன்" என்று கோபித்துக் கொண்டு வந்து விடுவாள். பாட்டி ஏதாவது சொன்னால், இந்த வீட்டுக்கு வந்து விடுவாள். ஆக அவளை கண்டிக்கவோ, சரியாகக் கவனிக்கவோ ஒருவரும் இல்லை என்றாகிவிட்டது.

ரகுவிற்கும் பிடித்தமாதிரி இருக்கிறேன் என்று முன் வந்த சாந்தி, தனக்கு மகிழ்ச்சிக்குப் பதில் மன வருத்தமே அதிகரிக்கிறது என்று உணர்ந்ததும் ரகுவுடன் வெளியே செல்வதைக் குறைத்துக் கொண்டாள்.

ஆனால் பல நாட்களுக்குப் பிறகு நேற்று ஒரு முக்கியமான விருந்துக்குப் போக வேண்டி இருந்ததால் கணவனுடன் போனாள்.

விருந்துக்கு வந்தவர்களில் பலர் வீடு திரும்பி விட்டார்கள். மணி பதினொன்றைத் தாண்டி விட்டது. பகல் எல்லாம் அலைந்து விட்டு வந்திருந்த சாந்திக்குக் களைப்பாக இருந்தது. "வீட்டுக்குப் போனால் தேவலை" என்று நினைத்தவளின் கவனத்தை அங்கு இருந்த ஓர் இருபது வயதுப் பெண் கவர்ந்தாள். அவளை சாந்தி பார்த்தது இல்லை. அவள் கணவன் மேனேஜர் ராகவன் ரகுவிற்கு சிநேகிதன்.

மேனேஜர் மனைவி ராஜி முதல் பிரசவமாகிக் கணவன் இல்லத்திற்கு வந்து ஒரு மாதமே ஆகிறதாம். பால் கொடுக்கும் குழந்தையை விட்டுவிட்டு கணவனுடன் விருந்துக்கு வந்திருக்கிறாள். "இரவு ஒன்பதுக்குள் திரும்பி விடலாம்" என்று ராகவன் சொல்லவே, இவளும் அதை நம்பி வந்துவிட்டாள். ஒன்பதரைக்குக் குழந்தைக்குப் பால் கொடுக்க வேண்டும். இவள் ஒன்பதில் இருந்து கணவனிடம் இரகசியமாக "போகலாமா, போகலாமா?" என்று கேட்டுக் கொண்டு இருப்பதை சாந்தியும் கவனித்தாள். "இதோ...இதோ...—கொஞ்சம் இரு..." என்று பொறுப்பு இல்லாமல் இவன் [illegible]

[illegible] கொண்டும், பேசிக் கொண்டும் இருந்தது சாந்திக்குக் கோபத்தை உண்டு பண்ணியது.

மணி பதினொன்று ஆனதும் பால் [illegible] கொண்ட, குழந்தை தவிக்குமே என்ற நினைப்பு [illegible] கண்கள் கூட கலங்கிவிட்டன.

போதை நன்கு ஏறிவிட ராகவனின் [illegible] தோழி கண்டவள் சாந்தியின் அருகில் வந்து அமர்ந்ததும் கண்ணில் நீர் வழிய ஆரம்பித்துவிட்டது.

மேல் மாராப்புப் புடவை பால் ததும்பி நனைந்துபோக, [illegible] உணர்ந்த சாந்தி என்ன செய்வது என்று புரியாமல் ஒரு கணம் தவித்துப் போனாள்.

"ரகு...ப்ளீஸ் நாம்ப வீட்டுக்குப் போகலாமா?..." என்று உரக்கக் கணவனிடம் கேட்டவள், ராகவன் பக்கம் திரும்பி, "குழந்தையை விட்டு விட்டு வந்திருக்கிறோம், மிஸ்டர் ராகவன்... அந்தக் கவலை உங்களுக்கு இல்லையா, ராகவன்?" என்றும் கேட்டாள்.

அவன் மனைவிக்கு இல்லாத அக்கறை [illegible] என்ற ஆத்திரம் ரகுவிற்கு [illegible] முன்னிலையில் தன் மனைவி [illegible] தோன்ற "அவர் [illegible] போது வேண்டுமானாலும் [illegible] அவனுக்குப் புத்தி சொல்ல? [illegible] அதட்டலாகப் பேசிய ரகு, [illegible] "பெக்" [illegible] கேட்டியா? வா ராகவன் இன்னொரு [illegible] என்று [illegible]

[illegible]

[illegible]

போதும் [illegible] என்று தெரிந்த சாந்தி, படுக்கை அறைக்குள் சென்று கதவைத் தாளிட்டுக் கொண்டு விட்டாள்.

நல்லவேளை பெரியம்மா அன்று வீட்டில் இல்லை.

தலையணையில் முகத்தைப் புதைத்துக் கொண்டு சத்தம் வெளியில் கேட்காமல் "ஏன் என் வாழ்க்கை இப்படி ஆகிவிட்டது ஏன் ஏன்?" என்று சாந்தி அழுதது தெரியாத ராகு வெளியிலிருந்து [illegible] கொண்டு "கதவை சாத்திக் கொண்டிருக்கிறாயா? உனக்கு அவ்வளவு திமிரா? திமிர்? உடம்பு முழுவதும் திமிர்..." என்று எதேதோ கத்திக் கொண்டு இருந்தான்.

இரவு முழுவதும் அழுது கொண்டு இருந்தாளோ என்னவோ காலை கண்கள் உப்பிக் கிடந்த சாந்திக்கு கணவன் முகத்தைக் காலையில் எழுந்ததும் பார்க்கப் பிடிக்கவில்லை.

"சீ, என்ன பிறவி [illegible]" என்ற எண்ணமே அவளுக்குள் தோன்றிக் கொண்டு இருந்ததால், காலையிலேயே குளித்துவிட்டு அப்பா வீட்டிற்குச் சென்று விட்டாள். அங்கேயும் [illegible] இருந்த மனநிலையில் ஒன்றும் பிடிக்காததால் இருந்த வேலையில் எல்லாம் "உடம்பு சரியில்லை" என்று [illegible] செய்துவிட்டாள்.

தந்தைக்கு அருகில் இருந்த அன்று முழுவதும் அவருக்கு ஒரு [illegible] பார்த்துக் காட்டினாள், அவள்.

ஆனால் [illegible] அன்று [illegible] என்ன [illegible]

[illegible] இருக்கையில் [illegible] தெருவில் [illegible] சென்று பேசினாள்.

"[illegible] போதும்மா—உன்னை எங்கே பார்க்கலாம்?" என்று அவள் கேட்டதும், "வேண்டாம் [illegible] நீ [illegible] வந்து அவரை [illegible] சொன்னாள், சாந்தி.

[illegible] போகவில்லை.

"[illegible] நடந்தது சரியாக இல்லையம்மா, [illegible] ராமதுரையின் பேருக்கு இப்படி ஒரு [illegible] வேண்டாம் [illegible] சாந்தி "[illegible] கூடாது [illegible] நம்ம ராகு [illegible] இப்படி ஆகிவிட்டான் [illegible] பண்ணுவதில்லை—சாந்தி—உன் [illegible] கூடாது" என்று நாக்கைப் பிடுங்கிக்

கொள்ளுகிறாப் போலக் கேட்டுவிட்டுப் போனால், அவர்.

என்ன பண்ணுவாள் சாந்தி?

அவளுக்குத் தெரிந்த எல்லாவிதத்திலும் அவளும் முயற்சி செய்து பார்த்துவிட்டாள்.

ராகுவை எப்படி மாற்றுவது?

"ராமதுரையின் பேர் கெடுகிறதம்மா..." என்ற வார்த்தை தான் மட்டும் அவளுள் விசுவரூபம் எடுத்துக் கூத்தாட எப்படியாவது கண்மணியிடம் இன்று பேசியே தீருவது என்ற முடிவுக்கு அவள் வந்தாள்.

12

ராகு எழுந்தது முதல் ராகுவிற்கும் மனது சரியாக இல்லை. முதல் நாள் நடந்த நிகழ்ச்சி முழுமையாக அவனுக்கு ஞாபகம் இல்லாவிட்டாலும், திட்டுத் திட்டாய் மனதில் உறைந்துக் கொண்டு இருந்தது.

என் மனைவி எக்கேடு கெட்டுப் போனால் எனக்கு என்ன?

நான் அவன் செய்தது தவறுதானே?

அதற்காக என் சாந்தியைத் தனியாக நான் டாக்ஸியில் ஏற விட்டது எத்தனைப் பெரிய தவறு?

இங்கே வந்து கத்தினேனே—அப்போது சாந்தி மனம் புண்படுகிறாப் போல ஏதாவதுப் பேசி இருப்பேனோ?

ச்சீ—கேவலமான இந்தக் குடிப்பழக்கம் இப்படி என்னை ஆட்டி வைக்கிறதே—

எனக்கு உதவி வேண்டும்.

எனக்குத் துணை வேண்டும்.

என்று எல்லாம் குழம்பிக் கொண்டு எழுந்தவனுக்கு "அம்மா பெரியம்மா வீட்டுக்குப் போயிட்டாங்க" என்ற வார்த்தை நிம்மதியைத் தந்தது.

ஆயினும் மனதில் சதா ஒரு நெருடல்—ஏன் இப்படி? ஏன்? ஏன்? என்று.

சாந்திக்கு கையில் போன் செய்து மன்னிப்புக் கேட்க அவனது விருப்பு இடம் கொடுக்கவில்லை, மூன்று வீட்டுக் கொடுத்தக் [illegible]

கொடுத்து வாழ்ந்த ராஜு இன்று எங்கே? மூன்று பயிரைப் துடிப் புன்ட்டம் ... தூக்கிப் போடும் ராஜு இன்று எங்கே?

அன்று ஆபீஸில் வழக்கத்திற்கு மாறாக நீண்ட நேரம் வேலை பார்த்தான் ராஜு. மாலை போல் இருள் கவ்வும் நேரத்தில் "இனைப்" பிடித்துப் போனான். இரண்டும் "பெக்" அருந்தினான். அவன் ... யாரும் பிடிக்காமல் போய் வீட்டிற்கே வந்துவிட்டான்.

வீட்டில் ராஜு எத்தனை நாழி கழித்து வந்தாலும்—காத்திருந்து பேசுவது என்ற முடிவோடு சாந்தி இருந்தாள்.

மனைவியை ஏறெடுத்துப் பார்க்காமல் தூங்கி நின்றான், ராஜு. ஒரு சில நிமிடங்களுக்கு யாரும் பேசவில்லை.

சாந்தியின் முகமும் இளைத்துப்போய், கவலையினால் தோய்ந்து போன அவள் உடலும் ராஜுவிற்குத் தெரிந்து வருத்தம் மேலிட்டது. நெருங்கி அவள் கைகளை எடுத்துக் கொண்டு "நேத்திக்கு நடந்ததுக்கு நான் ரொம்ப வெட்கப்படறேன், சாந்தி நான் ஏன் இப்படி இருக்கேன்னு எனக்குப் புரியலே, ப்ளீஸ் என்னை மன்னிச்சிடு சாந்தி...இப்படி இருக்கறதெல்லாம் தப்பு சாந்தி..." என்று மெல்லச் சொன்னான்.

இங்குதான் சாந்தி தவறு செய்துவிட்டாள்.

தன் தவறை உணர்ந்து ராஜு தளைந்து வரும் சமயத்தில் "போனால் போகிறது ராஜுப்பா...நாம் எல்லோரும் மனுஷர் தானே..." என்று அன்புடன் பேசி அவனை அரவணைத்து இருந்தால் அவன் அன்புப் பிடியில் சிக்கி "நான் மாற வேண்டும், இந்த அன்புக்காக" என்று எண்ணி இருப்பான், ராஜு.

ஆனால், இந்த வைத்திய முறையை அறியாத சாந்தி, ராஜு மனம் தெளிவாக இருக்கும் சமயத்தில் தான் கண்டிப்புடன் நடந்து அவர் தவறை அவருக்கு உணர்த்த வேண்டும் என்று நினைத்து, அன்று அப்பாவின் [illegible] வந்ததையும் அவர் பேசின பேச்சுக்களையும், ஊர் பேசுவதையும், ராமதுரையின் பேர் கெடுவதையும் ஒன்று விடாமல் கூறிவிட்டாள்.

சிறு குழந்தைபோல் அன்புக்காக ஏங்கிக் கொண்டு வந்த ராஜுவின் உள்ளம் மேன்மேலும் பலமான குற்றச்சாட்டுகளை விழுந்த போது நிமிர்ந்தது—வெறி கொண்டது. "ஊரில் எவன் செய்யாததை நான் செய்துவிட்டேன்—நீ இப்படிக் குற்றப் பத்திரிகை வாசிக்கிறாய்" என்று கூப்பாடு போட்டான்.

"எப்படியெல்லாமோ வளர்ந்த நீங்கள் இப்படி இருக்கிறீர்கள்? ராஜு, தெரியாமல்தான் கேட்கிறேன். ஒரு கெட்ட பழக்கம் பாக்கி இல்லாமல் பழகிவிட்டு இருக்கிறீர்களே, இது

எப்படி உங்களால் முடிந்தது, ராஜு? அதுவாவது [illegible] தக்க ரூபமும், ஆனால், இன்னும் எவ்வளவோ [illegible] கனவே இது எதுக்கு? உங்களுக்கு நான்தான் இருக்கேனே; ஏன் இப்படிக் கேவலமா போகிறீங்க—உங்களுக்கே அவமானமா இல்லையா ராஜு...?" உணர்ச்சி வசமாகப் பேசின சாந்தி வார்த்தைகள் கொடூரமாகப் போய் விட்டதால் அழ ஆரம்பித்து விட்டாள்.

சாந்தி வருத்தப்படுவதோ, இல்லை அழுவதோ ராஜுவிற்கு உறைக்கவில்லை. தவறைத் தன் மேல் வைத்துக் கொண்டு இவள் விமர்சனம் செய்யும் அளவுக்கு வந்து விட்டாளே என்ற கோபம்தான் தோன்றியது.

என்றுமே பேசாத ஆவேசத்துடன் இன்று பேச ஆரம்பித்தான்.

"எப்படி இப்படிக் கேவலமா போயிட்டீங்க? இந்தக் கேவலமான பழக்கங்களைப் பிடிச்சிக் கொண்டீங்க என்று நீ கேட்கறியா சாந்தி? கேள்...ரொம்ப ஜோர்..." கசந்து சிரித்தான், அவன்.

பிறகு "நான் இப்படி இருக்கிறதுக்குக் காரணம் யாரு? நீதான் சாந்தி...நீதான்! உன் அன்பை வேண்டி வேண்டி நின்ன போது அதைக் கொடுத்தாயா? எனக்கு வேண்டிய பெண்டாட்டியாக இருந்தாயா? இல்லை. ப்ரியாவைத்தான் நம் மகளாக வளர்த்தாயா? ஒன்றும் இல்லை. நான் சின்ன வயதில் கஷ்டப் பட்டவன் சாந்தி...ஒரு வேளை சோத்துக்கு இல்லாமல் கஷ்டப் பட்டவன். அம்மா அன்பு, கூடப்பிறந்த சகோதரிகள் அன்பு எல்லாத்துக்கும் ஏங்கி, ஏங்கி வளர்ந்தவன் சாந்தி. பெண்மையை எனக்கு என்னனு தெரியாது, சாந்தி. பெண்கள் புரிந்த மனம், பெண்மையானவர்களென்று நினைத்திருந்த காலம்—நீ வந்தாய்—ப்ரியா வந்தாள். ஆனால், ஆனால் முழுமையான அன்பை நீங்கள் எனக்குத் கொடுத்தீர்களா? பெண்மையின் அன்புக்குத் தவம் செய்த எனக்கு, அது முழுதா கிடைக்கலியே? காசு கொடுத்தால் ஏராளமாய் கூடை கூடையாய் கிடைக்குது—போகேன்—என்ன தப்பு சாந்தி—என்ன தப்பு?

"நான் பண்றது இந்தக் கேடுகெட்ட சமுதாயத்திற்குத் தப்பாக இருக்கலாம், ஆனால் அதைத் தப்புன்னு சொல்ற யோக்கியதை உனக்கும் இல்லை! உங்கப்பா [illegible] யாது.

பிறந்ததில் இருந்து நீ பணக் கஷ்டத்தை அனுபவிச்சிருக்கியா? ஒருவேளை சோத்துக்கு இல்லாமல் திண்டாடி இருந்திருக்கியா? அன்புக்கு ஏங்கி இருக்கியா?

"[illegible] இங்கே! பாதுகாப்பான, அன்பான, சவுக்கிய மான அரவணைப்பில் வாழ்ந்த உன் போன்றவர்களுக்கு என்னை மாதிரி வளர்ந்தவர்களின் மனநிலை எப்படிப் புரியும், சாந்தி? "அவன் ஒரு குடிகாரன், அவன் ஒரு பெண் பித்தன்" என்று சொல்லும் உன் போன்றவர்களுக்கு ஏன் நாங்கள் இப்படி இருக் கோம்னு புரியலையே, சாந்தி!

என் போலவே வாழ்ந்து இன்று நேர்மையா இருக்கிறவன் என்னை விமர்சிக்கட்டும், சாந்தி—நான் ஒத்துக்கறேன். நீ சொல்லக்கூடாது! சமூக சேவை என்று சொல்லிக் கொண்டு, வீட்டை மறந்து, கணவனை மறந்து, குழந்தைகளை மறந்து ஊர் சுற்றும் உன்னைப் போன்றவர்கள் சொல்லக்கூடாது! தகுதி இல்லாதவர்கள் விமர்சனம் பண்ணப் பண்ண நான் இப்படித் தான் இருப்பேன். உனக்குப் புரியறதா?"

எரிமலையாய் வெடித்த ரகு, சிலையாய் நிற்கும் சாந்தியை லட்சியம் செய்யாதவனாய், இரவைத் தன்னை புரிந்து கொள்ளு மவளிடம் கழிக்க, வீட்டை விட்டு வெளியேறினான்.

13

சாந்தி பழைய சாந்தியாக இருந்து எத்தனையோ நாளாகி விட்டன. அமெரிக்க உதவியுடன் அநாதை ஆசிரமங்களை நிர் மாணிக்கும் பணி முடிந்ததும் மெல்ல மெல்ல சமூக சேவையின் பிடியில் இருந்து விலகிக் கொள்ளலானாள். "என் தந்தையின் உடல் நலம் சரியாக இல்லை" என்றும், "எனக்கு முன்போல் ஓடி யாடி உழைக்க முடியவில்லை" என்றும் தேடிவரும் நண்பர்கள் கூட்டத்திடமும் சொல்லலானாள். மெலிந்த அவள் உடலும் வெளிப்படையாகத் தெரிந்த உற்சாகமின்மையும் பார்ப்பவர் களுக்கும் புரிந்து போய் அவளை அவள் வழியே விட்டு விட் டார்கள்.

"உனக்கு என்னை விமர்சனம் செய்யத் தகுதி இல்லை" என்று ரகு சொன்ன நாளில் இருந்து அவன் வார்த்தைகளில் இருந்த நிஜத்தையும், உண்மையையும் உணர்ந்து கூசிப்போன சாந்தி, ரகுவிடம் அவசியமான ஓரிரு வார்த்தைகளைத் தவிர மேற் கொண்டு பேசுவதையோ, அவனைக் கண்டிப்பதையோ விட்டு விட்டாள். "மனைவி என்ற நான் அவருக்குத் தேவை இல்லை, நான் இல்லாமல் அவரால் இருக்க முடியும்" என்ற நினைப்பும், "நான் ஒரு நல்ல மனைவியாக இருக்கவில்லையோ" என்ற நினைப்பும்

சதா அவளுள் தோன்றி ஒரு தாழ்வு மனப்பான்மையை அவளி டம் உண்டு பண்ணிவிட்டது.

ப்ரியாவிடம் தன் கவனத்தைத் திருப்பி, அவளைச் சரி செய்து, தானும் வாழ்க்கையில் ஒரு பிடிப்பை ஏற்படுத்திக் கொள்ளலாம் என்று எண்ணிச் செயல்பட்டவளுக்கு அதிலும் ஏமாற்றமே கிடைத்தது.

கிட்டத்தட்ட பத்து வயதைப் பூர்த்தி செய்துவிட்ட ப்ரியா தனக்கு எது வேண்டும் என்றாலும், தாயன்பு உட்பட, பாட்டி யிடம் போவாளே தவிர, தப்பித் தவறிக்கூட சாந்தியிடம் வரு வது இல்லை.

ப்ரியா ஒரு புதிராய் வளர்ந்திருந்தாள். பெற்றோரின் அன்புக் காக, அரவணைப்புக்காக ஏங்கின மனதில் அது கிடைக்காமல் போனதால் உண்டான ஏமாற்றமான எண்ணங்கள் பல சிக்கல் களாக ஓடி, முடிவில் இன்று பிரிக்க முடியாத ஒரு சிக்கலான சிடுக்காக இருந்தாள், அவள். "உங்கள் அன்புக்கு நான் வேண்டி நின்றது போல என் அன்புக்கு நீங்கள் கெஞ்ச வேண்டும்" என்ற அகம்பாவம் மனதில் ததும்பி நிற்கும்.

சின்ன வயதில் இருக்க வேண்டிய அளவுக்கு மேலேயே ப்ரியாவுக்குப் புரிந்து கொள்ளும் சக்தி இருந்ததால், தாய்க்கும், தந்தைக்கும், இடையே பிணைப்பு இல்லாததை ஒரு மாதிரியாய் புரிந்து கொண்டு விட்டாள்.

சின்னக் குழந்தையாய் இருந்த காலத்தில் "பாப்பாத்தி, ப்ரியா—என் கண்ணம்மா..." என்றெல்லாம் கொஞ்சிக்கொண்டு அவளுடன் கொட்டம் அடித்த தந்தை அமெரிக்கப் பயணத்திற் குப் பிறகு வெகுவாக மாறிவிட்டாரே என்றும் அவள் வருந்தி யது உண்டு. "அப்பா என்னை விட்டுப் பிரிந்ததுக்கு சேர்த்து வைச்சு என்னிடம் ஆசையாய் இருப்பார். என்னை நன்று கொஞ்ச வைப்பேன். நிறைய பிகு பண்ணிப்பேன்" என்று எல்லாம் அவள் போட்டு வைத்திருந்த கணக்கு தப்புக் கணக்காகி விட்டது. "முன்பு மாதிரி அப்பா ஏன் இருக்கிறது இல்லை? என் வீட்டி லேயே இருக்கிறது இல்லை? சாதுவா இருக்கிற அப்பா, [illegible] சால் கோவக்காரராயிருக்காரே" என்று யோசித்தவள்—

"ஐயா இப்படி குடிக்கறுங்கன்னு அதுக்கு அம்மாதான் காரணம். வீட்டிலே ஒரு பொம்பளை ஒழுங்கா இருந்தாதான் குடும்பம் ஒழுங்கா இருக்கும்" என்று வேலைக்காரர்கள் தன் தாயைப் பற்றி விமர்சனம் செய்வதை ஓரிரு முறைகள் கேட்க நேர்ந்ததும்—

அவள் நெஞ்சில் இருந்த தாய்ப்பாசத்தையும் ஒதுக்கிவிட் டுத் தாய்மேல் அவளுக்கு வெறுப்பை வளர்த்தது.

இந்தச் சமயத்தில்தான் கணவன் கைவிட்டுவிட்டால் போகிறது, என் மகளை என்னுடன் இணைத்துக் கொள்கிறேன், என்று சாந்தி நினைத்தாள்.

பாதி நாள் தாத்தா வீட்டிலும், பாதி நாள் தன் வீட்டிலும் இருக்கும் ப்ரியாவின் பழக்க வழக்கங்கள் புரிபடவே அவளுக்குக் கஷ்டமாக இருந்தது.

மகளிடம் ஆதரவாய் இருக்க வேண்டும் என்று தீர்மானம் செய்து ஒரு நாள், "ப்ரியா வா உனக்கு எண்ணெய் தேய்த்துக் குளிப்பாட்டுகிறேன்" என்று அழைத்தாள்.

தாயிடம் என்றுமே ஒரு காரியமும் செய்து கொண்டு அறியாத பெண் கூச்சத்தாலும், பழக்கம் போன "இவள் என்ன எனக்குச் செய்வது?" என்ற பிடிவாதத்தாலும் "வேண்டாம்" என்றாள்.

சாந்தி விடவில்லை.

கெஞ்சி, கொஞ்சி எண்ணெய்க் கிண்ணத்துடன் மகளின் முன் நின்றாள்.

சாந்தியின் கஷ்டப்பட்ட முகம்தான் ப்ரியாவுக்கும்.

தேய்த்துப் பழக்கம் இல்லாத சாந்தி இரண்டு முறை அழுந்த தேய்க்கவும், "ஆ...வலிக்கிறது...பாட்டி...பாட்டி...நீயே தேச்சு விடு..." என்று பெரியதாய் குரல் கொடுத்தாள், ப்ரியா.

"என்ன சாந்தி இது—உனக்கு ஆயிரம் வேலை இருக்கும்—நீ போ—நானே தேய்க்கறேன்...அப்படி அழுந்தத் தேய்க்காதே—அவள் வலிக்கறதுங்கறாளே..." என்று லட்சுமி குறுக்கிட்டதும், அது நாழிகை அடக்கி வைத்திருந்த சாந்தியின் கோபம் வெளிப்பட்டது.

"நீ கொஞ்சம் சும்மா இரேம்மா...உன்னால்தான் இவள் இப்படி பண்றா?"

பாட்டியைத் தாய் கோபித்ததும் ப்ரியாவுக்கு தாங்கவில்லை. பலவந்தமாக எழுந்து கொண்டு பாட்டியிடம் ஓடி, "எனக்கு அம்மா தேய்க்க வேண்டாம்...பாட்டி...நீதான் ஜோராய்த் தேய்ப்பே...நீயே தேய்ச்சுவிடு..." என்று சொல்லிவிட்டு "எனக்கு உன்னை பிடிக்கலை. எனக்கு நீ எதுவும் செய்ய வேண்டாம்" என்று வெறுப்புடன் சாந்தியிடம் கத்தினாள்.

என்ன பண்ணுவாள் சாந்தி?

பெத்த மகளே "உன்னைக் கண்டால் எனக்குப் பிடிக்கலே—நீ எனக்கு ஒன்றும் பண்ண வேண்டாம்" என்றால் அவள் என்ன பண்ணுவாள்?

மகளின் வார்த்தைகள் மனதில் சாட்டை அடியாய் விழ வாயை மூடிக்கொண்டு வெளியே போனாள்.

வீரமான உள்ளம் ரொம்பவும் நொந்து விட்டாள் சாந்தி.

மனிதத்தன்மை இல்லாத கணவனும், குழந்தைத்தன்மை இல்லாத மகளும் "நீ ஒரு நல்ல மனைவி இல்லை, நீ ஒரு நல்ல தாய் இல்லை" என்ற வார்த்தைகளைச் சொல்லாமல் சொல்லி விட்டதால், வாழ்க்கையில் எதிலுமே பற்று குறைந்து போயிற்று சாந்திக்கு.

யாருடனும் சரியாகப் பேசவில்லை.

யார் பாதையிலும் அவள் குறுக்கிடுவது இல்லை.

நண்பர்களும், அவளை அறிந்தவர்களும் தந்தை மேல் சாந்தி கொண்டுள்ள பாசம்தான் அவளை இப்படி ஆக்கிவிட்டது என்று நினைத்தார்களே தவிரவும், அவள் உள்மனதின் வருத்தத்தை ஒருவரும் அறியவில்லை.

சாந்தி வருந்திக் கொண்டு இருந்த அந்த ஒரு நாளில் அவளுக்கு ரெஜிஸ்டர் தபால் வந்தது.

கடிதம் ப்ரியா படிக்கும் பள்ளியில் இருந்து வந்திருந்தது.

என்ன சமாசாரம்?

அதுவும் ரிஜிஸ்டர் போஸ்டில் அனுப்புமளவு?

புருவங்கள் சற்றே தூக்கக் கடிதத்தைப் பிரித்தாள்—படித்தாள்.

ப்ரியாவின் பிரின்ஸிபால் எழுதியிருந்தார்.

என்னென்னவோ எழுதியிருந்தார். அவர் சாந்தி கனவிலும் கற்பனைகூடச் செய்து பார்க்காத விஷயங்களை எழுதியிருந்தார்.

ஒரு தரம், இரண்டு தரம் என்று மீண்டும் மீண்டும் அந்தக் கடிதத்தைப் படித்து, "இது உண்மைதான்" என்று புரிந்ததும் தன் இதயத்தை யாரோ ஒரு வலுவான கரம் கொண்டு கசக்கி அமுக்குவதைப் போன்ற வேதனை அடைந்தாள் சாந்தி.

"உங்கள் மகள் ப்ரியாவைப் பற்றிப் பலமுறை நாங்கள் எச்சரிக்கை எழுதி அனுப்பி விட்டோம். ஒன்றுக்காவது பதில் இல்லை...பொய், திருட்டு, காப்பி அடிப்பது போன்ற எல்லாம் ப்ரியாவிற்கு கைவந்த கலையாக இருக்கிறது...இரண்டு நாள் முன் நடந்த நிகழ்ச்சி...இரண்டு பையன்களுடன் சேர்ந்து கொண்டு ப்ரியா...இப்படி எழுதவே எங்களுக்குக் கூசுகிறது...உங்களுக்கு டெலிபோன் செய்தேன். நீங்கள் கிடைக்கவில்லை...பள்ளிக்கும் போன் செய்தேன்.

[illegible] இருக்கிறது......"

எப்போது?

அந்தப் பத்து வயதுக் குழந்தையா?,

பொய், திருட்டு?

ஆண் சிநேகமுடன்...?

சாந்தியின் பத்து நாட்களும் எல்லாம் நடந்தது. [illegible]

"[illegible] நீங்கள் எங்கு இருக்கிறீர்கள்?"

அப்பாவை நினைக்கவில்லை, அம்மாவை நினைக்கவில்லை,

கணவனை நினைத்தாள்,

அவன் நெருக்கத்தை வேண்டினாள்,

[illegible]

[illegible]

சிரிக்கவில்லை சாந்தி

அன்றைக்கு அந்தக் கணம் கணவன் தேவையாய் இருந்தாள்.

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

"[illegible]"

[illegible]

இ[illegible]

[illegible]

சாந்தி ஒரு முடிவு எடுத்துவிட்டாள்.

[illegible]

"[illegible]"

[illegible]

[illegible] சாந்தி.

14

[illegible]

சாந்தி இறந்து விட்டாளா?

ஓ! கடவுளே!

என் சாந்தி இறந்து விட்டாளா?

இல்லை...இல்லை...இருக்கவே முடியாது...

சந்தேகம் இல்லாமல் டாக்டர் சொல்லி விட்டார்—அவள் தூக்க மாத்திரைகளை விழுங்கித் தற்கொலை செய்து கொண்டதை.

என் சாந்தியா?

தற்கொலையா?

என் சாந்தி ஏன்?

சாந்தியின் மறைவுக்கு ஒருவருக்கும் காரணம் தெளிவாக விளங்க ஒரு சின்னக் கடிதம், குறிப்பு, ஏதாவது? ஊஹும் ஒன்றும் இல்லை.

தனிமைக்கலும், தன் மேலேயே பச்சாதாபமும் கொண்டு பல வருடம் பழகிவிட்ட ரகுவிற்கு தன் செய்கை அவளைப் புண்படுத்தி இருக்குமோ என்று ஒருகணம் கூடத் தோன்றவில்லை.

பிரியா—

அவள் பள்ளி கடிதம்—

இவைதான் காரணம் என அவன் ஆணித்தரமாக நம்பினான்.

எங்கே அந்த பிரியா?

"பார்த்தாயா?...உன்னால் வந்த வினையைப் பார்த்தாயா? நீ ஒழுங்காக நடந்திருந்தால் உங்கம்மா இதைச் செய்திருப்பாளா? இத்தனை சின்ன வயதில் எத்தனை விஷம் உனக்குள்?..." என்று உரக்கக் கத்தினான்.

சுற்றி வேலைக்காரர்களும், பாட்டியும் நிற்கையில் தந்தை திடீரென இப்படி குற்றம் சாட்டுவதைக் கேட்ட பிரியா ஒரு கணம் கலங்கிப்போனாள்.

நான் என்ன செய்தேன், இவர் இப்படித் திட்டுகிறார்?

பள்ளியில் நான் தப்பாக நடந்தால் அதுக்காக அம்மா சாகணுமா, என்ன?

ஆத்திரமும், அவளுக்கே உரித்தான வீம்பும் கொதித்துக் கொண்டு எழ, "நீதான் அம்மா கிட்டே எப்போதும் சண்டை போட்டே...நீதான் குடிச்சிட்டு அம்மாவுக்கு பிடிக்காதபடி நடந்துகிட்டே...எனக்குக்கூட உன்னை பிடிக்கலை..." என்று, பதிலுக்கு பிரியா வெறி பிடித்தாற்போலக் கவி அழவும், அங்கு ஒரு பிரளயமே உண்டாயிற்று.

பிரியாவை மறுபடியும் பள்ளியில் சேர்த்துக் கொண்டு விட்டார்கள்.

"தவறு யார் மேல்னு தெரியவில்லை. ஆனால், தாயை இழந்து தவிக்கும் இந்தத் தருணத்தில் நீங்களும் சேர்ந்து கொண்டு இவள் மனதைப் புண்படுத்தினால், எப்படிப்பட்ட விளைவுகள் இருக்கும் என்று என்னால் நினைத்துக்கூடப் பார்க்க முடியவில்லை. தயவு பண்ணி இவளை சஸ்பெண்ட் பண்ணியது மற்ற குழந்தைகளுக்கும், வெளி உலகத்துக்கும் தெரிவதற்கு முன் மறுபடியும் சேர்த்துக் கொள்ளுங்கள். இவள் இனிமேல் இப்படி நடக்க மாட்டாள்"

கலைந்த தலையும், சிவந்த கண்களும் வருத்தமும் வேதனையும் முகமாக சாந்தியின் காரியங்கள் ஆன மறுநாள் ரகு பிரின்ஸிபாலிடம் கேட்கவும், சாந்தியின் எதிர்பாராத மரணத்தினால் அதிர்ச்சிக்கு உள்ளாகி இருந்த பிரின்ஸிபாலும், பிரியாவிடம் பரிதாபம் எழ "சரி" என்று சொல்லிவிட்டார்.

பள்ளியிலிருந்து திரும்பியவன் நேராக [illegible] போனான். "நான் இருந்தும் ஒன்றுதான், இல்லாததும் ஒன்றுதான். பிரியா மறுபடி கெட்ட நடவடிக்கைகளில் இறங்காமல் நீங்கள்தான் கவனிக்கணும். நான் சொன்னால் அவள் கேட்க மாட்டாள். எனக்கும் அவளோடு இருந்து புத்தி சொல்லி சேர்த்துக்க விருப்பம் இல்லை"—என்று சொல்லி விட்டுத் தன் வீட்டுக்குப் போய் விட்டான்.

தாய் இறந்த சேதி பிரியாவுக்கு ஓரளவுக்கு பள்ளிக்கூடத்தில் அடிபோட்டது உண்டாக்கியது. "நான் பள்ளியில் ஒழுங்காக நடந்து கொள்ளவில்லை என்று அம்மா செத்துப் போய்விட்டதாக அப்பா சொல்றாரே, அவர் முகத்தில் கரியைப் பூசுவதற்காக நான் இனிமேல் ஒழுங்கா இருக்கணும்" என்று உறுதி பூண்டாள்.

பள்ளிக்கு சரியாகப் போனாள்.

நடவடிக்கைகளை மாற்றிக் கொண்டாள்.

முன்பு இருந்த கலகலப்பான பேச்சு, ஆட்டம், பாட்டம் எல்லாம் எங்கோ ஒடுங்கிவிட்டன!

ஆனால், சாதாரணமாய் இருப்பதற்கு எதிர்த்தோ ஏதாவது சொன்னால் கோபமும், ஆத்திரமும் வந்து கொட்டுகிற தன் முன்கோபத்தையெல்லாம் ஊட்டி வளர்த்து விட்டதில் அதை அடக்கத் தெரியாது.

அவள் அப்பாவைப் பற்றி யாரும் அவளிடம் பேசக்கூடாது. "பாவம், பிரியா. உங்கப்பா என்ன பண்ணுவாரோ? அந்த வீட்டுக்குப் போய் பாரேன்" என்று தப்பித் தவறி யாராவது சொல்லிவிட்டால், போயிற்று. அவ்வளவுதான் எரிவாள்.

"எனக்கு அவரைப் பிடிக்காது. அவரைப்பற்றி என்னிடம் பேசாதே" என்று "ஓ"வென்று அலறுவான். ஆனால் தனக்காகத் தோன்றினால் ரகு இல்லாத நேரத்தில் தானே அந்த வீட்டிற்குப் போவாள். ஆட்களை அதிகாரம் செய்வாள், எல்லாம் என்னுடையது என்பது போல.

என்றாவது ஒருநாள், அத்தி பூத்தாற்போல ரகு அந்த வீட்டிற்கு வர நேர்ந்தால்கூட அவன் கண்ணில் படாமல் ஒடிப் போவாள்.

"ப்ரியா." என்று அவன் அழைத்தால் போக மாட்டாள்.

அவளுடைய நெஞ்சழுத்தம் ரகுவுக்கு வேதனையைக் கொடுக்கும். ஆயிரந்தான் கோபம் இருந்தாலும் நான் பெரியவன், அவளைப் பெற்றவன். பேச அழைத்தால் திமிராக வர மறுக்கிறாளே—அம்மாவின் திமிர்—அதே திமிர்—என்று மறுகுவான்.

இப்படியும், அப்படியுமாக சாந்தி மறைந்து போய் ஆறு மாதத்துக்கு மேல் ஆகிவிட்டது.

சாந்தி தன்னை இவ்வளவு தூரம் ஆட்கொண்டிருப்பாள் என்று கனவிலும் ரகு நினைக்கவில்லை.

"வேண்டாம் போ" என்று தூரத்தினாலும் கல்யாணமான புதிதில் அவளுடன் கழித்த இனிய நினைவுகள் எல்லாம் அவன் முன் தலையெடுத்து ஆடும்.

வளைகாப்பு வளையல்கள் குலுங்க, அவள் மூச்சு தன் முகத்தில் பட அணைத்துக் கொண்ட இன்பம் நெஞ்சில் உறைக்கும்.

எங்கே பதுங்கிக் கிடந்தன இந்த எண்ணங்கள் எல்லாம்? இத்தனை நாளாகச் சாட்டையும், வேண்டாத நிகழ்ச்சிகளையும் மட்டுமே நினைவில் தேக்கிக் கொண்டு இருந்த பாழும் நெஞ்சம் எங்கே அடைத்து வைத்திருந்தது இந்த உணர்வுகளையெல்லாம்?

சாந்தியை நினைக்க மாட்டேன் என்ற உறுதியோடு நண்பர்களைச் சந்திக்கப் போவான், ரகு. இருப்பினும், நண்பர்கள் இடத்திலும் எங்கோ, எப்படியோ ஆரம்பிக்கும் பேச்சு சாந்தியிடம்தான் வந்து நிற்கும்.

மது அதிகமாக உள்ளே போனதும், எவனாவது கேட்டுவிடுவான். "உங்கள் மனைவி தற்கொலை செய்து கொண்டாராமே, உண்மையா?" என்று.

பசுமையான இதயத்தில் எழும் வலியைத் தாங்காத ரகு கேட்டவனை அறைந்துவிட்டு வெளியே வந்து விடுவான்.

ஒரு தடவை அல்ல, இரண்டு தடவை அல்ல, பல சந்தர்ப்

பங்களில் மீண்டும், மீண்டும் இம்மாதிரி நடக்கவே, நண்பர்களிடம் இருந்து விலக ஆரம்பித்தான், ரகு.

நண்பர்கள் கேட்கும் கேள்விகளுக்கு எப்படிப் பதில் சொல்லுவேன் என்ற தவிப்பாலும், என் மனைவி எனக்கே சொந்தமானவள், இப்படி நாலு பேர் சேர்ந்து கொண்டு விமர்சனம் பண்ணும்படி ஆகிவிட்டாளே என்று வருத்தத்தாலும் குன்றிப் போனான்.

பேயாய் அலுவலகத்தில் உழைத்துவிட்டு வீட்டிற்கு வந்தால் வெறிச்சோடிக் கிடக்கும் வீடு "ஆ" என்று வரவேற்கும்.

தனிமை—

தனிமை—

நினைவுகள்—

தன்னந் தனியனாய் அமர்ந்து வேலையாள் கொடுக்கும் மதுவைக் குடிப்பான். கோப்பையிலும், அதனுள் இருக்கும் பானத்திலும் சாந்தி புன்னகைப்பாள்.

"உன்னை நான் இவ்வளவா காதலித்தேன்?—ஐயோ—எனக்கு அப்போது புரியவில்லையே சாந்தி..." என்று பரிதாபமாய் மண்டையில் அடித்துக் கொள்ளுவான்.

ஆனால் மறுகணமே—

"உயிரோடு இருந்துதான் என்னை ஓட ஓட விரட்டினாய். செத்த பிறகாவது நிம்மதியாய் இருக்க விடக்கூடாதா? என்னை வதைக்கிறாயே, சாந்தி..." என்று கையில் இருக்கும் கோப்பையை விசிறி எறிந்துவிட்டு வாய் விட்டு அழுவான்.

மனதில் எக்கச் சக்கமாய் அன்பை வைத்துக் கொண்டு அதை வெளியே காட்டத் தெரியாமல் தவிக்கும் ரகுவையும், அன்பு ஒன்று சரியாகக் கிடைக்காததால் மனோநிலை பாதிக்கப் படும் அளவுக்குத் தன்னை ஓர் உணர்ச்சிக் குழம்பாக ஆக்கிக் கொண்டு வரும் ப்ரியாவையும், நன்கு புரிந்து கொண்டு தவித்த ஒரே ஜீவன் லட்சுமிதான்.

15

சாந்தி அழிந்து போய், பெயரிலும், நினைவிலும் மட்டும் நிற்கும் ஓர் ஆத்மாவாகி அன்றோடு ஒரு வருடமாகிவிட்டது. இருந்த தெம்பு, வீம்பு இந்த ரகுவிடம் போன வருடம்

ஜடம் இல்லே.

குற்ற உணர்ச்சியும், அதை எதிர்த்து அவன் மனமே செய்யும் புரட்சியும் சதா போட்ட சண்டையில் அவன் உள்ளமும், உடலும் தொய்ந்து போய் விட்டன.

முன்பு இருந்த ஆளில் இப்போது பாதிகூட இல்லே.

அதிகமாய் குடிப்பதால் உடல் நலம் கெட்டுப் போய், ஈரல் பாதிக்கப்பட்டு விட்டது.

பகல் எல்லாம் சங்கிலித் தொடராக புகைப்பிடிப்பான், இரவு நிறுத்தாமல் நிலா தேயும் வரை குடிப்பான்.

"ஏன், ரகு, இப்படி உடம்பைக் கெடுத்துக் கொள்ளுகிறீர்கள்?" என்று வேண்டியவர் யாராவது எடுத்துச் சொன்னால், நல்ல குணமாக இருந்தால் "யாருக்காக இந்த உடல் இருக்கணும், சார்?" என்பான். மனம் முரண்டாக இருந்தால், "என் உடம்பைக் கெடுத்துக்கறேன்? நீங்கள் யாரு எனக்குச் சொல்ல?" என்று தூக்கி எறிவான்.

அன்று மட்டும் ரகுக்கு வெளியே போய் குடிக்க விருப்பம் இல்லே.

வீட்டிலேயே இரண்டு "பெக்" அருந்தியவனை, "சாந்திக்குப் பிடிக்காததை இன்று ஒரு நாளாவது செய்யாமல் இருக்கக் கூடாதா?" என்று மனம் கேட்க, பேசாமல் எழுந்து படுக்கையில் வந்து விழுந்தான்.

மாலை போய் இரவு கவிந்து கொண்டு இருந்தது.

மயக்கமாய் சாய்ந்து கொண்டு புகை பிடித்துக் கொண்டு இருந்த ரகுவின் இதயத்தில் தாங்க முடியாத வலி, என்னென்னவோ சிந்தனைகள்.

வாழ்க்கையில் ஒரு குறிக்கோளும் இல்லாமல் நான் வாழ்கிறேனே. நான் வாழ்வதின் அர்த்தம் என்ன?

ஆபீசுக்குப் போய் இயந்திரம் போல உழைத்துவிட்டு, பிடித்தோ, பிடிக்காமலோ குடித்துவிட்டு, மயங்கின நிலையில் இரவையும், ஒரு நாளையும் கழிக்கிறேனே—

ஒரு மனிதன் பிறந்ததற்கு ஏதாவது அர்த்தம் உண்டு என்றும், நான் பிறந்ததற்கு என்ன அர்த்தம்?

கஷ்டப்பட்டு வாழ்க்கையின் தரத்தை மாற்றிக் கொண்டேனே—இப்படி ஒன்றும் இல்லாத மரமாய், ஜடமாய் வாழ்வதற்காகவா?—எதற்காக?

மனதின் பாரம் தாங்காமல், மதுவின் மயக்கமும் சேரவே,

கையில் பற்றவைத்திருந்த சிகரெட்டுடன் கண்களை மூடிக் கொண்ட ரகு, தன்னை மறந்து உறங்கலானான்.

11

சியாமுக்கு ஒரு "டோரா" தேவைப்பட்டது. மறுநாள் பள்ளியில் நடக்கவிருக்கும் மாறுவேடப் போட்டியில் அவள் போட்டுக் கொள்ள இருந்த வேடத்துக்கு ஒரு "டோரா" வேண்டும்.

பாட்டியை வாங்கிக் கொடுக்கச் சொல்லலாம் என்றால் கடைகளுக்கு ஏதோ விடுமுறை நாள்.

எங்கே போவது?

திடீர் என்று அவளுக்கு நினைவு வந்தது.

சங்கீதத்தில் அவளுக்கு உள்ள ஈடுபாட்டை உணர்ந்த ரகு அவளுக்குச் சில ஆண்டு முன்னும் ஒரு டோரா வாங்கிப் பரிசு அளித்தான்.

இரண்டு நாள் விடாமல் அந்தக் கையில் வைத்துக் கொண்டு "டொய்ங்" என்று அவள் மீட்டிக் கொண்டு இருந்தது பொறுக்காத சாந்தி அதைப் பிடுங்கி வைத்தாள்.

இப்போ அது எங்கே?

அந்த வீட்டில் என் அறையில்தான் இருக்கும்.

போகலாமா?

அப்பா இருப்பாரோ?

அவராவது இப்போ இருக்கிறதாவது?

ஏதாவது கிளப்பில் இருப்பார்—

பாட்டியிடம் "அப்பா வீட்டுக்குப் போயிட்டு வரேன்" என்று சொல்ல வெட்கப்பட்டு, பின்பு, "வெளியே சிநேகிதி வீட்டுக்குப் போறேன்" என்று சொல்லி விட்டுக் கிளம்பிவிட்டாள்.

பல நாள் கழித்து அந்த வீட்டில் காலடி வைத்ததும் அவளுக்கு உடம்பு சிலிர்த்தது.

கூர்க்கா சல்யூட் அடித்தான்.

கூடத்தில் ஒருவரும் இல்லே. வேகமாய் மாடிக்குப் போய் தன் அறைக்குள் நுழைந்தாள்.

அவள் அறை அப்படியே, மாறாமல் இருந்தது. [illegible]

சுற்றும் முற்றும் டோராத் தேடினாள்.

எங்கே இருக்கும்?

அலமாரியில் இருக்குமா?.

நான் வைத்திருந்த தட்டுகள் காலியாக இருந்தன. அடுத் தட்டில் அவளுடைய பழைய பொம்மைகள்.

ஒரு கணம் [illegible] மறந்துவிட்டுத் தன் ஒரு காலத்து விளையாட்டுப் பொருட்களை [illegible] தடவிப் பார்த்தாள்.

இது என்ன வெள்ளைக் கவர்?

"என் பிரிய மகள் பிரியாவுக்கு"

அம்மா கையெழுத்து மாதிரி இருக்கே!

வேகமாக உள்ளம் படபடக்க, பிரிக்காமல் [illegible] உடைந்த காகிதத்தைப் பிரித்துப் படித்தாள், பிரியா.

"அன்பு மகளே" என்று தொடங்கியிருந்தாள், சாந்தி.

"உயிருடன் இருந்த காலத்தில் ஒருமுறை கூட உன்னை "என் அன்பு மகளே" என்று அழைக்காத நான், இன்று மட்டும் கடிதத்தில் அப்படி அழைப்பது உனக்கு விநோதமாக இருக்கிறதா?

இன்றைக்குத்தான் முதல் முறையாக உன்னை மகளாகவும், என்னைத் தாயாகவும் நான் உணர்ந்து இருப்பதால், இப்படி அழைக்கிறேன்.

நான் எழுதுவது உனக்குப் புரியவில்லையா, பிரியா? புரியாத வயதுதான் உனக்கு என்றாலும், நான் இன்றைக்கு உன்னிடம் சில விஷயங்களைச் சொல்லியே தீர வேண்டிய நிலைமையில் இருக்கிறேன்.

எப்படியெல்லாமோ இருந்திருக்க வேண்டிய நான் எப்படியெல்லாமோ இருந்துவிட்டேன்.

என் குழந்தையாக உன்னையும், என் அன்புக் கணவரை கணவனையும் உணர்ந்த இன்றே நான் உங்களை இழக்கும் நிலையில் இருக்கிறேன். "ஏன் அம்மா?" என்றால், புரை ஓடிய புண் இருப்பது அது இருக்கும் உடலுக்கே நல்லது அல்ல என்பதை நான் உணர்ந்து விட்டதால்தான், என் தவறுகளுடன் என்னால் ஆயுளுக்கும் உங்களுடன் வாழ முடியும் என்று எனக்குத் தோன்றவில்லை. அதுதான் போகிறேன்.

"அம்மா, நீ ஒரு கோழை" என்கிறாயா, மகளே? இருக்கலாம். என் தவறுகள் விசுவரூபம் எடுத்து என்னை வதைக்கின்றன. ஊருக்கு உபதேசம் செய்தவளாகி விட்ட நான் உண்மையாக இனி வாழக்கூடாது.

போதும் இந்த நேரத்தில் உன்னை ஒன்று கெஞ்சிக் கேட்கட்டுமா, மகளே?

உங்கள் வாழ்க்கையை வளமாக்க

ஒரு அறிவிப்புப் போட்டி

1st Prize
RS.1,000
CASH
and other attractive prizes

2-வது பரிசு
அகில உலக
டிரான்சிஸ்டர்
அல்லது
[illegible] சேலை
3-வது பரிசு
ரூ. 150 பெறுமான
புத்தகங்கள்.

சரியான விடையை பூர்த்தி செய்க

■ சந்திரனில் இறங்கிய முதல் மனிதர் (ஜான் [illegible]-நெயில் ஆம்ஸ்ட்ராங்)
■ குஜராத்தின் தலைநகர் .... (அகமதாபாத்-பரோடா)
■ பகவத் கீதையை எழுதியவர் .... (ரவீந்திரநாத் தாகூர்-வேதவியாசர்)
■ 1869 அக்டோபர் 2-ந்தேதி மகாத்மா காந்தி பிறந்த ஊர் .... ([illegible])
■ ஆசியாவின் மிகப்பெரிய எஃகு தொழிற்சாலை இருக்கும் இடம் .... ([illegible])
■ நான் வாசகசாலை திட்டத்தை [illegible] .... ([illegible])

வெள்ளைக் காகிதத்திலோ, தபால் கார்டிலோ விடையை எழுதி அனுப்பலாம். நுழைவுக் கட்டணம் இல்லை. ஒரு குடும்பத்திலிருந்து ஒரு விடைதான் அனுப்பலாம்.

அங்கத்தினர்களின் எண்ணிக்கையை கூட்டுவதே இந்த விளம்பரத்தின் நோக்கம். விரும்பப்பட்ட விடைகளுக்கு [illegible] பட்டபடி பரிசு வழங்கப்படும். சரியான விடைகள் பல வந்த [illegible] பட்சத்தில் நீதிபதிகளின் தீர்ப்பே முடிவானது. [illegible] சட்டத்திற்கு உட்பட்டது. விடையை அனுப்பும்போது உங்களது பெயரையும் விலாசத்தையும் ஆங்கிலத்திலோ [illegible] எழுதவும். விடைகளை 15 நாட்களுக்குள் அனுப்பவேண்டும். 40 பை தபால் தலை ஒட்டிய சுய விலாசமிட்ட கவரை இணைத்து அனுப்பவும்.

NATIONAL BOOKS (T) 10375, East Park Road, New Delhi-110005

10 நாட்கள் இலவசமாக வீட்டில் சோதனை செய்யலாம்.

உங்களை வந்தடையும் நீங்கள் எங்கிருந்தாலும்...
4 பாண்ட் ஆல் வேர்ல்ட் வழங்கிக பூரான்சிஸ்டர் 2 வருட உத்திரவாதம்.

ஏற்றுமதி ரகம்.

பிரின்ஸ் நேஷனல்

விலை ரூ 195/-

பிடிக்கவில்லையானால் பணம் திருப்பித் தரப்படும்.

இலவசம்: ரேடியோ லைசென்ஸ் தோல் உறை மற்றும் விசேஷ அன்பளிப்புக்கள்.

கூப்பனை அஞ்சலில் சேருங்கள். சலுகையைப் பெறுங்கள்.

இன்றே தபாலில் சேருங்கள்.

ரூ. 45/- தள்ளுபடி கூப்பன்

தயவுசெய்து ஏற்றுமதி ரக பிரின்ஸ்-நேஷனல் டிரான்சிஸ்டரை வி. பி. பி. மூலம் எனக்கு அனுப்பி வையுங்கள். டிரான்சிஸ்டரை பெற்றுக் கொண்டு தபால்காரரிடம் ரூ. 150/- செலுத்துவேன்.

உங்கள் முகவரியை ஆங்கிலத்தில் எழுதவும்.

பெயர்: ....

விலாசம்: ....

MAHARAJA ELECTRONIC (RMT)
DINDARPURA. MORADABAD. (U. P.)

வற்றாத அன்பை உன் தந்தை எனக்கு அளித்தபோது தெரிந்தோ தெரியாமலோ நான் அதை ஏற்றுக் கொள்ளவில்லை. எல்லாத் தவறுகளுக்கும் காரணம் இதுதான்.

எங்கோ போய் திரிந்தும் உன் தந்தையைப் பழைய இடத்திற்குக் கொண்டு வரும் தகுதி உனக்கு, உனக்கு மாத்திரம்—இருப்பதாக நான் நம்புவதால், "உன் தந்தையை மனிதனாக்கி, உன்னையும் வாழ வைத்துக் கொள்" என்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

செய்வாயா, மகளே?

இந்தக் கடிதம் உனக்குப் புரியாவிட்டால், சில நாள் கழித்து மீண்டும் படித்துப் பார்—கண்டிப்பாகப் புரியும்.

செய்வாயா?

உன் மேல் அசையாத அன்பும், நம்பிக்கையும் வைத்திருக்கும் உன் தாய்."

கடிதத்தைப் படித்ததும் ஒன்றும் புரியவில்லை, ப்ரியாவுக்கு. என்ன சொல்லியிருக்கிறாள், அம்மா? அப்பாவை பார்த்துக் கொள் என்றுதானே?

"அம்மா! உனக்கு ஒன்றும் தெரியலே. அப்பாவுக்கு என்னைக் கண்டால் பிடிக்கலே, எனக்கு அவரைக் கண்டால் பிடிக்கலே. பின்னே, எப்படியம்மா நீ கேட்கறது நடக்கும்?" முணு முணுத்தாள், ப்ரியா.

கடிதத்தை மீண்டும் அலமாரியிலேயே வைத்தாள்.

அவள் புத்தி சிகரெட்டிடம் போயிற்று. எத்தனை தேடியும் கிடைக்காமல் போகவே சலிப்புடன், வெளியே வந்தாள்.

"இது என்ன ஏதோ புகையற நாத்தம்?" தந்தையின் படுக்கை அறையைத் தாண்டின ப்ரியா நின்று விட்டாள்.

"புகை இங்கேயிருந்துதான் வருது" மூடியிருந்த கதவைத் திறந்தாள்.

அவளையும் அறியாமல் ... மயக்கமாய் உறங்கிக் கொண்டிருந்த ரகுவின் கையில் இருந்த சிகரெட், படுக்கையின் இருந்த பெட்ஷீட்டைத் தொட்டு மெதுவாய் எரியத் தொடங்கிய பெட்ஷீட், படுக்கையின் நாலு ... அங்கும் பரவத் தொடங்கிய நேரத்தில் ப்ரியா வந்துவிட்டாள்.

"உன் தந்தையை மனிதனாக்கி..." அம்மாவின் கடிதத்தில் இருந்த வரிகள் மனதில் மின்னப் பாய்ந்தன, ப்ரியா. உரக்கக் கத்தியவாறு ரகுவை ...

"அப்பா...அப்பா...தீ...தீ..."

உளறுகிறான்.

அருகில் இருந்த தீக்குச்சியை எடுத்து பாயில் தீ மேல் போட்டு அணைக்கிறாள்.

சிகரெட் இருந்த ராகுவின் விரலைப் பிடித்து இழுத்து "சுட்டு டுத்தாப்பா?" என்றும் கேட்டு வாயால் ஊதினாள்.

சுட்டுடுத்தாப்பா?

சுட்டுடுத்தாப்பா?

அம்மா——

அம்மா——

அன்றொரு நாள், பல ஆண்டுக்கு முன், கரிப்பொரைந்தாக இருந்த அவர்கள் வீட்டில் மீனாட்சி அதிரசம் சுட்டுக் கொண்டு இருக்கிறாள். ஐந்து வயது ரகு அம்மா கவனிக்காத சமயம் அடுப்படியில் இருந்த ஓர் அதிரசத்தை எடுக்கிறான். அதிரசத்தில் இருந்து வழிந்த சூடான நெய் கையில் பட்டுத் துடிக்கிறான், ரகு. பாய்ந்து வந்து அவன் கையைப் பிடித்து வாயால் ஊதி "சுட்டு டுத்தாப்பா—சுட்டுடுத்தாப்பா" என்று பாசத்தோடு புலம்பு கிறாள், மீனாட்சி.

அந்தப் பாசம்—

அந்தப் பரிவு—

அவனுக்காகவே அன்னைத் தேக்கி வைத்திருக்கும் சின்ன இதயம்—

"அம்மா நீ இல்லை என்று உன்னை அடியோடு மறந்திருந் தேனே. இன்று எங்கேயிருந்து அம்மா, என்னுடன் பேசு கிறாய்?"

சுட்டுடுத்தாப்பா?

"அம்மா" என்று வாய்விட்டு அலறிக் கொண்டே கண் விழித் திறந்தான், ரகு.

அவன் அன்புமகள் ப்ரியா!

அன்பைச் சொரியும் கண்கள்.

சற்றே குழிவிழும் கன்னம்—

துடிக்கும் உதடுகள்—

"அம்மா—அம்மா—நீ என் கிட்டேயே இருக்கியாம்மா— அதுவைப் புரிந்துக்காத பாவியாக இருந்துட்டேனே அம்மா."

கண்கள் வெந்திருக்க, மயக்கத்தால் வாய் குழறிக் குழறி

[illegible] பேசும் தந்தையைப் பார்த்த பிறகாவது ஒன்றும் புரியவில்லை.

ஆச்சரியமாய், "அம்மா" என்று அழைத்துக்கொண்டு அவன் [illegible] ராகு முன்னாலும் குடியிருப்பில் அப்பா இருக்கிறார் என்று [illegible] ஓட்டமாக வெளியே ஓடி [illegible] இருந்த காசில் [illegible] "[illegible]" என்று படபடத்தான்.

"[illegible]" என்று அழைப்பதற்குப் பதிலாக, "அம்மா, அம்மா—நீ எங்கே இருக்கிறாய்" என்று கேட்டுக் கொண்டே [illegible] ராகு, தன் கண்கள் நிறைந்து, நெஞ்சம் [illegible] உண்மையை உணர்ந்து விட்டதை [illegible] [illegible] உணர்ச்சிப் பெருக்கில் [illegible] [illegible] திரும்ப "அம்மா, அம்மா—நீ இருப்பதை புரிந்துகொண்டேன். அம்மா..." என்று அரற்றிக் கொண்டே இருந்தான்.

16

[illegible] ஆனந்தமாகச் சேரும் குழும்பில் கிடந்த ராகுவின் [illegible] தெளிந்தது.

இரவு முழுவதும் தான் உணர்ந்து விட்ட உண்மையின் [illegible] தாங்காமல் தவித்தவன், பொழுது புலர்ந்த நேரத்தில் [illegible] வெளியே வந்தான்.

எங்கோ—ஏதோ பழைய சாமான்களுக்கு இடையில் கிடந்த அம்மாவின் படத்தைத் தேடி எடுத்தான். தூசி போகத் [illegible] படுக்கை அறையில் கொண்டு வைத்தான். சாந்தி [illegible] அம்மாவின் படத்தையும் அருகு அருகே [illegible] "நான் உங்கள் ராகுதான்" என்று வெளிப்படையாக [illegible] செய்தான்.

[illegible] உண்மையை அவன் மனம் உணர்ந்த அந்த [illegible], அந்த வினாடியில் இருந்து தன்னை மாற்றிக் கொண்ட—தன்னை புது ராகுவாக உலகிற்குக் காட்டிக் கொள்ள ராகு எவ்வளவு பாடுபட்டான் என்பது அவனைப் படைத்த அந்த [illegible] தான் தெரியும்.

[illegible] அன்பைப் பரிபூரணமாகத் தரவேண்டும் என்றால் [illegible] நல் ஒழுக்கமும், வேண்டாத நண்பர்கள் சேர்க்கை

[illegible] தனக்கு மேலேயே தான் கொண்டுள்ள பச்சாதாபமும் [illegible] வேண்டும் என்று புரிந்து கொண்டான் ராகு.

காலையிலேயே எழுந்திருந்து பள்ளித் [illegible] [illegible] அரைமணி [illegible] எவ்வளவு [illegible] ஒரு [illegible] உணவு அருந்திவிட்டு அலுவலகத்திற்குப் போய் உழைப்பான். மாலையில் குடிக்கும் நேரம் வந்தால் [illegible] தோன்றும் [illegible] தவிக்கும் மனதை அடக்க [illegible] நல்ல சங்கீதக் கச்சேரிக்கோ போய் விடுவான்.

"எனக்கு [illegible] வேண்டும்—[illegible] பிடிக்க வேண்டும்" என்று எல்லாவற்றையும் மீறி ஆர்ப்பரிக்கும் மனதை அடக்கத் தெரியாமல் போனாலும், படுக்கை அறையில் தனியாகக் கதவைத் தாளிட்டுக் கொண்டு அம்மாவின் புகைப்படத்தைக் கையில் வைத்து "அம்மா—அம்மா...எனக்கு பலம் கொடு—நீ [illegible] பிள்ளையாக நான் மாற எனக்குத் தைரியம் கொடு..." என்று வாய் விடாமல் அரற்றுவான். ஒன்றிலும் கட்டுப்படாமல் உடலும் மனமும் கட்டபாடு போட்டால் இரண்டு தூக்க மாத்திரைகளை விழுங்கிவிட்டுப் பேசாமல் உலகை மறந்து தூங்கிப் போய் விடுவான்.

[illegible] பழைய ராகுவாகி விட்டோம் என்ற தைரியம் ராகுவுக்கு வந்ததும் மெல்ல, மெல்ல மகனை அணுகினான்.

"இத்தனை வருடங்களாக நல்ல தந்தையாக என்னை அறியாத [illegible] [illegible] நான் அன்பைப் பொழிந்தால் என்னைத் தவறாகப் புரிந்து கொள்ள மாட்டானா? வெளிப்படையாக நான் காட்டும் பிரியம் பக்குவமானதாக இருக்க வேண்டும்" என்று தீர்மானித்த ராகு தன் எண்ணப்படியே செயலாற்றினான்.

"எப்படியெல்லாமோ இருந்து விட்டேனே" என்ற அவமானக் கூச்சத்தோடு ராகு தன்னை மாற்றிக்கொண்ட [illegible] [illegible] புரிந்து கொண்டது, [illegible].

தெளிந்த முகத்துடன் தங்கள் வீட்டிற்கு ராகு வருவதும், [illegible] ராமதுரைக்கு அருகில் பேசாமல் அமர்ந்து கொள்வதும், [illegible] [illegible] பற்றிய கேள்விகளை அதிகமாய்த் தன்னிடம் அவன் கேட்பதும் "முன்னே போல துரை இப்போது குடிக்கிறதில்லை..." என்று அந்த வீட்டு [illegible] பேசுவது கூட இல்லைங்க..." என்று அந்த வீட்டு [illegible] ஆட்கள் சொன்னதும் அவருக்கு [illegible] [illegible] கொடுத்தன.

மகனும், தந்தையும் ஒருவர் மேல் ஒருவர் கொண்டுள்ள பாசத்தை, பிரியத்தைத் திரை போட்டு மறைக்கிறார்களே என்று வருத்தப்படுவதற்கு ராகு ஒரு நாள் "நான் [illegible] [illegible] பள்ளியில் கொண்டு விடறேனே, எனக்கு அந்தப் பக்கம் வேலை

இருக்கு" என்று தன் ஆர்வத்தை வெளியில் காட்டாமல், எதேச்சையாய் சொல்வது போல் சொன்ன ரகுவின் மாற்றத்தைத் தெரிந்து கொண்டாள்.

அன்று ஒரைவரை வேறு வேலையாய் வெளியே போகவேண்டும் என்றே அனுப்பின லட்சுமி, "டிரைவர் இல்லே, ப்ரியா. உனக்கு நாழி யாறதே. உங்கப்பா அந்தப் பக்கம் போறாராம்—நீயும் கூட போ" என்று சொல்லி மனது இல்லாமல் சம்மதித்த பேத்தியை அனுப்பி வைத்தாள்.

அதன் பிறகு பல நாள் ரகு, ப்ரியாவைக் கொண்டு விடுவதும், பள்ளியில் இருந்து அழைத்து வருவதும் பழக்கமாகிப் போனது.

அப்பா தன்னிடம் ஆசையுடன் இருக்கப் பார்க்கிறார் என்பதைப் புரிந்து கொண்ட ப்ரியாவின் மனதிற்கு அந்த மாற்றத்தின் காரணம் புரியவில்லை! ஆதலால் "ஏதோ தப்பு பண்ணி இருக்கார், அப்பா. அதனால்தான் அதை சரிக்கட்டும் விதத்தில் ஆசையாக இருக்கப் பார்க்கிறார்" என்றே நினைத்தாள்.

அது எப்படி இருந்தால் என்ன?

முன்போல் ரகுவிடம் இருந்த பயம் அவளுக்குக் கொஞ்சம் கொஞ்சமாகக் குறையவும் அலட்சியம் கூட ஆரம்பித்தது.

"சாயங்காலம் எத்தனை மணிக்கு வரட்டும் ப்ரியா?" என்பான், ரகு.

"நாலரை" என்பாள் ப்ரியா

நாலு இருபதுக்கு ஆபீஸ் வேலையில் பாதியில் எழுந்து ஓடி வருவான், ரகு.

காரில் அவன் அமர்ந்து இருப்பதைக் கடைக்கண்ணால் பார்த்துக் கொண்டே சிநேகிதிகளுடன் 5 மணி வரை விளையாடி அவனைக் காக்க வைப்பாள், ப்ரியா.

நக்க நச்சென்று ஆத்திரம் மூண்டாலும், இத்தனை நாளாய் ஒதுக்கிய தன்னிடம் மகளுக்கான என்று ஆத்திரத்தை அடக்கி விடுவான், ரகு.

"சினிமாவுக்குப் போகலாமா, ப்ரியா?" என்பான் மற்றொரு நாள்

"சரி" என்பாள் ப்ரியா.

டிக்கெட் புக் செய்துவிட்டு அவளை அழைக்க வீட்டிற்கு வருவான், ரகு.

"ப்ரியாவுக்கு தலையை வலிக்கறதாம். படுத்துண்டு இருக்கா"

என்பாள் லட்சுமி

ஏமாற்றத்துடன் திரும்புவான், ரகு.

தனக்காக அலையும் தந்தையைப் பார்த்து வெற்றியுடன் சிரிப்பாள், ப்ரியா.

எதையோ உணர்ந்துவிட்டு, வாழ்க்கைக்கு ஒரே ஆதாரமாய் தன்னைத் தேடிக் கொண்டு தந்தை வருவதை மகளும் உணரவில்லை.

கிடைக்காத அன்பு, ஏங்கித் தவித்த காலம் நீரான அன்பு, எதிர்பாராமல் கிடைத்த போது "ஒரு காலத்தில் என்னைத் தவிக்க வைத்தாரே—இன்று இவரும் தவிக்கட்டும்" என்ற அசட்டு ஆங்காரத்தில் மகள் மூழ்கியிருப்பதைத் தந்தையும் புரிந்து கொள்ளவில்லை.

17

இரண்டு நாள் முன் "எங்கள் ஸ்கூலில் ஸ்போர்ட்ஸ் டே. அப்பா, இன்னிக்கு சாயங்காலம் மூணு மணிக்கு வரேளா?" என்று ப்ரியா கேட்டாள்.

மகிழ்ந்து போனான் ரகு.

மகள் என் வழிக்கு வருகிறாள் என்று பூரித்துப் போனான்.

அன்று பார்த்து அலுவலகத்தில் அடுத்து அடுத்து வேலைகள், ஒரு ஜெனரல் பாடி மீட்டிங் வேறு.

ப்ரியாவின் பள்ளி நிகழ்ச்சியைப் பற்றி மதியம் எண்ணிக் கொண்டு இருந்தவன், வருமான வரி ஆபீசில் இருந்து ஏதோ கேள்விகள் வர ஆடிட்டரிடம் பேச்சு வார்த்தைகளில் ஈடுபட்டதால், அதை மறந்தே போனான்.

மணி ஐந்தரை ஆகும்போது ப்ரியா நினைவு வந்து திடுக்கிட்டு எழுந்து, பாதி மீட்டிங்கில் இருந்து பதறி ஓடினான்.

அவன் போனபோது "ஜனகண மன" பாடிக் கொண்டு இருந்தார்கள்.

ப்ரியா பிரார்த்தனைப் பாட்டு பாடி இருக்கிறாள்.

இரண்டு போட்டிகளில் வென்று பரிசு வாங்கி இருக்கிறாள்.

எல்லாம் முடிந்து ரகு போய் சேர்ந்திருக்கிறான்.

"என்னப்பா வருவார்" என்று எல்லாரிடமும் தம்பட்டம்

அடக்கிருந்த பிரேமா ஏமாற்றம் தாங்காமல் [illegible] வீட்டிற்கும் போய் விட்டாள் [illegible] இருந்த வீட் [illegible] பாட்டில் [illegible] கொண்டு இருந்தாள் பிரேமா.

"எல்லாம் போய் பாட்டு—[illegible] ஆனாலும் இருக் [illegible] எல்லாம் [illegible] இருந்தும் பாட்டு [illegible] இருக்க [illegible] பிறக்காது பாட்டு [illegible] பிறக்காது—எப்பொழுது [illegible] போனா பாட்டு—நான் [illegible] வரா..." [illegible] பிரேமா [illegible] புத்தகங்களையும் [illegible] விட்டு எழுந்து [illegible] வந்தான்.

உள்ளேயே போகவில்லை ராஜு.

"என்னைப் பற்றி எவ்வளவு கேவலமாய் நினைக்கிறாள் பிரேமா" என்ற எண்ணமே அவன் இதயத்தைக் குத்தியது.

இத்தனை நாளாகத் தீர்காட்டாத கோபம், ஏமாற்றம், பச்சாதாபம் தீய விரித்தாட அதிர்ந்து போனான், அவன்.

"நான் எப்படி இருந்தாலும் இவள் என்னைக் குடிகாரன் என்றுதானே சொல்லப் போகிறாள்" என்ற ஆத்திரம் ஒரு புற மாதமாய் போகாத நினைப்பிற்கும் போனான். வேதனையால் துடித்த மனதை எப்படி அடக்குவது என்று தெரியாமல் குடியால் அதைத் தணிப்பாட்டினான்.

அன்று அவன் குடித்த விதம் மறுநாள் பூராவும் ராஜுவை எழுந்திருக்கச் செய்யவில்லை.

மஞ்சள் மஞ்சளாய் வாந்தி வந்து [illegible] கொண்டு வந்தது.

அலுவலகம் கூடப் போகாமல் படுக்கையில் கிடந்தவன், மாலையாகும் போது பொறுக்க முடியாமல் வைத்தியரிடம் போனான். டாக்டர் வைத்தியம் செய்து மட்டுமின்றி [illegible] அறிவுரை வழங்கியதையும் போகாமல் கேட்டுக் கொண்டு வந்து மீண்டும் படுக்கையில் விழுந்தான், ராஜு.

காலையில் எழுந்து ஒன்பது மணி அளவில் ராமதுரையின் வீட்டிற்குப் போனான்.

மாடிக்குப் போகாமல் லட்சுமியை அழைத்து "நான் இன்னிக்கு கல்கத்தா போறேன், பிரேமாவை கூப்பிடுங்களேன் சொல்லிக்கிட்டு போறேன்" என்றான்.

லட்சுமி எவ்வளவு கெஞ்சியும் மேலே வந்து ராஜுவைப்

பார்க்க மறுத்துவிட்டாள் பிரேமா.

மகளின் மனதைப் புரிந்து கொள்ளாத ஒரு வேதனை கொண்டு "என்னைப் பார்க்க இஷ்டம் இல்லாத அவளைத் தொந்தரவு பண்ணாதீங்கோ, நான் போயிட்டு வரேன்" என்று சொல்லிவிட்டு [illegible] போய்விட்டான்.

[illegible]

"நான் [illegible]" என்று [illegible]

"[illegible]" [illegible] போகலையோ, [illegible]"

டாக்டர் [illegible]

[illegible] போனாள்.

[illegible] பிரேமா.

"[illegible], பிரேமா? [illegible]" [illegible] இருந்ததைப் பார்த்தாள், பிரேமா.

"[illegible]" [illegible] பிரேமா! [illegible] பிறகு [illegible]

...லை போட்டுப் போட்டு உங்கப்பா தன் வாழ்க்கையைக் கெடுத்துண்டான். அவனை மாத்திரை அளவு கூடப் புரிஞ்சுக்காம உங்கம்மாவும் போய் சேர்ந்தாள். தன் தப்பை உணர்ந்து உன்னை... தன்னை ஏக்கியாக்கிண்டு தன்னை மறுபடி மனுஷனுக்... உங்கப்பா அழுக்கறான். அதைப் புரிஞ்சுக்காத நீ, உன்னையும் கெடுத்துண்டு, உங்கப்பாவையும் அழிக்கறே. இது நன்னா இல்லே ப்ரியா—நீ பண்றது ரொம்ப தப்பம்மா..." துக்கம் நெஞ்சை அடைத்ததால் திக்கித்திக்கிப் பேசினாள் லட்சுமி.

எழுந்து உட்கார்ந்தாள், ப்ரியா. பாட்டியின் கண்களில் வழிந்த நீரைத் துடைத்தாள். தன்னைப் பெறாவிட்டாலும் தனக்குப் பெற்ற தாயாக இருந்து வளர்க்கும் பாட்டியின் வேதனையைக் கண்டு துடித்துப் போனாள்.

"பாட்டி நீ என்ன சொல்றே? எனக்குப் புரியும் படியா பேசு. பாட்டி, நீ எதுக்காக வேதனை படறே? அழாதே பாட்டி. நீ அழுதா எனக்கும் அழுகை வரது" என்று குரல் கம்ம கூறவும் செய்தாள்.

"புரியும்படியாப் பேசச் சொல்றியே, நான் எதைச் சொல்லுவேன்? என்னன்னு சொல்லுவேன் ப்ரியா?"

ஒரு நிமிடம் பரிதவித்த லட்சுமி ஒரு முடிவுக்கு வந்தவளாய் ரகுவைப் பற்றித் தனக்குத் தெரிந்ததையெல்லாம் ப்ரியாவிடம் மனம் விட்டுச் சொன்னாள்.

அவன் பிறந்தது, கஷ்டத்தில் வளர்ந்தது, ஏழ்மையில் துடித்தது, அன்புக்காகப் பறந்தது, சாந்தியை மணந்தது, எல்லாவற்றையும் சொன்னாள்.

"உங்கம்மாவுக்கு சமூக சேவையை மீறின உலகம் ஒண்ணு இருந்தது புரியலே, ப்ரியா. அவனுடைய மனசைப் புரிஞ்சுக்காமல் உங்கப்பாவை வெறுத்து போனாள். "பெண்ணே பெண்ணு வளர்க்கலே—அவள்தான், இந்தனை கஷ்டங்களும்"னு நான் தவிச்சேன். உங்க தாத்தா வளர்த்த உங்கம்மா வாழ்க்கைதான் இப்படி ஆயிடுத்து—உன்னையாவது நான் என் இஷ்டத்துக்கு வளர்த்து நல்ல பேர் எடுக்க வைக்க நினைச்சேன். ஆனால், நீயும் என் நம்பிக்கையைப் பொய்யாக்கிட்டே ப்ரியா. உங்கப்பா இப்போ ஒரு ஆழமான குழியின் கடைசிப் படியில் நிக்கறான், ப்ரியா. இனி விழுந்தால் அதல பாதாளம்தான். அவனுக்கு ஈரல் கெட்டுப் போயிருக்காம். உடனே காப்பாற்றினால்தான் உண்டுனு டாக்டர் இப்போ சொன்னார்......ப்ரியா நான் என்ன பண்ணுவேன்? என் நெஞ்சு வலிக்கறதும்மா...வலிக்கிறது..." வாய் விட்டு அழவே செய்தாள், லட்சுமி.

"உங்கப்பாவைக் காப்பாத்தி, மறுபடியும் சந்தோஷத்தை அவனுக்குக் கொடுக்கக் கூடிய தகுதி உன்கிட்டே இருக்கும்மா... குடும்பத்தோட உங்களை நீங்களே அழிச்சுக்கிறீங்களே, நான் என்ன பண்ணுவேன்? உங்கள் அம்மா போயிட்டாள். உங்க தாத்தாவும் ஒண்ணுக்கும் பிரயோசனம் இல்லாமல் ஆயிட்டார். நான் மட்டும் என் உயிரைக் கையில் பிடிச்சு வைச்சுண்டு அந்தக் கடவுளை வேரோடு பிடுங்கறேன் தெரியுமா, ப்ரியா? உங்கப்பாவும், நீயும் ஒண்ணு சேர்ந்து சந்தோஷமாய் வாழறதையாவது பார்க்கலாம் என்றுதான். ஒருத்தர் பிறந்ததுக்கு ஏதாவது அர்த்தம் இருக்கணும்மா......ஆனா நான் பிறந்ததுக்கோ, உங்கம்மாவைப் பெத்ததுக்கோ உன்னை வளர்த்ததுக்கோ ஒண்ணுத்துக்கும் அர்த்தமே இல்லேயம்மா...நான் நம்பற கடவுள், தர்மம் எல்லாம் என்னை ஏமாத்திடுத்து...உலகத்தில் ஒண்ணிலும் நம்பிக்கை வைக்கக் கூடாது போலிருக்கு, ப்ரியா..."

"அன்புக்கு வேஷம் வேண்டாம் ப்ரியா. கூச்சம் வேண்டாம். ஒருத்தர் மேல் ஒருத்தருக்கு இருக்கிற அன்பை வெளியே காட்டறதில் அவமானம் இல்லே. இதை நீங்கள் யாரும் புரிஞ்சுக்கலேயே. அந்தத் தெய்வமாவது புரிய வைக்கும்னு நம்பினேன். ஆனால் அந்தக் கடவுளும் என்னை ஏமாத்திட்டாரே..."

பெரியதாய் வாய்விட்டுப் பாட்டி அழவும், அவள் மடியில் படுத்துக் கொண்டு ப்ரியாவும் "பாட்டி நீ அழாதே...நான் இனி மேல் உன் விருப்பம் போல இருக்கேன் பாட்டீ..." என்று ஏதோ புரிந்தவளாய் அழுதாள்.

சின்ன வயதாக இருந்தாலும் பாட்டியின் பேச்சில் உண்மையை உணர்ந்த ப்ரியா அன்று பள்ளிக்குப் போகாமல் தந்தை வீட்டுக்குச் சென்றாள். என்றோ தனக்குத் தன் தாய் எழுதியிருந்த கடிதத்தை—அலமாரித் தட்டில் அனாதையாய்க் கிடந்த கடிதத்தை எடுத்து மீண்டும் மீண்டும் பல முறை படித்தாள்.

என்னவெல்லாமோ புரிந்து தன்னைத் திக்கு முக்காடச் செய்ததை அறிந்து கொண்டாள்.

நான்கு நாளாய் வேறு சிந்தனை இல்லாமல் தவித்தவள், அப்பாவைப் பார்க்க வேண்டும், தான் மாறியதை உணர்த்த வேண்டும் என்ற துடிப்பால் ரகுவின் அலுவலகத்திற்குப் போன் செய்து ரகு திரும்பி வரும் நாளைத் தெரிந்து கொண்டாள்.

விமான நிலையத்துக்குப் போக பாட்டியுடன் தயாரானவளின் ப்ரியாவின் உள்ளம் புதியதாய் பாடியது. ஆனால், ரகு வரும் அந்த விமானத்தில் அதே விநாடியில், கோளாறு ஏற்பட்டு இருக்கிறது—அது விபத்துக்கு உள்ளாகப் போகிறது என்பதை அந்தப் பதி மூன்று வயதுப் பெண் அப்போது உணரவில்லை.

18

இன்னும் 2 மணி நேரம் இருந்தது.

"என்னை வந்து பார், உன்னை வா" என்று பாலபவனம் கெஞ்சிக் கூப்பிடுவதாக ரகுவிற்குத் தோன்றவே சாலையைக் கடந்து, கேட்டைத் தாண்டி, கட்டிடத்தை நெருங்கி, படிக்கட்டில் ஏறி "வரவேற்பை" அடைந்தான்.

தடிமனான கண்ணாடி அணிந்து, சாந்தமான முகத்துடன் அங்கு இருந்த பெண்மணி கேட்டாள், "என்ன?"

"எனக்கு இந்த பாலபவனத்தைப் பார்க்க வேண்டும். முடியுமா?" ...தயங்கித் தயங்கிப் பேசினான், ரகு.

"நீங்கள் குழந்தையைத் தத்து எடுத்துக் கொள்ள வந்து இருக்கிறீர்களா?"

"இல்லை" என்று தலையை ஆட்டினான், ரகு.

"பிறகு? நீங்கள் ஒரு பத்திரிகையாளரா?"

"இல்லை" என்றான் மீண்டும்.

"விசேஷ உத்திரவு இருக்கிறதா?"

ஏமாற்றம் அடைந்த ரகுவிற்கு என்ன செய்வது என்று புரியவில்லை, "சரி போகலாம்" என்று எண்ணிய அதே நேரத்தில், "ரகு! நான் செய்த ஒரு நல்ல காரியத்தையாவது முழுவதுமாகப் பார்க்கக் கூடாதா?" என்று சாந்தி மனதிற்குள் கேட்டது போல் தோன்றவே மறுபடியும் திரும்பி "நான் இந்த பாலபவனம் ஸ்தாபகர் மிஸஸ் சாந்தியின் கணவன், எனக்கு இந்த ஸ்தாபனத்தைப் பார்க்க ஆசை இருக்கிறது" என்று சொன்னான்.

சாந்தியின் பெயருக்கு இவ்வளவு சக்தியா?

அடுத்த இரண்டாவது நிமிடம் தலைமை வார்டன் நேரில் வந்து ரகுவை அழைத்துச் செல்ல, ராஜ மரியாதையுடன் பாலபவனத்தைச் சுற்றிப் பார்த்தான், ரகு.

துப்புரவான இடங்கள்—

குண்டு குண்டாய் 2 மாதத்தில் இருந்து நான்கு வயதுவரை ஆன குழந்தைகள்.

பணக்கார வீட்டுக் குழந்தைகளுக்கு இருப்பது போன்ற ஆயாக்கள்; பழக்க வழக்கங்கள்.

"ரகு! நம்ப நாட்டிலே அனாதைக் குழந்தைகளை எவ்வளவு கேவலமாய் ஆசிரமங்களில் வளர்க்கிறோம் தெரியுமா? பணக்காரக் குடும்பங்கள் குழந்தைகளைத் தத்து எடுக்க மறுக்கறதே அந்த ஏழ்மையான சூழ்நிலையைக் கண்டு பயந்துதான். வெளிநாடுகளில் இருப்பதுபோல நாமும் நல்ல முறையில் அக்குழந்தைகளை

வளர்த்தால் தத்து எடுத்துக் கொள்ளுவதில் தயக்கமே இருக்காது"

என்று என்றோ ஒரு நாள் சாந்தி கண்ட கனவு நனவாய் மாறி கண்முன் நடப்பதைக் கண்ட ரகுவிற்கு வியர்த்துப் போயிற்று.

பால பவனத்துக் குழந்தைகளைத் தத்து எடுத்துக் கொள்ள உள்நாட்டுப் பெரும் பணக்காரர்களும், அயல் நாட்டுக்காரர்களும் தயாராக இருப்பதையும், அந்த இல்லத்தில் இன்னும் பல சிறப்புகளையும் [illegible] வார்டன் சொல்லச் சொல்ல ரகுவின் உடலின் ஒவ்வோர் அணுவும் பெருமையால் [illegible] விம்மிட்டது.

கடைசியாக அரங்குக்குள் போனார்கள்.

அங்கு நுழைந்த ரகுவின் கண்களில் தெரிந்தது, நேர் கோடியில் பெரியதாய் இருந்த சாந்தியின் படம்.

"வாருங்கள் ரகு..." என்று அவள் சிரிக்கும் சிரிப்பு;

சாந்தியே நேரில் நிற்பது போல உருகிப் போன ரகு, மெல்ல அதனிடம் சென்று அதையே உற்று நோக்கினான். "நான் உங்களோடு வாழ்ந்த காலத்தில் என்னை, என் காரியங்களை, பாராட்டாத நீங்கள், இன்றாவது, இந்த நிலையிலாவது என் உள்ளத்தையும் அதில் உண்மையான நிறைவுடன் எழுந்த நினைவுகளையும் பாராட்டுவீர்களா? நான் பெறாத உங்கள் மதிப்பை, இந்த ஆசிரமமாவது பெற்றதா, ரகு...?" என்று சாந்தி அவனைக் கேட்பது போன்ற எண்ணம்.

உணர்ச்சி வசப்பட்டுப் போனான், ரகு.

"உன்னை நன்றாகப் புரிந்து கொண்டேன், சாந்தி. நீ என் அளவு உயர்ந்தவள் என்று உணர்ந்தேன் அம்மா! ..."

தன்னை மறந்து முணுமுணுத்தவனின் கண்களில் சாந்தியிடம் மன்னிப்பு கேட்பது போலக் கண்ணீர் திரண்டது.

சாந்தியை, அவளது கண்கள் இப்போது சிரிப்புடன் பார்க்க, ரகுவின் உள்ளத்தில் ஒரு தெளிவு.

"சாந்தி ஒரு உன்னதமான பிறவி மட்டுமல்ல, ரகு—இவள் [illegible] வெறும் படம் மாட்டி [illegible] செய்தால் போதாது. [illegible] தோளில் கட்டு புரிந்தவள். வேண்டியவள், எத்தனை உன்னதமான சாதனைகளைப் புரிந்திருக்கிறாள்! இவருடன் [illegible] நான் பழகியிருந்தேனே நான்கள் பெருமைப்படுகிறேனே, நீங்கள் என் அளவு அதிர்ஷ்டக்காரர்! அவருடன் பல ஆண்டு வாழ்ந்த [illegible] இருக்கிறீர்களே! உங்கள் அருமை [illegible]"

தோன்றியதைத் தவிர்த்தே

மாட்டன் ஏதேதோ பேசிக் கொண்டு போனர்?

ஆமாம், சாந்தி ஓர் உன்னதப் பிறவிதான்—அவளுடன் வாழ்ந்ததற்காக நான் பெருமை கொள்கிறேன்...சாந்தி! நான் உன் கணவன் என்பதில் அன்று கொள்ளாத பெருமையை இன்று கொள்ளுகிறேன் சாந்தி..."

அந்தக் கணத்தில் "நான் சென்னைக்குப் போய் சாதிக்கப் போவது என்ன?" என்று ஏங்கின ரகு மாறிப் போனன்.

நூற்றுக்கணக்கான குழந்தைகளை உயர்ந்த விதத்தில் வாழ வைக்கப் பாடுபட்ட என் சாந்தியின் ஒரே மகளை நல்ல முறையில் வாழ வைப்பேன்—நானும் "சாந்தியின் கணவன் ரகு" என்று ஊரார் பேச வாழப் பாடுபடுவேன் என்று உறுதி பூண்டான்.

19

"பாட்டி—என் டிரஸ் சரியாயிருக்கா?"

நெற்றிப் பொட்டைச் சரி பார்த்துக் கொண்டு இருந்த லட்சுமி தலை நிமிர்ந்தாள்.

மெல்லிய பச்சை நைலான் துணியில் தைக்கப்பட்ட ப்ராக்—ரகு அவளுக்கு என்று போன மாதம் ஆசையாய் வாங்கி வந்ததை— "எனக்குப் பிடிக்கலே" என்று சொல்லிப் போடாமல் வைத்திருந்ததை அணிந்திருந்தாள் ப்ரியா.

கடந்த நான்கு நாளாய் தான் அவளிடம் மனம் விட்டுக் கத்தி அழுத நிலையில் இருந்து, ப்ரியாவிடம் கண்ட மாறுதல் லட்சுமியைப் பிரமிக்க வைத்தது.

தந்தையின் சிறு வயது கஷ்டங்களை, அவனது ஏக்கங்களை சரியாகப் புரிந்துகொண்டுவிட்ட ப்ரியாவின் உள்ளத்தில் இத்தனை பாசமா?

"நீ அழாதே பாட்டி...இனி நான் உன் விருப்பம் போல இருக்கேன்." என்று உரக்க அழுத ப்ரியா, தன் தந்தை வீட்டுக்குச் சென்றுவிட்டு வந்தவள் கூடவே சாந்தியின் கடிதம் ஒன்றையும் கொண்டுவந்து காட்டிய போது அதை லட்சுமி மௌனமாக வாங்கிப் படித்தாள்.

கடிதத்தைப் படித்து முடிக்கும் வரை காத்திருந்த ப்ரியா, "அன்னிக்கு ஒரு நாள் அம்மா லெட்டரைப் படிச்சேன் பாட்டி...

ஆனால் எனக்கு ஒன்றும் புரியலே...இன்னிக்கு நீ அப்பாவைப் பத்தி எல்லா விவரமும் சொன்னதும் திரும்ப எடுத்துப் படிச்சேன்...நீ சொன்னதைத்தான் அம்மாவும் எழுதியிருக்காங்க, இல்லையா, பாட்டி?" என்று பெரிய மனுஷியாகப் பேசினதும் "என் கண்ணே! நீ இவ்வளவு சமத்தா பேசறியே... உங்கம்மா கடைசியா ஆசைப்பட்டது வீணாப் போகாதும்மா..." என்று அவளை ஆரத் தழுவிக் கொண்டு அழுதாள், லட்சுமி.

அன்றில் இருந்து அந்த வீட்டில் ஒரு புதுவிதமான மகிழ்ச்சி பெருக்கு எடுத்து ஓடியது.

பாட்டியும் பேத்தியுமாக ரகுவின் இல்லத்திற்குப் போவார்கள்.

"இதுதான் உன் பாட்டி மீனாட்சி" என்றும் "நீ குழந்தையாய் இருக்கையில் உங்கப்பா உன்னைத் தாலாட்டி போட்டுத் தட்டினது இந்தத் தொட்டிலில்தான்" என்றும் இதையும், அதையும் காட்டிப் பழங்கதை சொல்லுவாள் லட்சுமி. வாய் ஓயாமல், அசையாமல் அமர்ந்து எல்லாவற்றையும் கேட்பாள், ப்ரியா.

கேட்கக் கேட்க, "என் அப்பா...என்னோட அப்பா...என்ற எண்ணம் மட்டும் வளர்ந்து போய், "அப்பா" என்று ரகுவைக் கட்டிக் கொண்டு கழுத்தில் தொங்க ஆசை எழும்.

உன் தந்தையை மீண்டும் மனிதனாக்கி, அவரை வாழ வைத்து, உன்னையும்......என்று அம்மா தன்னிடம் பெரியதாய் எதிர்பார்த்ததும் ஞாபகத்திற்கு வந்து, "அப்பா, எனக்கு நீங்கள் வேணும்பா...சுருக்க வாங்கோப்பா..." என்று தனிமையில் வாய்விட்டு அரற்றுவாள்.

"அப்பா ஊரில் இருந்து வந்ததும் என் மாற்றத்தைப் பார்த்து என்ன நினைப்பார்? நான் அவரை ஆச்சரியப்படுத்த என்னவெல்லாம் பண்ணணும்? பாட்டிதான் சொல்லிட்டாளே, அன்புக்குக் கூச்சம்கூடாது; வெட்கம்கூடாது...ஆசையை வெளிப்படுத்தினால் அவமானம் இல்லையே?"

நாலு நாளில் அடியோடு மாறிப் போன ப்ரியா, பல ஆண்டுக்குப் பிறகு உண்மையான சந்தோஷத்தில் திளைத்திருந்த பாட்டியுடன் விமான கூடத்திற்கு வந்து சேர்ந்த போது விமானம் வருவதற்கு இன்னும் சரியாக இருபது நிமிடம் இருந்தது.

ரகுவின் மனம் சொல்லத் தெரியாத குதூகலத்தில் மிதந்தது.

சாந்தியைப் பால பவனத்து நிர்வாகிகள் வானம் அளவுக்கு உயர்த்திப் பேசியதையும், தன் நொந்த மனதிற்கு பால பவனம் வாழ்க்கையில் தான் விழுவதும் ஓர் அருமருந்தாக இருந்ததையும்,

திரும் இடத்தைத் தீர்மானமாக உணர்ந்துவிட்டதைப் பின்னும் மீண்டும் என்னவோ யோசித்தாள்.

இன்னும் சில நிமிடங்களில் சென்னை. பிறகு? பிறகு?

கைக்கடிகாரத்தைத் திருப்பி நேரத்தைப் பார்த்தாள். ஏறு ஆகிறது—இறங்க வேண்டியதுதான்.

"பெல்ட்டை எடுத்து கட்டுங்கள்" என்ற அறிவிப்பு வராமலே தானே பெல்ட்டை கட்டிக் கொண்டாள்.

பிரியாவுக்கு ஓரிடத்தில் நிலையாக உட்கார முடியவில்லை. "நான் வரல நீ போ" என்று சும்மா அங்கே விருப்பம் இல்லாத லட்சுமி ஓர் இடத்தில் அமர்ந்துவிட்டாள். அவள் மட்டும் உள்ளுக்கும் வாசலுக்கும் ஓடிக்கொண்டும், ஐந்து நிமிடத்துக்கு ஒருமுறை "விமானம் எப்போ வரும்?" என்று யாரையாவது கேட்டுக் கொண்டும் இருந்தாள்.

இரண்டு முறை அவளுக்குச் சிரித்துக் கொண்டு பதில் சொன்ன வரவேற்புப் பெண் மூன்றாவது முறை பிரியா நெருங்கும் நேரத்தில் சற்றே படபடப்பாகத் "தெரியாது" என்று சொல்லிப் ஏமாற்றம் அடைந்தாள், பிரியா.

"ஏன் தெரியாது?"

அதற்கும் பதில் சொல்லவில்லை அந்தப் பெண்.

திடீர் என்று வரவேற்புப் பகுதியிலும், விமானக் கூடத்தின் சில பகுதிகளிலும் ஒரு பரபரப்பு.

இங்கும் அங்கும் விமானப் பணியாட்கள் ஆபீசர்கள் ஓடினார்கள்.

ஏன்?

என்ன ஆயிற்று?

பிரியாவுக்கு ஒன்றும் புரியவில்லை.

தன்னைப் போலவே கல்கத்தா விமானத்திற்காக காத்துக் கிடந்த மற்றவர்களிடமும் ஏன் இந்தப் பரபரப்பு?

பாட்டியிடம் ஓடுகிறாள் பிரியா. அதற்கு முன்னும் இரண்டு வெள்ளையுடை உடுத்தின அதிகாரிகள் வேகமாய் பேசிக்கொண்டு போனார்கள்.

அவர்களின் உரையாடல் முழுவதுமாய் கேட்க இயலாத பிரியாவுக்கு ஓரிரண்டு வார்த்தைகளை மட்டும் கேட்டு, அதிர்ந்து போனாள்.

விமானம் இறங்க முடியாதபடி கோளாறு?.

அப்பா வரும் விமானத்துக்கா?

"பாட்டி......".

உரக்க, தான் இருக்கும் இடத்தை மறந்து கத்தினாள், பிரியா—

"பாட்டி—அப்பா வர பிளேனுக்கு இறங்க முடியலையாம்... பாட்டி—அங்கே பேசிக்கறா—"

விக்கித்துப் போனாள் லட்சுமி. பிரியாவை அவள் சமாதானம் செய்வாளா? இல்லை தன்னைத்தானே தேற்றிக் கொள்வாளா?

"ஓர் அறிவிப்பு" என்று ஒலிபெருக்கி பேசியது. "கல்கத்தாவில் இருந்து வரும் பி.டி. 316 விமானத்தில் சிறு கோளாறு ஏற்பட்டு இருக்கிறது என்பதை வருத்தத்துடன் அறிவிக்கிறோம். கோளாறு நிவர்த்தியானதும் விமானம் விரைவில் இறங்கும்."

அறிவிப்பைக் கேட்டவர்களின் முகத்தில் பீதி பரவியது.

தொடர்ந்து ஒரே ஆரவாரம்.

"ஊய்" என்று கத்திக் கொண்டு ஒன்று, இரண்டு மூன்று என தீ அணைக்கும் வண்டிகள் ரன்வேயில் ஓடுவதும் எங்கோ ஒரு மாது வாய்விட்டு அரற்றினாள்.

அவ்வளவுதான்—

பைத்தியம் பிடித்தவள் போல அலறினாள், பிரியா.

"பாட்டி...எங்கப்பா எனக்கு வேணும் பாட்டி...எங்கப்பாவுக்கு ஒன்றும் ஆகக்கூடாது பாட்டி..." கண்களில் கண்ணீர் பெருக்கு எடுக்க மீண்டும் வரவேற்பு அறைக்கு ஓடினாள் பிரியா—

"பிளேன் வராதா? எங்கப்பா வர்ற பிளேனில் என்ன ஆ[illegible] போச்?" விடாமல் பிரியா கேட்ட கேள்விக்கும் பதிலே இல்லை.

"பிரியா கண்ணா இரும்மா..." லட்சுமி என்ன சொல்லியும் பலன் இல்லை.

"பிளேன் எங்கே காணோம்?"

"ஜெட்டிசன் பண்ணுவாளோ என்னமோ?"—

"அப்படின்னா?"

"இறங்கறச்சே பெட்ரோல் நிறைய இருந்தா விமானம் தீ பிடிச்சுக்கும் அதுக்காக கடல் மேலே போய் பெட்ரோலை திறந்து விட்டுடுவா; பிறகு இறங்குவா..."

வேண்டாததையெல்லாம் கேட்டுப் பயந்து போனாள், பிரியா.

"பாட்டி...நான் சமர்த்தா இருக்கேன்னு சொன்னேனே... அப்புறம் ஏன் பாட்டி இப்படி...? எங்கப்பா செத்துப் போயிடுவாரா? பாட்டி...எனக்கு அப்பா வேணும் பாட்டி..."

இதயத்தில் இருந்து இரத்தம் கண்ணீராக மார் விம்மித் துடித்துக் கதறினாள், பிரியா.

20

[illegible]

[illegible] போனார்கள்.

[illegible]

[illegible]

[illegible]

பிரியாவின் இதயம் வெடித்தது.

அப்பா—

எனக்கு அப்பா வேணும்—

[illegible]

அப்பா—

[illegible] பிரியா—

"அப்பா"

[illegible]

[illegible]

ஒரே தள்ளல்—ஓடிவிழுந்தான் ரகு.

[illegible]

"அப்பா..."

"பிரியா..."

[illegible] மகள்—

கையை விரித்துக்கொண்டு ஓடும் தந்தை—

"அப்பா..."

"பிரியா"

ரகுவின் கழுத்தில் மாலையாகி, [illegible] பிரியா.

(முற்றும்)

ராணி பப்ளிகேஷன்ஸ் சார்பில் வெளியிட்டவர் ஆசிரியர் [illegible] சென்னை-600 007
[illegible] 46-பி, ஈ. வி. கே. சம்பத் சாலை, சென்னை-600 007
[illegible] ராணி அச்சகம், 1091, பூந்தமல்லி நெடுஞ்சாலை, சென்னை-600 007.

பிரிங்கால்
மகாபிரிங்கராஜ் ஹேர் ஆயில்

உங்கள் சிரத்தை குளுமையாக வைத்திருப்பதுடன், உங்கள் கூந்தலுக்கு புத்துயிர் அளிக்கிறது. ஆயுர்வேத ஃபார்முலாவை முற்றிலும் அனுசரித்துத் தயாரிக்கப்பட்ட பிரிங்கால், பிரிங்கராஜ் இலைகளின் சாறுடன், நல்லெண்ணெய் மற்றும் 12 இதர ஆயுர்வேத மூலிகைகளும் சேர்க்கப்பட்டுள்ளது.

கல்கத்தா கெமிகல்ஸ் அளிக்கும் சுகந்த

மகாபிரிங்கராஜ் ஹேர் ஆயில்

பிரிங்கால்

உண்மையான மூலிகைத் தைலம்